MERCENAR

41 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD
CARNAVAL ÎNSÂNGERAT

Colecţia MERCENAR

41

Dick Stanford

CARNAVAL ÎNSÂNGERAT

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000
2000

CAPITOLUL I

Era un loc ideal pentru o ambuscadă. Îngust şi sinuos, drumul şerpuia printr-o pădure deasă unde puţini călători se aventurau noaptea. Peisajul era plat, mlăştinos, tipic pentru ceea ce americanii numesc meandră părăsită. Lianele urcau pe copaci, reveneau spre sol, apoi se intersectau ca să formeze un fel de pânză de păianjen enormă care se întindea de la o ramură la alta şi părea că ţine strânsă întreaga pădure.

Junglă în stil american, penetrabilă doar de firişoarele de apă sau de fâşiile de drum.

Hunter se simţea în voia lui.

Era gata de luptă, îmbrăcat în combinezonul negru. Îşi înnegrise faţa şi mâinile. Avea în picioare cizme de cauciuc suple înalte până la genunchi. Purta o centură specială, care îi servea drept arsenal. Arma sa principală era un pistol 44 Magnum, care se găsea printre alte arme mortale. Bandulierele formau un X pe pieptul lui iar la subsuoara stângă avea pistolul Beretta. La gât avea suspendat un PM Uzi.

Jos, la picioarele lui, se aflau câteva tuburi din fibră de sticlă *LAW*[1]*,* rachete antitanc, ultima versiune de bazooka, capabilă de ce era mai rău în orice împrejurări.

Peste o oră apăreau zorile. Totul era gata, nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte. Ca totdeauna, Hunter îşi pregătise cu minuţiozitate campania, nu era omul care să lase un detaliu la întâmplare. Petrecuse o lună în mlaştini, cunoştea toate drumurile, toate căile de apă. Repetase de cincizeci de ori derularea operaţiunii. Ştia ce trebuia să facă secundă de secundă, îşi cunoştea şansele de reuşită, adică şansele de supravieţuire.

Împrejurările îi erau familiare. Îşi amintea de uimirea eu care descoperise, în urmă cu câţiva ani, jungla la câţiva kilometri de Saigon. Acel puşti din Louisiana, cel care căzuse într-o capcană a inamicului şi care murise, cu burta străpunsă de o ţepuşă, şi al cărui nume Hunter nu şi-l mai amintea, îi spusese că erau jungle şi mai neliniştitoare la marginea oraşului New Orleans, la câteva ore de mers.

„Clautier! Îl chema Clautier”, îşi zise brusc Hunter. „Un puşti

[1] *Light Anti-Tank Weapon.*

cumsecade”.

Dar Hunter nu-l crezuse atunci. Acum îl credea.

Un tatu părăsi vegetaţia ca să traverseze strada, se opri o clipă ca să se uite la omul în negru apoi dispăru în stuf cu paşi lenţi.

Animal şmecher! Nu zăbovea pe eventualul câmp de bătălie. Armura nu i-ar fi folosit la nimic. Hunter zâmbi. Ciudat animal, plin de solzi, ilustrare vie a monştrilor preistorici. În afară de broasca ţestoasă, nici un animal în afară de tatu nu se ascunde sub o armură. Nu numai oamenii cred în această măsură de prudenţă. Hunter se uită la rachetele de la picioarele lui. Poate că oamenii greşesc.

Hunter se încruntă. Peste câteva minute, convoiul avea să apară la cotitura pe care Hunter o numea Punctul A. Maşinile ar fi avut nevoie de exact zece secunde ca să ajungă în Punctul B unde se afla Hunter. Zece secunde mai târziu, maşinile intrau în curba următoare, Punctul C. În faţă mergea un Cadillac mare blindat în care se vor afla opt oameni înarmaţi, în spate va veni un camion Brinks, plin de câştiguri ilicite de la casele de raport ale Mafiei din golful Mississippi, câştiguri de la jocurile de noroc, din trafic, din estorcări.

În plus, în camion aveau să se mai găsească cincizeci de kilograme de heroină pură, livrată cu trei ore în urmă de căpitanul unei nave transportoare de banane din America de Sud, destinată unui laborator situat în cartierul francez din New Orleans. În camion trebuia să mai fie şi oameni înarmaţi care ar fi putut să tragă prin deschizături special amenajate. În sfârşit, un al doilea Cadillac, asemănător cu primul, ar fi închis convoiul.

În total, nouăsprezece trăgători, dintre care unii ar fi putut fi echipaţi cu arme automate. Oamenii bătrânului Vannaducci.

Datorită unei combinaţii foarte bine pusă la punct, gărzile aveau o legitimaţie de poliţist iar camionul era în regulă. Cu toate astea, mafioţii continuau să folosească drumurile discrete ale mlaştinilor ca nişte hoţi ce erau.

Aceşti oameni erau toţi mafioţi şi făcuseră jurământul sângelui. În curând aveau să verse acest sânge. Iar banii negri vor intra în posesia Exterminatorului. Trei sute de mii de dolari – spuneau unii. Cel puţin! Cine ar mai fi avut curajul să spună că activităţile criminale nu erau profitabile?

Activităţile criminale aduceau Mafiei suma rotundă de şaptezeci miliarde de dolari pe an, un venit mai mare decât a trei societăţi americane cele mai puternice la un loc, un produs mai

important decât venitul naţional brut al multor naţiuni.

Familia din New Orleans îşi însuşea o bună parte din câştigul anual şi acţiona de multă vreme cu ştirea tuturor. Hunter urmărea „isprăvile” lui Vannaducci de câteva luni şi luase hotărârea să le pună capăt.

Nu era prea devreme. Implantarea Mafiei la New Orleans data de la sfârşitul secolului al XIX-lea. În acea perioadă, Mafia asasinase un prefect de poliţie care refuza să colaboreze, apoi cumpărase juraţii care trebuia să hotărască soarta ucigaşilor. Asasinii fuseseră eliberaţi dar fuseseră spânzuraţi de nişte oameni cinstiţi. Isteria luase proporţii atât de mari în unele oraşe americane încât guvernul Statelor Unite, foarte jenat, a fost nevoit să ceară scuze guvernului italian şi chiar să trimită despăgubiri. Evident, Mafia a fost mai tare şi şi-a continuat afacerile. Jefuirea sudului ţării a continuat în mod inexorabil şi nimeni nu a avut nimic de obiectat.

De prea multă vreme Mafia trăia pe picior mare pe banii celorlalţi. Asta trebuia să înceteze, şi ăsta era motivul pentru care venise Hunter.

Avea în mână o telecomandă care declanşa un detonator. Această mişcare ar fi anunţat începutul bătăliei de la New Orleans. Hunter era pregătit, jungla era pregătită.

Fasciculul câtorva faruri lumină curba Punctului A.

Hunter apăsă pe buton.

*

* *

Omul de la volan îl lovi cu cotul pe Jimmy Lista şi mormăi:

— Şefule!

Lista, şeful convoiului, îşi îndreptă brusc spatele, deschise ochii şi bombăni:

— Mda, ce? De ce încetineşti?

— E ceva în faţă, pe drum?

— Un accident?

— Poate, răspunse omul de la volan. Ai zice că sunt nişte lămpi de semnalizare ca la căile ferate.

Lista apucă un microfon şi dădu ordine:

— Treziţi-vă!

Adevărul era că nici el nu se trezise bine şi încă mai vedea tulbure.

— Strângeţi-vă, vreau să mergem bară la bară!

În timp ce şeful convoiului transmitea instrucţiunile, şoferul zise:

— Nu văd decât semnalizările, şefule. E ciudat. Nu-mi place asta.

— Nici mie, bombăni Lista. Accelerează!

Luă iar microfonul.

— O să forţăm trecerea! Mergeţi lipiţi de mine!

Se adresă celor doi oameni din spate:

— Scoateţi armele şi căscaţi ochii!

În secundele următoare, Lista avu impresia că trăieşte în interiorul unui caleidoscop. Totul se tulbură.

Cadillacul acceleră brusc în timp ce unul dintre oamenii din spate întrebă:

— Şi dacă sunt poliţaii? Ce facem?

— Ce, eşti nebun! răcni Lista. Cu heroina pe care o transportăm! Nu ne oprim pentru nimeni!

O lumină puternică ţâşni în faţa lor, la marginea drumului, şi un copac căzu greoi de-a latul drumului.

— La dracu! izbucni şoferul strivind frâna.

— Imbecilule! se răsti Lista încercând să-i ia volanul ca să ocolească obstacolul.

— Nu, şefule! În partea aia sunt mlaştinile!

Oamenii din spate valsau dintr-o parte în alta a vehiculului care se legăna. Înjurau şi strigau. Unul dintre ei trase fără să vrea un foc de revolver şi unda de şoc se repercută în interiorul maşinii.

Cadillacul începu să derapeze, nu putu să evite obstacolul şi se lovi cu partea laterală de copac. Camionul care se afla foarte aproape, îl ciocni puternic în cealaltă parte.

În ultima secundă de luciditate, Lista zări silueta unui tip înalt care se deplasa pe marginea drumului, cu un fel de tub pe umăr. În acel moment Lista înţelese.

— Pe toţi dracii! mormăi mafiotul. El e!

Apoi urmă un adevărat haos.

*

* *

Hunter alesese cu grijă chiparosul înalt, apoi tăiase lianele parazite şi scobise trunchiul ca să pună explozibilul. Detunătura provocase căderea copacului exact cum prevăzuse Hunter. Poate căzuse chiar mai repede decât crezuse Hunter.

Vehiculele se ciocniră unul după altul de trunchi. Numai Cadillacul din faţă încercase să ocolească barajul înainte de a aluneca. Celelalte două vehicule îl loviseră imediat, pierzând astfel prima fază a bătăliei.

Hunter se plasase la vreo cincizeci de metri în faţa punctului de cădere a copacului, deci acum se găsea în spatele convoiului. Cu două secunde înainte de impact, o luase la fugă spre vehicule, echipat cu tot arsenalul. Un copac de-a latul drumului putea să încetinească înaintarea convoiului, nu să-l distrugă. Doar dacă n-ar fi avut un noroc extraordinar! Dar Hunter nu era omul care să conteze numai pe noroc când era în joc viaţa lui.

În ciuda previziunilor minuţioase, avu loc un incident supărător. Când camionul intră în Cadillac, o aripă a fost complet întoarsă şi farul, scăpat ca prin minune, îl lumină pe Hunter direct în faţă. Nu numai că farul îl făcuse vizibil, dar îl şi orbea. Hunter fix nevoit să sacrifice câteva secunde preţioase. Se opri la vreo treizeci de metri, scoase Auto-Mag-ul şi trase o singură dată. Proiectilul urmă fasciculul luminos până la sursă şi sparse farul. Dar supravieţuitorii reacţionau deja. Unii voiau să pornească din nou maşinile. Se deschideau portierele.

Ar fi vrut să-i suprime cât timp mai erau încă ameţiţi. Acum…

Cadillacul din faţă nu prezenta nici o problemă. Devenise un adevărat amestec de tablă răsucită şi grupuri dislocate. Răniţii ţipau de durere. Un tip striga cel mai tare dintre toţi.

Camionul nu părea să fi avut mult de suferit dar motorul nu mai mergea. Ochiurile de tir se deschiseseră şi apăruseră ţevile armelor.

Al doilea Cadillac punea însă o problemă reală. Capota era îndoită şi parbrizul se făcuse ţăndări dar maşina nu suferise alte stricăciuni. Din ea coborâră doi oameni clătinându-se, cu PM-uri Thompson în mână.

Hunter se retrase cu prudenţă la punctul de tir, puse un genunchi în pământ şi se debarasă de tot armamentul cu excepţia unui LAW. Cei doi tipi îl zăriră abia după o secundă după ce ţinti partea din spate a maşinii şi trimise racheta în portbagaj. Proiectilul explodă cu mare violenţă şi o flacără enormă învălui întreg convoiul transformându-i pe cei doi în torţe vii.

Adversarii săi erau din nou năuciţi, cel puţin cei care mai erau încă în viaţă. Se auzi o tânguire disperată. Hunter răspunse cu o a doua rachetă în interiorul primului Cadillac. Maşina se ridică cam un metru de la pământ şi căzu exact în momentul în care rezervorul exploda. Explozia carburantului sudă Cadillacul de camionul Brinks şi bucăţi de tablă ciopârţite săriră în toate direcţiile. O băltoacă de benzină se revărsă sub camion, încălzindu-l ca un reşou. Un mafiot îşi abandonă pistolul ca să deschidă o trapă de ventilaţie. Hunter auzi ţipete de panică.

Se apropie cu prudenţă de zona sinistrată. Cele două Cadillacuri erau în întregime distruse. Cadavrele strivite şi pline de sânge, cu membrele arzând, zăceau împrăştiate pe pământ. Cele patru cauciucuri ale camionului ardeau şi în jurul lui zburau scântei.

Nu se mai auzea nici o voce. Camionul blindat devenea un cuptor. Oamenii prinşi în interior mai puteau rezista câteva clipe, dar nu mai mult. Hunter ştia că nu mai aveau chef să lupte.

Partida se încheiase.

Abandonă ultima rachetă care îi rămăsese şi se apropie de foc gata să tragă cu PM-ul Uzi. Când ajunse lângă camion, omul de la volan strigă:

— OK! Ies! Nu trage!

— Ieşi! se auzi vocea plină de răceală a Exterminatorului. Ia-o la fugă fără să întorci capul înapoi!

Omul se prăbuşi la pământ, se zbătu o clipă ca să stingă flăcările care îi ardeau hainele, apoi se ridică cu mare greutate, se împiedică de cealaltă parte a drumului şi dispăru în întuneric.

Tipii care se aflau în camion probabil că văzuseră scena. Deschiseră imediat portiera grea şi unul dintre ei strigă:

— Ne predăm şi noi!

— Repede! ordonă vocea plină de răceală.

Trei oameni în uniformă săriră din camion ca un singur om, cu mâinile ridicate, tuşind, lac de năduşeală.

— Nu spre mlaştini, le spuse Hunter. Plecaţi pe drum. Repede!

Îi văzu dispărând, apoi urcă repede în compartimentul blindat, luă diferiţii saci cu bancnote, lăsă o carte de vizită şi ieşi.

Acum se anunţase şi Familia din New Orleans avea să înţeleagă că prima lovitură fusese un avertisment. Avea să urmeze un adevărat război. Vannaducci putea acum să reflecteze la soarta confraţilor săi din Pittsfield, Los Angeles, Chicago, Miami, San Francisco şi Detroit, fără a mai vorbi de ceilalţi. Avea să le înţeleagă în sfârşit durerea pentru că această durere va deveni durerea lui. Înfruntarea începea.

Exterminatorul era acolo!

CAPITOLUL II

În zona dezastrului se afla o mulţime de ambulanţe, de maşini de patrulare şi de camioane-cisternă. Locul era puternic luminat de reflectoare. O maşină îl aduse pe specialistul brigăzii anti-raket din NOPD[2], Jack Petro.

Se depărtă de maşină, trasă în grabă între o ambulanţă şi un jeep, urcă pe o baricadă improvizată şi examină ansamblul distrugerilor. Un agent de la poliţia de stat îl recunoscu, urcă pe trunchiul de chiparos căzut şi se apropie de Petro cu un pas lent şi măsurat.

— Ţi s-a întâmplat să mai vezi aşa ceva, locotenente? întrebă poliţistul cu un zâmbet ironic.

Detectivul îşi scoase pălăria, apoi privi scena uluit.

— Explică-mi despre ce e vorba şi o să-ţi răspund, zise el în cele din urmă.

— Se pare că bătrânul Vannaducci a luat-o-n mână, răspunse vesel poliţistul. Iartă-mi expresia.

— În acest caz, zise Petro, n-am mai văzut nimic asemănător.

Coborî de pe baricadă şi înaintă lent pe câmpul de bătălie, evitând rămăşiţele care încă mai fumegau. În echipe de trei, infirmierii treceau de la o formă inertă la alta, în timp ce un bărbat cu faţa serioasă, medicul legist de la St. Tammany făcea însemnări examinând ce mai rămăsese din morţi, unii fiind întinşi sub un cearceaf iar alţii vârâţi într-un sac de plastic.

Îl găsi pe *deputy sherif* în compartimentul unui camion blindat.

— Mulţumesc pentru telefon, zise direct poliţistul din New Orleans.

Asistentul şerifului nu-şi dădu osteneala să ridice capul, ocupat să facă o serie de fotografii cu un aparat Polaroid.

— Am fost sigur că asta o să te intereseze. Camionul era al lui Vannaducci. Încă cinci minute şi tipii s-ar fi aflat pe teritoriul vostru.

— Mda, încuviinţă Petro. E incredibil. Cine să fi făcut asta?

— Ai zice că e treaba unui regiment de *Marines,* răspunse asistentul şerifului ridicându-se.

Schiţă un zâmbet, dar era tras la faţă din cauza oboselii şi a dezgustului.

---

[2] *New Orleans Police Department.*

— Copacul a căzut în urma unei explozii. Am primit confirmarea din partea specialistului nostru. S-ar părea că e o mână de profesionist. Detonator cu telecomandă şi tot tacâmul, probabil electronic. Vehiculele se deplasau cu viteză când drumul le-a fost tăiat brusc. N-au avut nici o şansă să evite impactul. S-au ciocnit pentru că mergeau prea aproape unele de altele. Să ieşim de-aici.

Asistentul trecu prin faţa lui Petro şi coborî din camion.

Detectivul aruncă o ultimă privire în jurul lui şi îl urmă.

— Încă mai e cald înăuntru, zise asistentul.

Îşi trecu un deget în interiorul gulerului.

— Îţi închipui ce foc a fost în momentul atacului! Toate vehiculele astea erau blindate. Cele două maşini au fost atacate cu bazooka. Rezervoarele au fost sparte ceea ce a provocat o băltoacă de benzină sub camion. E de mirare că n-a sărit şi el în aer.

Un poliţist în uniformă, echipat cu o pereche de mănuşi din azbest şi o cască din piele groasă, se apropie de asistentul şerifului. Petro tăcu ca să-l asculte. Omul ducea câteva tuburi din fibră de sticlă.

— Uite, şefule, zise el. Am găsit asta la vreo treizeci de metri de maşini, în trestii. Am marcat locul.

— Ce mai sunt şi astea? întrebă asistentul.

— Lansatoare de rachete. Armata numeşte asta LAW. Le foloseşti o singură dată şi le arunci. Un sigur proiectil poate să arunce în aer un tanc blindat.

— Du-le la laboratorul mobil.

— Bine.

— Ei, ca să vezi! murmură asistentul.

— Cum reuşesc oamenii ăştia să obţină astfel de material militar? întrebă Petro.

— E destul de simplu dacă cunoşti unele filiere. Cred că omul nostru le cunoaşte pe toate.

— Omul nostru? Un singur om?

— Mda. Şi-a semnat isprava. Ca de obicei, nici măcar n-a încercat să treacă neobservat. Ba chiar a lăsat şi martori.

— Există supravieţuitori? întrebă Petro încetişor.

— Ba bine că nu! Şoferul şi trei oameni. Tipul i-a lăsat să plece.

— Bun, acum, spune-mi totul. Care tip?

— O secundă, ajung imediat la el. Am primit un telefon anonim pe la trei dimineaţa. O voce de bărbat. Rece, metodică, precisă.

Am trimis o maşină de patrulare. Totul ardea când oamenii noştri au ajuns la faţa locului. Cei patru supravieţuitori se ascundeau în apa mlaştinilor. Unul dintre ei avea arsuri de gradul doi pe tot corpul. Asta lasă să se vadă cum s-a petrecut atacul. Le-a fost atât de frică încât s-au aruncat în apă şi au rămas acolo până la sosirea noastră.

— Vreau să vorbesc cu ei, zise Petro.

— Evident. Dar am unul şi mai bun, dacă supravieţuieşte.

— Încă unul?

— Rămâne de văzut. A fost luat cu elicopterul. Ghici cine?

— Cine? întrebă nerăbdător Petro.

— Micul prinţ de pe Bourbon Street, Jimmy Lista. După toate aparenţele, el era şeful convoiului. Înţelegi ce implică asta.

— Ce sumă? întrebă Petro care ştia foarte bine ce însemna prezenţa lui Lista.

— Nimeni nu vrea să spună. Dar ştii ce spun zvonurile. Poate aproape o jumătate de milion.

Petro fluieră uimit şi aprinse o ţigară.

— OK, zise el după o tăcere apăsătoare. I-au şterpelit bătrânului aproape o jumătate de milion. Cine a dat lovitura asta? Cine sunt autorii?

Asistentul şerifului se uită îndelung la zona sinistrată, cu un zâmbet pe buze.

— Îţi vine să crezi? E vorba de un singur om.

— Unul singur?

Petro, cu mâinile în şolduri, se întoarse şi examină îndelung scena macabră. Faţa îşi schimbă brusc expresia.

— La dracu! mormăi el cu o voce resemnată.

— Ei, da! replică asistentul. A lăsat o carte de vizită în camion.

Scoase din buzunar o batistă de hârtie împăturită cu grijă, o desfăcu şi îi întinse lui Petro o medalie de trăgător de elită.

— Uite, zise Petro suspinând. Trebuia să ni se întâmple şi nouă asta mai devreme sau mai târziu. Ai anunţat deja?

— Nu încă. Din politeţe, am vrut să fii primul care află. Tipul se află acum mai mult ca sigur pe teritoriul vostru. Ai dosarul complet?

— Nu-l cunosc prea bine.

— Prefer să fie în parohia ta, zise asistentul cu un zâmbet cinic. Aici noi nu suntem echipaţi ca să-l vânăm pe Bob Hunter.

— Nimeni nu-i, replică Petro.

Câteva minute mai târziu, în maşina cu care gonea spre New Orleans, Petro anunţa vestea prin staţie.

Exterminatorul venise la New Orleans pentru lăsata secului. Ce carnaval!

CAPITOLUL III

În general, Philip „Bonbon Phil” Buoni se scula târziu. Rămăsese cu obiceiul ăsta de la începutul carierei, când alerga zi şi noapte ca să şterpelească un dolar de ici, altul de colo. Acum îi punea pe alţii să alerge şi, din reşedinţa lui particulară de pe Royal Street, dirija toate casele de joc din New Orleans şi de la periferia învecinată.

La treizeci şi cinci de ani, Buoni era subţire şi musculos, avea un corp suplu, ochi albaştri, ochi albaştri şi o dantură impecabilă care era rezultatul a câtorva zeci de ore petrecute în fotoliul celui mai bun dentist din New York. Era un dandy care se îmbrăca numai la Saint-Laurent, care punea să i se facă cămăşile şi chiar chiloţii pe măsură. Coaforul trecea pe la el de trei ori pe săptămână, însoţit de o manichiuristă care avea grijă de mâinile mari ale „Stăpânului Viciului din New Orleans”.

Buoni avea oroare să fie trezit în zori, căci văzuse destule răsărituri de soare în perioada când umbla pe străzi. Prefera să deschidă ochii încet după ce în casă începuse deja mişcarea. Zgomotele familiare erau foarte liniştitoare.

Tăcerea înspăimântătoare a unei case care doarme îl îngrozea.

— Ce-nseamnă asta? îl întrebă cu o voce irascibilă pe Scooter Favia, căpitanul gărzii de noapte. De ce intri aşa în miez de noapte? Stinge imediat lumina asta! Aprinde lampa de colo… Da, aia!

Căpitanul gărzii aprinse lampa. Scooter Favia era împreună cu Buoni de la început. Se spunea despre el că e un trăgător remarcabil şi că omorâse de mai multe ori doar ca să-i fie pe plac şefului său. Servise şi alţi şefi în cursul carierei sale de treizeci de ani, şi o făcuse cu aceeaşi lealitate pe care o avea şi faţă de Bonbon Phil.

Femeia din noaptea aceea, o stripteuză, cu nişte sâni incredibil de umflaţi cu silicon, se întinse languros apoi se ridică brusc. Buoni îi aruncă o privire încruntată şi o respinse sub cuvertură.

— Acoperă-te! Vrei să moară de inimă?

Fata chicoti prosteşte, îşi scutură părul blond şi îşi acoperi capul cu cuvertura.

„Stăpânul Viciului din New Orleans” se dădu jos din pat şi luă

fără grabă un kimono din mătase care zăcea pe jos. Îl îmbrăcă, legă uşor cordonul, aprinse o ţigară şi îi zise fetei:

— Să nu te mişti de-aici, Chantal!

Se apropie de omul lui care se afla lângă uşă şi-i zise cu glas scăzut:

— Asta face nişte chestii ciudate cu legume în timpul numărului. Am vrut să văd dacă poate să le repete pentru mine. Cred c-o s-o poreclesc Morcovoaia. Bun, gata cu prostiile, ce vrei?

— A telefonat Zeno, răspunse Favia. Domnul Vannaducci vă cheamă imediat la fermă.

— La ora asta? E... De fapt, cât e ceasul?

— Puţin trecut de patru. Aşa a zis Zeno, Phil: imediat. Părea foarte îngrijorat.

— Iar e vorba de nenorocitul ăla de procuror! răcni Buoni.

— Nu cred. Am impresia că e altceva. Zeno îi cheamă pe toţi şefii. Întâlnire la vârf.

— Ei, la dracu! Ei, la dracu! bombăni Buoni dând din cap. Ce-o mai fi?

Stinse ţigara într-o scrumieră, plecă spre dulapul cu haine, apoi se opri la jumătatea drumului şi se uită la pat. Pocni din degete spre Favia.

— Scoate-o de-aici, zise el arătând spre fata de sub cuvertură. Dă-i ceva bani pentru taxi.

Favia se apropie de pat, o dădu jos pe fată, luă hainele pe care le lăsase pe fotoliu şi plecă cu un pas greoi. Fata făcuse ochii mari de mirare dar nu îndrăznea să spună nimic.

Buoni îi zise din faţa şifonierului:

— Fii cuminte, Chantal. O să-ţi trimit un coş cu trufandale.

Desfăcu kimonoul şi îl agăţă de perete. Mătasea alunecă din cui şi căzu pe podea. Buoni se opri, se întoarse şi se lăsă în jos ca să ia halatul. Şi încremeni brusc. Ceva tare şi rece i se lipise de creştetul capului.

— Nu mişca, Bonbon, îi zise o voce plină de răceală. Altfel rămâi fără cap.

În capul unui condamnat se petrec totdeauna lucruri ciudate. Spiritele cele mai rele văd brusc nedreptatea căzând asupra lor şi se plâng amarnic din cauza asta. Philip Buoni fu străbătut de o serie întreagă de sentimente: furie, trădare, căinţă, dar mai ales tristeţe. Până la urmă fu copleşit de o mare ciudă că totul trebuia să se oprească acolo, că nu se mai putea gândi la nici un viitor.

— Ce-i? întrebă el cu o voce schimbată. Ce vrei?

— Pe tine, Bonbon. Atâta tot.

Dar speranţa nu le părăseşte niciodată de tot pe fiinţele omeneşti. Uitându-se la genunchi fără să-i vadă, Buoni zise:

— Dacă e vorba de un contract, îl răscumpăr! Dublez suma! O triplez! Nu! Fixează preţul!

— Dacă e vorba de un contract, atunci el a fost hotărât de marele „naş” din cer, Bonbon.

O mână de oţel apucă părul blond al lui Buoni, îl ridică în sus, îl răsuci în loc şi îl împinse violent la perete. Apăsarea de pe cap nu slăbi totuşi deloc.

— Dacă e o glumă, zise el, ai venit la timp cu ea pentru carnaval!

— Nu e o glumă.

— Dar e o sminteală! În casa asta sunt doisprezece oameni însărcinaţi cu protecţia mea.

— Cinci.

— Ce?

— Aveai cinci, Bonbon.

— Toţi dorm cu un singur ochi şi… Cum adică, *aveam*?

— Aveai. La trecut. Acum dorm, mai greu ca înainte. Mai puţin Favia. De el mă ocup mai târziu.

„Stăpânul Viciului de la New Orleans” se pierdea din ce în ce mai mult. Nu era drept! După toată treaba pe care o făcuse! Trăsese din greu, scuipase sânge ca să-şi atingă scopul! Chiar în momentul în care totul începuse să meargă ca pe roate!

— Nu e drept!

— Nu sunt un justiţiar.

— Cine e?

— Tu. Eu sunt doar judecata.

Buoni începu să râdă, la un pas de isterie.

— Nu înţeleg. Cine te-a trimis?

— Tu. Dar nu mă aştept să înţelegi.

Ţeava pistolului alunecă greoi pe cap până la vertebre.

— Nu mai mult de zece secunde, Bonbon.

— Stai! Stai! Stai! Putem vorbi, nu?

— Nu cred.

Omul îl întoarse brusc. Ţeava pistolului îi ridică cu brutalitate bărbia.

La început Buoni nu văzu decât surdina imensă şi bulboasă, precum şi mâna neagră care ţinea arma. Dar nu era mâna unui negru, ci o mână dată cu negru. Omul era îmbrăcat tot în negru, din cap până în picioare, echipat cu banduliere, îmbrăcat ca

membrul unui comando de noapte. Nu, nu era o deghizare de carnaval.

În acel moment îi dispăru orice speranţă. Buoni îşi simţi picioarele grele, şi corpul i se lăsă în jos. Tipul îl ridică cu brutalitate, îi puse un obiect metalic în palmă: o confirmare a morţii imediate.

— Dumnezeule mare, nu, Hunter, nu face asta! se tângui Buoni cu o voce disperată. Nu face asta!

— Dă-mi un motiv.

— Ce?

— Ce iubeşti mai mult decât viaţa?

— Nimic! Nimic!

Buoni se agăţa de acest sentiment ca un înecat de colacul de salvare.

— Iubesc viaţa, o ador, o idolatrizez! Ascultă, n-am ucis niciodată pe nimeni! Nu merit *asta,* Hunter. Nu se poate!

— Atunci ce meriţi?

— Păi, păi… Nu ucizi un om pentru că a *furat,* Dumnezeule mare!

Tipul înalt nu-i răspunse. Îl fixa cu o privire incredibilă. Părea că nu respiră. Nemişcat, semăna cu o statuie de gheaţă, cu capul uşor aplecat într-o parte.

Apoi Buoni înţelese. Tipul nici măcar nu-l asculta. Chestiile care se spuneau despre acest tip erau adevărate, era un supraom! Îl simţise pe Favia mişcându-se la parter apoi începând să urce. Ultima treaptă trosnise şi asta îl avertizase pe Buoni, dar tipul scosese deja alt pistol, o armă mare şi argintie. Ţeava intră rapid în gura lui Buoni, ţintuindu-l de perete.

Scooter Favia intră pe uşa dormitorului în pas alergător cu un zgomot infernal, dar Buoni nu putu să vadă decât pistoletul negru ţinut de agresor. Favia începuse să strige de cealaltă parte a uşii:

— Şefule! Sam şi oamenii lui sunt morţi în pat, cu beregata tăiată! Ar fi bine să…

Favia ajunsese destul de aproape şi încerca să-şi oprească elanul, cu ochii mari, agitând un pistol de calibru 38 cu ţeavă scurtă, ochindu-şi adversarul.

Pistoletul negru şuieră domol şi se cabră uşor în mâna tipului înalt. Buoni ar fi putut să jure că văzuse zburând glonţul care îl lovi pe Favia drept în frunte, între ochi.

Favia căzu pe spate fără un strigăt şi dispăru din raza lui vizuală.

Ca prin minune, pistolul din gura lui dispăru, reluându-şi locul la şoldul agresorului în negru. Ţeava pistolului Beretta, călduţă, se propti în gâtul lui Buoni. Vocea tipului înalt zise:

— Bine, accept o amânare. O ipotecă pe viaţa ta coruptă. Ai două secunde ca să te hotărăşti.

„Ce să mă hotărăsc?” se întrebă Buoni.

— Vrei să-ţi descriu operaţiunile?

— Sau să mori. Mai ai o secundă, Buoni.

Să moară acum? Sau mai târziu când *capi* vor afla că Bonbon Phil nu-şi făcuse datoria, îşi încălcase jurământul, era un trădător? Deci ăsta era sentimentul unui condamnat în extremis? Privind fix la ochii aceia plini de răceală aflaţi la câţiva centimetri de ai lui, Buoni strânse medalia în mână gata să-şi taie pielea, respiră adânc şi lăsă ochii în jos.

— Nu vreau să mor, Hunter. Vreau amânarea.

CAPITOLUL IV

Şefii mafioţi care se aflau în vechea fermă de pe River Road, la sud de New Orleans, erau întunecaţi la faţă. Fosta plantaţie era locuinţa lui Marco Vannaducci, naşul din sud, un bătrân care încerca cu disperare să se arate respectabil. Convocările lui ciudate şi urgente se înmulţeau de la o vreme, devenind o adevărată rutină. Asta îi agasa pe unii şefi din comunitatea crimei.

Vannaducci avea necazuri de mult timp, toată lumea ştia asta. Era bătrân şi bolnav. Nu guvernase niciodată cu o mână de fier iar teritoriile îi scăpau puţin câte puţin de sub control, acaparate de lupii tineri care şi-ar fi tăiat cu bucurie beregata unul altuia ca să aibă acces la resursele nenumărate ale unui imperiu care se întindea din Florida şi până în Texas, de la golf şi până la Saint Louis. Regatul lui Vannaducci cuprindea porturi, sindicate, zăcăminte de petrol, gaz natural, conducte de transport şi distribuţie, depozite, societăţi de transporturi rutiere, bănci, afaceri imobiliare, cai de curse, echipe sportive şi mai ales New Orleans, bătrâna prostituată care zâmbea cinic celor slabi oferindu-şi farmecele trecute.

Unele Familii mafiote râvniseră teritoriul lui Vannaducci, dar nici una nu reuşise să se amestece. Vannaducci reprezenta puterea, şi toţi ştiau asta. Era protejat din toate părţile, îşi trăgea de peste tot partea. Veniturile sudului creşteau anual – Little Rock, Atlanta, Memphis, Nashville, Jackson şi Montgomery economia era în plină expansiune şi Marco Vannaducci îşi lua partea leului.

Uneori, unii *amici* din nord păruseră gata să declare război ca să invadeze sudul şi să pună mâna pe „bogăţiile” lui, dar Vannaducci le anticipase totdeauna intenţiile şi le deturnase acceptând să investească pentru ei sume modice dar care duceau totdeauna la un randament important. Vannaducci era lucid şi înţelegea că îşi cumpără liniştea. Fraţii lui din nord înţelegeau şi ei asta, iar unii îl porecliseră „agentul de schimb”. Evident că această lipsă de respect ajunsese şi la urechile lui.

Vannaducci ştia tot ce se spunea despre el, dar nu ignora faptul că orgoliul este un defect foarte mare când vrei să-ţi protejezi bunurile. Era bătrân şi bolnav, agenţii de la FBI voiau să-l aresteze sau să-l deporteze, iar lupii tineri nu aşteptau decât

un singur semn de slăbiciune gravă ca să-i fure totul. Va trece peste lipsa de respect ca să-şi păstreze cât mai mult timp liniştea.

Timpul era tot ce-i mai rămăsese. Sfârşitul era aproape şi avea să-i vină fie de la un asistent, fie prin deportare sau din cauza vârstei.

Din aceste trei eventualităţi, Vannaducci se temea cel mai mult de deportare. La New Orleans era la el acasă, acolo trăise aproape toată viaţa. Acolo se îmbogăţise, era respectat şi acolo voia să moară. La şaptezeci şi cinci de ani te gândeşti la moarte şi la drepturile pe care ţi le conferă ea. Marco Vannaducci îşi voia mormântul în oraşul şi în ţara lui!

Nici nu voia să audă de o ţară oarecare din America Centrală sau, şi mai rău, de Italia!

Acum se spunea că tânărul Hunter venise la New Orleans. Lui Vannaducci nu-i era frică fizic, dar se temea de repercusiunile trecerii sale. De aceea credea că reputaţiile sunt uneori false. Totuşi acest Hunter făcuse totdeauna pagube mari, lăsase în urma lui grămezi de cadavre şi teritorii întregi ruinate. Era ultimul lucru pe care voia să-l vadă Vannaducci, care aspira doar la linişte şi pace. Important era să reziste până la o moarte respectabilă.

Vannaducci spera deci cu fervoare ca strigătul de alarmă „Hunter!” să nu fie decât o alarmă falsă.

Oamenii de jos erau cei mai siguri din imperiul său. Unii erau încă prea tineri dar toţi aveau încredere în Marco şi îl respectau. Nu se putea spune la fel de toţi oamenii lui. În imperiul lui erau şi corupţi, Vannaducci ştia asta, dar aceşti câţiva corupţi îi obligau pe ceilalţi să fie vigilenţi.

Cei care se aflau jos… ei bine, Marco ar fi riscat totul pentru ei – de altfel chiar asta făcea în acel moment – pentru că erau nişte oameni adevăraţi! Nu erau şacali, nici şerpi, nici vulturi, gata să ciopârţească rămăşiţele unui bătrân muribund. Nişte oameni adevăraţi!

Se apropie de fereastra mare a dormitorului şi contemplă cu dragoste parcul, oprindu-şi câte puţin privirea asupra magnoliilor, mimozelor, lalelelor, sălciilor, tuturor boscheţilor şi peluzei care se întindeau în faţa lui. Într-o zi va fi un parc public – Vannaducci Park – cu mausoleul lui în mijloc!

*

* *

Razele cenuşii ale zorilor începeau să invadeze parcul şi o

umbră ciudată se strecura printre ele. O maşină părăsi River Road şi străbătu lent aleea particulară. Vannaducci îşi reţinu un fior de nelinişte văzând-o reducând viteza la postul de pază unde se aflau oameni înarmaţi, apoi trecând lent mai departe.

Era maşina Continental albastru cu alb a lui Philip Buoni, dar ceva nu era în regulă. Bonbon Phil nu conducea niciodată atât de lent. Din două una: ori la volan nu se afla Bonbon, ori maşina avea o pană.

Vannaducci îşi scoase halatul de casă, luă haina de pe speteaza unui scaun şi se repezi pe scară în cămaşă.

Tocmai îşi îmbrăca haina în antreul gol când Ralph Pepsi, şeful gărzii de noapte, intră în grabă.

— Ce-i? întrebă Vannaducci cu o voce care îi trăda angoasa.

— A venit în sfârşit şi domnul Buoni. Dar are un necaz, îl cheamă imediat pe Johnny Powder.

— Păi găseşte-l! se răsti bătrânul *capo.*

Şeful gărzii de noapte plecă în grabă spre partea din spate a casei. Vannaducci ieşi pe peron. Frank Ebo, căpitanul gărzii palatului, tocmai cobora treptele care duceau de la peron la alee. Maşina Continental tocmai se oprise lângă scară. În spatele parbrizului, Bonbon Phil Buoni avea o faţă anxioasă.

Frank Ebo era un tip înalt cu o faţă rozalie care vedea tot timpul pericole peste tot; un agent FBI în spatele fiecărui copac, fiecare aparat telefonic pus sub ascultare şi microfoane ascunse în pereţi. Totuşi era un căpitan vioi, pesimismul său fiind, la urma urmelor, un atu în meseria lui.

Făcu turul maşinii lui Buoni, dădu cu piciorul într-o roată, apoi se dădu înapoi ca să vadă interiorul maşinii dintr-un alt unghi.

— Salut, Phil. Ai necazuri cu maşina?

— Nu, nici vorbă, răspunse Buoni cu o voce ciudat de monocordă, dar porcăria asta o să sară în aer dintr-o secundă în alta.

Ebo rânji, apoi se încruntă.

— Vorbeşti serios?

— Vezi bine că nu râd.

— Atunci ieşi de-acolo! Ce mai aştepţi?

— Nu pot. Tipul mi-a zis că imediat ce voi ridica piciorul – bum! Ce mă fac, Frank?

— Poţi să conduci?

— Evident. Cum crezi că am ajuns până aici?

— Atunci şterge-o de-aici!

— La naiba, Frank! Am nevoie de ajutor!

— Te vom ajuta, dar nu aici lângă casă. Du-te mai departe.

— Unde? întrebă Buoni cu o voce schimbată.

— Nu ştiu. Pe iarbă. Da, du-te pe iarbă. Departe.

— Ştii bine prin ce trec! răcni Buoni. Parcă aş avea un picior de lemn! Am circulaţia întreruptă! Ar putea să alunece, Frank!

Vannaducci îl întrerupse.

— Totul o să fie bine, Phil, nu te îngrijora. O să petrecem în continuare zile frumoase. Vine Johnny Powder. Acum fă cum ţi-a spus Frank. O va lua înaintea ta. Frank, du-l lângă boscheţii în formă de oval. Phil, urmează-l pe Frank şi condu încet.

Frank Ebo se întoarse furios.

— N-ar trebui să stai afară, Marco. Ar fi mai bine să intri în casă.

— Ce-ar fi să-l laşi pe Marco să decidă unde ar trebui să fie Marco? replică bătrânul. Acum fă cum ţi-am spus!

Căpitanul gărzii se întoarse, porni pe alee şi apoi intră pe peluză, dând ordine unor oameni care nu se vedeau:

— Nu vă apropiaţi de maşină! Poate să sară în aer! Alfie şi Herman, rămâneţi lângă domnul Vannaducci! Doi dintre voi să se ducă la echipa de la poartă, dar nu vă arătaţi! Ar putea să fie ceva pus la cale! Căscaţi ochii! Şi voi toţi, circulaţi tot timpul!

O luă înaintea maşinii spre centrul peluzei, la vreo cincizeci de metri de casă.

Vannaducci coborî în grădină şi îl urmări de departe cu privirea, cu o gardă de o parte şi de alta. Alţi oameni ieşiră din casă, atraşi de gălăgie. Printre aceştia din urmă se afla şi Harry Scarbo, omul lui Vannaducci la Algiers, de cealaltă parte a fluviului, Rocco Lanza, consilierul financiar al bătrânului *capo* şi omul său de paie pentru societăţile semilegale, şi Enrico Campenaro, omul „forte” al regiunii, cel care conducea toate acţiunile violente.

Johnny Powder, specialist artificier, venea în urma lor, dar îi depăşi cu un pas grăbit. Avea în mână o cutie cu scule şi era în cămaşă.

Pe peluză, Frank Ebo stătea la o distanţă rezonabilă de maşină, liniştit de depărtarea de casă.

— Ce fel de bombă e, Phil? întrebă el cu un aer liniştit.

— Păi, nu ştiu, e…

— Adică, cum arată. Cum e chestia pe care apeşi?

— Apăs deasupra ei, o strivesc! E un fel de cutie, o cutie mică. Cincisprezece centimetri pătraţi, groasă de cinci centimetri. E lipită de podea lângă frână. Deasupra e un buton, o chestie de

metal. Tipul l-a armat şi a zis că am cincisprezece secunde ca să apăs pe buton şi să-l ţin apăsat la maxim.

— Care tip?

— Cum, *care* tip? La dracu, nici măcar nu ştii care tip!

Buoni nu se mai controla, vocea lui urcase cu două octave.

— Ascultă, Frank, nu-mi mai simt laba piciorului, iar piciorul începe să tremure uşor! Trebuie să aduci pe cineva! Nu-mi mai pune întrebări idioate!

— Vine Johhny, Phil. Linişteşte-te. Apleacă-te în faţă şi freacă-ţi piciorul. Fă să circule sângele. Sau apasă piciorul cu celălalt picior. Menţine presiunea.

— Voi încerca să-l masez, răspunse Buoni cu o voce mai sigură.

Se aplecă în faţă şi capul îi dispăru sub volan.

Vannaducci, care auzise totul de unde se afla, îl opri pe Johnny Powder care trecea şi îi zise:

— Trebuie să-l scoţi pe Phil de-acolo, Johnny. Nu voi uita asta!

Expertul dădu din cap şi trecu mai departe.

Capo merse în urma lui şi se opri lângă Frank Ebo. Căpitanul gărzii îi explică lui Johnny Powder ce-i spusese Buoni.

— Se poate aşa ceva? întrebă el.

— Bineînţeles, replică liniştit expertul. E un simplu întrerupător de circuit. O tijă izolantă împiedică contactul. Există nişte resorturi. Dacă slăbeşti apăsarea, ai făcut un contact. Dacă ai făcut un contact, urmează un mare BUM!

— Nu vrem asta! zise imediat Vannaducci.

— N-ar putea să-i dea drumul şi să fugă repede? întrebă Ebo.

— Poate că da, poate că nu. Nu pot să mă pronunţ, e prea riscant. E… În maşină e Phil Buoni, nu?

— Mda. A cam luat-o razna de frică. Poate că nu vei avea prea mult timp, Johnny.

— Ce face acolo? Nici nu-l văd.

— Cred că încearcă să-şi ţină piciorul cu mâinile. Zice că-i tremură piciorul, că i-a amorţit laba piciorului. Cred că nu şi-ar da seama dacă piciorul i-ar aluneca de pe chestia aia.

— Şi-ar da seama, răspunse Johnny Powder cu o voce nu prea liniştitoare. Şi noi la fel.

Se uită la Vannaducci cu un aer îngrijorat.

— Ce poţi să faci? întrebă bătrânul.

— Depinde. Am putea să sărim amândoi în aer. Om vedea…

Aprinse o ţigară, trase cu sete, o aruncă în iarbă, o strivi sub pantof şi se apropie de maşină, zicând cu o voce foarte calmă:

— Haideţi, domnule Buoni, nu ridicaţi piciorul şi gândiţi-vă la altceva!

Apăru şi faţa speriată a lui Buoni.

— Pi… piciorul sare în toate direcţiile! Încerc să-l împiedic să se mişte…

— Ar fi cel mai bine. Puteţi atinge cutia cu mâinile?

— Nu, volanul…

— Voi deschide portiera. Nu mişcaţi piciorul! Apăsaţi puternic. Veţi vedea ce haz vom face mâine cu două gagici lângă noi!

Buoni bombăni nervos, se scotoci prin buzunar, scoase o bomboană de mentă şi o băgă repede în gură.

— Da, da, Johnny! Cum să nu! O să facem tot ce vrei tu!

— Atunci două gagici mişto pentru mâine!

Johnny Powder se lăsase în genunchi şi îşi vârâse capul şi umerii în maşină. Cutia cu scule se afla lângă el în iarbă. După câteva clipe îi zise lui Buoni:

— OK, gata, dar staţi un minut, încă nu vă relaxaţi. Nu vă mişcaţi mai înainte să vă spun. Am pus un cleşte pe pantof. Dar talpa nu e deloc bună. Cleştele ar putea să alunece dacă nu suntem atenţi. Iată ce vom face. Voi desface şiretul pantofului. Când am să vă spun, vă veţi scoate piciorul, dar încet de tot. Nu trebuie să mişcaţi pantoful nici măcar un milimetru.

— Nu-mi mai simt piciorul, nu-mi mai simt…

— O să vă ajut. Gata, haideţi… încet… în-ce-ti-şor…

Expertul suspină uşurat.

— Le frigem mâine pe coardele alea, domnule Buoni…

„Stăpânul Viciului din New Orleans” ieşi din vehicul în patru labe, târându-se în mare viteză ca să se depărteze de zonă. Ebo se apropie de el, îl apucă de braţ şi îl trase cu putere până la Vannaducci. În starea sa de extremă nervozitate, Buoni înghiţi bomboana cu mentă forţat şi începu să tuşească în timp ce ceilalţi începură să-l bată pe spate.

Johnny Powder rămase pe vine lângă maşină.

Scarbo, Lanza şi Campenaro ajunseră lângă *capo* la limita zonei periculoase.

Buoni, roşu la faţă, reuşi în sfârşit să scuipe bomboana, se lăsă să cadă pe spate, respiră profund, îndelung, cu corpul agitat de sughiţuri convulsive. Ebo se lăsă în genunchi lângă el şi îl întrebă:

— Cum ai făcut de te-ai băgat în nenorocirea asta?

Mai înainte ca Buoni să poată să răspundă, artificierul strigă brusc:

— Aici e ceva ciudat! E altă...

Se auzi un pocnet sec apoi un şuierat înăbuşit. Johnny Powder se aruncă în spate şi se rostogoli în iarbă. În acelaşi timp se produse o miniexplozie în partea din spate a maşinii care aruncă în aer portbagajul şi desfăcu portierele din spate.

Instinctiv, Ebo se aruncase la pământ lângă Buoni şi îl trăsese şi pe Vannaducci după el. Ceilalţi şefi făcură la fel. Campenaro se aruncă şi el la pământ dar scoase pistolul din reflex.

Johnny Powder, teafăr şi nevătămat, zise:

— Şmecher, ticălosul! A lipit altă chestie sub prima. Cum am deplasat-o...

— Şi? bombăni Vannaducci. Asta e tot?

Expertul se ridică imediat şi înfruntă din nou problema. Se aplecă încet deasupra portbagajului apoi aruncă o privire surprinsă spre oamenii aflaţi în genunchi puţin mai departe. În sfârşit, se aplecă iar lângă portbagaj. Apoi îndreptă repede spatele şi zise:

— Cred că asta e tot. Am impresia că asta e pentru dumneavoastră, domnule Vannaducci. Puteţi veni să vedeţi. Nu va mai fi nici o surpriză.

— Ce să văd? bombăni nervos *capo* înaintând cu prudenţă.

Ceilalţi veniră după el şi formară un cerc în jurul maşinii foarte puţin afectată.

Johnny Powder explică:

— Broaştele aveau puse explozibil. Mână de profesionist. Tipul ar fi putut să facă orice, să obţină orice efect.

Dar nu profesionalismul instalării explozibililor îi fascina pe oamenii strânşi în jurul maşinii, ci conţinutul. În portbagaj se afla un cadavru ghemuit. Îi lipsea o bună parte din frunte, dar nu putea să fie nici o îndoială: aveau în faţa ochilor rămăşiţele însângerate ale lui Big Ed Latina, şeful teritoriului vestic din Louisiana.

— Ce mai e şi asta? întrebă Buoni. N-am ştiut!

— Şi mai e unul în spatele scaunelor din faţă, zise cineva.

— E Skipper Watson, preciză altul.

Watson fusese omul de paie al lui Vannaducci pentru o societate de exploatare petrolieră maritimă.

— Iată-ne adunaţi pe toţi la un loc, constată Vannaducci cu o voce în care furia se amesteca cu tristeţea.

— N-am ştiut nimic de Big Ed, nici de Skipper, repetă Buoni cu insistenţă. Dar au mai murit şi Scooter, împreună cu toţi oamenii lui. Toţi sunt morţi, Marco. Bob Hunter a făcut toate astea.

Bătrânul luă medalia de trăgător de elită care se afla în mâna rigidă a defunctului aflat în portbagaj, o pipăi, apoi i-o întinse lui Campenaro.

— E deci adevărat, zise el cu o voce sinistră. Tipul ăsta se deplasează cu rapiditate. Ascultaţi-mă cu toţii. Ăsta e motivul pentru care v-am chemat. Cineva ne-a aruncat în aer furgonul în dimineaţa asta pe drumul spre Pearlington. Jimmy Lista poate c-o să scape… poate că n-o să scape. Dar toţi oamenii lui au murit.

O tăcere apăsătoare puse stăpânire pe întreg grupul de mafioţi. Johnny Powder închise încet portbagajul şi se aşeză pe el ca să-l ţină închis. Unul dintre şefi aprinse o ţigară, al doilea scuipă în palme apoi şi le frecă viguros.

Frank Ebo fii primul care rupse tăcerea. Deşi, la drept vorbind, nu era un şef, se impunea celorlalţi din cauza responsabilităţii imense a funcţiilor sale.

— Nu-mi place că Phil a venit aici, gata să sară în aer. L-a adus până la noi. Asta e o stângăcie, Marco.

— Aiurea! exclamă Buoni. Ticălosul ăla n-avea nevoie să-i arăt eu drumul. S-a folosit de mine ca mesager, atâta tot. Închipuiţi-vă! Să se folosească de mine ca de un *comisioner*.

— Ciudat comision, mormăi unul dintre ei.

— Ai un curaj incredibil, Phil, zise altul.

Vannaducci suspină.

— Să intrăm în casă şi să vorbim despre toate astea. Tânărul ăsta nu pierde timpul, şi cred că de data asta chiar o să avem necazuri.

Vannaducci nu mai spera să evite catastrofa. Bob Hunter se anunţase în mod clar. Factura de plată avea să fie foarte mare.

În acel moment, Richard Zeno, consilierul Familiei Vannaducci, îşi făcu apariţia brusc şi traversă peluza în pas alergător.

— Marco! strigă el cu o voce gâfâită, am primit un telefon… Se pare că Bob Hunter face ravagii în cartierul francez. A aruncat în aer localul lui Toby Never, cel al lui Joe Delmonico şi cabaretul lui Marty Jackson. Explozii peste tot!

Era clar că „tânărul” nu pierdea timpul, iar „agentul de schimb” ştia foarte bine că nu se va mulţumi să-i ia doar câteva acţiuni.

CAPITOLUL V

Revăzut şi corectat de oraşul New Orleans, carnavalul de „lăsata-secului” durează două săptămâni, în care locuitorii oraşului şi turiştii veniţi de pretutindeni se comportă ca nişte oameni de altădată în timpul orgiilor dedicate zeului Bacchus.

E aproape imposibil să se menţină ordinea în această perioadă a anului. Paroxismul se atinge în ziua de „lăsata-secului”, când pe străzile cartierului francez se înghesuie aproape un milion de turişti. Asta i-a adus porecla de „cel mai mare azil psihiatric din lume”. Au loc defilări imense, baluri costumate, alegeri de regi şi regine ale carnavalului.

Cei mai sensibili nu e bine să iasă atunci la plimbare. Circulaţia maşinilor particulare în cartier e interzisă. Poliţia călare face şi ea ce poate ca să asigure o aparenţă de securitate, dar se mai întâmplă ca poliţiştii să cadă şi ei în nebunia ambiantă.

Toate aceste probleme îl chinuiau pe Jack Petro care se afla în sala de şedinţă, unde membrii administraţiei municipale, copleşiţi, citeau rapoartele despre individul care avea cele mai mari şanse să devină adevăratul „Rege al Carnavalului”. Prezenţa lui în oraşul lor constituia o problemă cu mult mai gravă decât toate celelalte probleme de menţinere a ordinei în timpul sărbătorilor.

Primarul era foarte agitat.

— De ce acum? întrebă el cu o voce tânguitoare. Ce caută acest om aici, în perioada asta?

Nimeni nu-şi dădu osteneala să-i răspundă, pentru că răspunsul era evident şi pentru că, oricum, primarul îl cunoştea foarte bine. În momentul carnavalului, Bob Hunter putea să se plimbe de colo-colo după dorinţă fără ca poliţia să ştie unde se afla şi ce pregătea.

Străzile erau veşnic pline de petrecăreţi, iar poliţiştii îşi aminteau chicotind de o tipă venită din Omaha care fusese posedată de cinci ori în aceeaşi noapte în plină stradă, fără să fi fost dezbrăcată şi fără să-i fi putut vedea pe ţopârlanii care i-o făcuseră pe la spate! Poliţiştii juraseră că, după incident, o revăzuseră cu regularitate în fiecare an. Dar se petrecuseră şi incidente mai puţin hazlii în cursul anilor, iar registrele comisariatelor erau pline. Nu exista nici un mijloc de control asupra populaţiei în timpul carnavalului de lăsata-secului.

Petro reluă lectura rapoartelor. De la opt dimineaţa, Hunter făcuse cât pentru o zi întreagă. Întinsese o ambuscadă unui camion blindat, omorâse paisprezece oameni şi rănise grav vreo cincisprezece, luând peste patru sute de mii de dolari. Apoi, se dusese acasă la Bonbon Phil Buoni, pe Royal Street şi omorâse cinci oameni. Iar Phil dispăruse fără urmă.

Pe urmă se plimbase pe Bourbon Street şi profitase ca să arunce în aer trei localuri, cele mai rău famate. Nici un mort, doar mari pagube materiale şi o mulţime de persoane înspăimântate. Se spune că Joe Delmonico, unul dintre patronii celor trei localuri vizate, încerca cu disperare să părăsească ţara. Localul lui Toby Never, o combinaţie de local de noapte şi bordel se golise brusc de clienţi în zori. Pe uşă se afla acum un afiş pe care scris: *închis pentru „lăsata-secului".*

Totuşi localurile nu se închideau în timpul carnavalului, mai ales unul ca cel al lui Toby. Cabaretul lui Marty Jackson, aşa-zis mecena al muzicanţilor de jazz trecuţi de o anumită vârstă, un loc frecventat în mod obişnuit de traficanţii de stupefiante, pusese un afiş pe care scria: *Curăţenie anuală.* Se spunea că proprietarul se dusese singur într-un centru de dezintoxicare pentru drogaţi.

Hunter nu pierduse timpul.

Petro căzu pe gânduri. O voce îi zise blând la ureche:

— Locotenente, vă caută cineva la telefon. Un tip cu accent nordist. Nu vrea să se identifice dar spune că e ceva important, că nu se poate amâna.

Specialistul anti-raket mulţumi cerului că i se oferise acest pretext ca să părăsească sala de şedinţe. Îl urmă pe poliţist în anticameră, se sprijini cu spatele de perete, aprinse o ţigară şi zise:

— Petro la telefon.

O voce plăcută îl întrebă:

— Acelaşi Petro care a depus mărturie în faţa unei comisii a Congresului acum câtăva vreme?

— Întocmai, replică locotenentul. Ce-i graba asta? Cine eşti?

— Hunter.

— Cine?

— Bob Hunter.

Petro smulse ţigara din gură, făcu un gest imperativ în direcţia poliţistului care apăsă imediat pe întrerupătorul din partea de jos a aparatului.

— Haide, bombăni Petro, lasă joaca, n-am timp de pierdut!

— Poţi să mă crezi sau nu, Petro, dar nu închide. Dacă nu mă înşel, tu asiguri legătura cu *New Orleans Crime Commission?* Da?

— Exact. Auzi, e adevărat ce-am auzit despre Maloy. Proprietarul cabaretului Marty Jackson? Dacă eşti într-adevăr cel care spui că eşti, ar trebui să ştii asta…

— Era un pachet pentru Maloy la bordul unui camion blindat. Cincizeci de kilograme de heroină pură care au sosit în dimineaţa asta la Gulfport cu un vas sud-american. Şocul a fost prea puternic pentru Maloy, aşa că s-a dat la fund.

— Şi Phil Buoni?

— S-a dus la fermă să dea ochii cu bătrânul, zise Hunter râzând uşor. Şi, îndrăznesc să spun, n-a fost deloc o plăcere.

— Ce vrei să spui?

— O să-l întrebi pe el. Mai e încă la Marco cu ce-a mai rămas din şefii locali. O întâlnire la vârf.

— Şi Scooter Favia?

— Prea impulsiv. Am fost nevoit să-l suprim. Acum eşti mulţumit?

Poliţistul scutură din cap spre Petro. Apelul era imposibil de situat.

— Să zicem, răspunse Petro. Ce vrei?

— Informaţii.

— Du-te la naiba! se răsti detectivul.

— OK, dar dacă am să cad, o să trag tot oraşul după mine. Dacă ţii să eviţi necazurile la New Orleans, ai putea să cooperezi. Îţi propun un schimb.

— Ce oferi? întrebă Petro cu o voce mai îmblânzită.

— Câteva informaţii culese de comisia anti-crimă. Le vei găsi în registrele şi dosarele care au fost fotocopiate de comisia care se interesează de afacerile semilegale ale lui Vannaducci.

— De unde ştii toate astea? întrebă Petro uluit.

Hunter râse ironic.

— Mă descurc şi eu!

— De cât timp eşti la New Orleans?

— De un anumit timp, cum se zice în armată. Acum ştiu tot ce trebuia să ştiu despre operaţiunile lor. Am de gând să mătur tot, să fac curăţenie. Dar dacă mi se întâmplă ceva între timp… Ar fi mai bine să cunoşti unele lucruri.

— Dar ce vrei în schimb?

— Cineva îl supraveghează electronic pe consilierul financiar Rocco Lanza. Nu e vorba nici de federali şi nici de poliţia locală. Trebuie să ştiu dacă operaţiunile sunt conduse de comisia anti-

crimă.

Petro ezită o clipă.

— De ce trebuie să ştii asta?

— O necesitate, crede-mă, şi nu mai insista. Această informaţie ne-ar scuti pe toţi de o mulţime de necazuri. Să ştii, Petro, că nu simt nici o plăcere să-ţi distrug oraşul. Mai ales în perioada asta. Aş prefera să trec în viteză cu cea mai mare discreţie posibilă. Deci, îmi dai sau nu informaţia?

— Dar de ce este atât de important?

— Este, atâta tot.

— Ăăă… De unde ştii că nu e vorba de poliţie?

Petro îşi auzi din nou interlocutorul râzând, dar de data asta râsul nu era deloc plăcut. Părea sunetul unor cuburi de gheaţă care se ciocneau între ele.

— Cum crezi că am putut să supravieţuiesc până acum, Petro?

— Crezi că Marco i-a pus pe-ai lui sub supraveghere?

— M-am gândit la asta. Dar mai există şi alte eventualităţi.

— Care?

— Poate că *amici* din nord îl supraveghează pe Marco.

Petro tăcu un moment ca să se gândească apoi suspină.

— Poate că ai dreptate.

— Mulţumesc. Accept asta ca răspuns. Vei primi ceea ce-ţi propun în schimb prin curier special. E deja pe drum.

— Bineînţeles.

— Poţi să mă crezi, îl asigură vocea lui Hunter.

— Hunter, stai! Eşti acolo?

— Da.

— Ascultă, ai dreptate, e o perioadă dificilă la New Orleans. Avem pe cap aproape un milion de turişti. Pleacă. Pentru ce crezi că există poliţişti? Ne vom curăţa noi singuri oraşul.

— De când aveţi Mafia în cârcă la New Orleans, Petro? Eşti prea tânăr ca să-ţi aduci aminte. Chiar şi tatăl tău.

— Facem tot ce putem! replică prompt Petro.

— Nu-i destul. O ştii la fel de bine ca şi mine. E ca şi cum ai vrea să vindeci cancerul cu aspirine. Amortizezi efectele imediate dar boala continuă să te macine.

— Nimeni n-o să închidă ochii aici, Hunteri se răsti Petro. Se va trage fără somaţie!

— Nu ţi-am cerut să închizi ochii. Iar dacă mă zăreşti, poţi să tragi cât vrei.

— Ascultă, Hunter, fir-ar să fie! Stai, nu închide. Nu-ţi spun poveşti. Jumătate din poliţiştii acestui oraş ar prefera să-ţi

strângă mâna decât să tragă în tine. Neoficial, bineînţeles. Cealaltă jumătate e cu siguranţă coruptă şi îi e teamă să nu distrugi planurile unei pensionări precoce. Dar toate astea n-au nici o importanţă. Ascultă, eşti un tip bine, e un lucru pe care-l recunosc. N-ai tras niciodată într-un poliţist, şi sunt gata să pariez că n-o vei face niciodată. Important e că în oraş sunt aproape un milion de civili şi alţii sosesc oră de oră. Sunt deja pe jumătate smintiţi. Dacă provoci un schimb de focuri în plină stradă, vor fi masacrate câteva mii de persoane. Trebuie să... Auzi, nu e bine să vorbim la telefon. Haide să ne întâlnim undeva. Spune-mi unde şi când. Îţi promit că voi veni singur.

Vocea rece se îmblânzi perceptibil.

— Eşti un poliţist bun, Petro. Ştiam asta chiar mai înainte de a-ţi telefona. Dar nu ne putem întâlni. N-ar avea nici un sens, căci nu va avea loc nici un schimb de focuri.

— Dar, stai...

— Îmi pare rău. Mulţumesc pentru confirmare. Ai grijă de tine.

Legătura se întrerupse.

— Nu-mi vine să cred, zise el încet poliţistului aflat lângă el.

— Te-am înregistrat, răspunse acesta. Ce fac cu banda?

— Trece-o la raportul de dimineaţă, mormăi el. Săptămâna viitoare.

Părăsi biroul, vru să se întoarcă în sala de şedinţe, apoi se opri brusc şi porni spre sala de la intrare ca să aştepte pachetul promis de Exterminator.

CAPITOLUL VI

Pe la nouă dimineaţa, Hunter reveni într-un cartier pe care îl reperase foarte minuţios înainte, şi care se afla pe malul lacului Pontchartrain, lângă Louisiana State University, departe de mulţimea dezlănţuită a carnavalului.

Acolo trăia Rocco Lanza, proprietarul unei vile mari şi moderne ale cărei ferestre mari erau prevăzute cu geamuri antiglonţ. Mai avea şi un patio acoperit tot cu geamuri antiglonţ, în centrul căruia se afla o piscină superbă.

Clădirea se ridica în mijlocul unui parc mare care părea că se întinde spre lac şi câini de pază alergau în libertate în incintă.

Lanza era în mod indiscutabil rotiţa cea mai importantă a maşinăriei de făcut bani a lui Vannaducci căci, datorită calităţilor sale de financiar, milioane de dolari erau subtilizate anual industriei legale apoi reinvestite printr-un sistem intermediar extrem de subtil care pompa în economia înfloritoare a sudului şi aducea beneficii imense investitorilor clandestini pe care îi consilia.

Hunter se interesase de Lanza încă de la sosirea lui la New Orleans. Astfel aflase absolut întâmplător că alţii se interesau şi ei de „Creierul” de la Pontchartrain. Începuse prin a se infiltra încetişor acasă la Lanza, echipat cu săgeţi mici soporifice pentru câinii de pază. Examinase toate încăperile, inclusiv pivniţa, şi îşi instalase microfoanele-emiţătoare.

După două zile, ascultând ce emiteau aceste aparate, făcuse o manevră greşită şi branşase din greşeală receptorul pe o altă lungime de undă. Imediat auzise un firicel slab de sunet deformat. Pusese din nou banda magnetică cu viteză normală şi distinsese în sfârşit vocea lui Lanza. Înregistrarea era proastă pentru că microfoanele nu se aflau pe axa undelor.

Apoi se străduise câteva zile să situeze amplasamentul emiţătorului accelerat, fără mare succes. Cât priveşte receptorul clandestin, posibilităţile erau multiple.

Dar de data asta Hunter se întorsese cu un teodolit. Şi mai închiriase şi un iaht de croazieră. Ajunse la timp ca să capteze prima emisie a zilei şi aruncă ancora în locul unde recepţia era cea mai bună. Folosind receptor, teodolit şi binoclu, găsi în sfârşit emiţătorul pe care îl căuta.

Hunter schiţă un zâmbet. Instalatorul fusese foarte şmecher. O

cutiuţă, nu mai lată de zece centimetri, ataşată sistemului de antenă de televizor pe acoperişul vilei lui Lanza, care transmitea accelerat informaţiile culese de o duzină de micro-magnetofoane instalate prin casă. Era ceva mult mai eficace decât sistemul instalat de Hunter, care totuşi îşi făcuse ucenicia cu cei mai buni tehnicieni.

Antena părea nouă. Cea veche probabil că dispăruse în mod misterios şi unii probabil că făcuseră în aşa fel încât să-şi asigure prezenţa imediată a omului lor care instalase noul sistem, echipat, fireşte, cu o ureche electronică.

Întoarse ca să urmărească traiectoria undei. În raza vizuală a binoclului apăru imediat o altă ambarcaţiune, o barcă cu motor de culoarea lemnului de acaju, o pată neînsemnată în mijlocul lacului care se întindea pe vreo treizeci de metri la nord.

Exterminatorul îşi puse pe cap o şapcă de marinar, acceleră şi descrise o curbă largă. Nu ştia exact ce avea să găsească dar era convins că era interesant, mai ales pentru continuarea campaniei sale.

Plecarea sa fusese zărită, ceea ce şi prevăzuse, dar barca cu motor nu era în stare să scape de urmărirea ambarcaţiunii sale. Barca cu motor porni din loc, vira spre nord, dar bătea vântul şi erau valuri iar mica ambarcaţiune se deplasa împotriva curentului.

Hunter câştigă teren. După câteva secunde, Hunter ridică binoclul şi descoperi profilul unei tinere femei aparent înspăimântată, aflată singură la bord. Hunter strânse din maxilare şi acceleră.

O prinse din urmă în larg şi îndreptă spre ea Auto-Mag-ul.

Fata lăsă umerii să-i cadă, opri motorul, se uită cu curaj la urmăritorul ei un moment, apoi lăsă ochii în jos.

Făcu un tur în jurul ei, în timp ce barca cu motor îşi pierdea elanul, se apropie de fată şi lipi cele două ambarcaţiuni.

— Urcă la bord, îi zise el fetei.

— Ce vrei de la mine? strigă ea ridicându-se furioasă.

El îi întinse mâna şi o ajută să urce pe puntea vedetei. Era o femeie tânără destul de mică de statură dar foarte bine făcută. Vântul îi lovea sânii şi coapsele. Un pulover subţire şi pantalonii albi lăsau să se ghicească un corp graţios. Privirea ei arunca fulgere care indicau simultan frica şi furia, înfrângerea şi disperarea. Era foarte frumoasă şi faţa i se păru lui Hunter oarecum familiară. Era exact ceea ce n-avea nevoie în acel moment.

Ea sări cu agilitate pe puntea vedetei şi încercă imediat să-l pălmuiască.

El o prinse de mână şi îi lipi de palmă o medalie de trăgător de elită.

— Nu te enerva, zise el. Poate că suntem aliaţi fără să ştim.

Ea se uită prosteşte la medalie, apoi se uită uimită la culme la faţa lui ca de granit.

— Oh! exclamă ea. Oh, mulţumesc, Doamne! Mulţumesc pentru acest miracol!

Hunter îi zâmbi.

— Presupun că asta înseamnă că suntem prieteni.

— Mă numesc Toni Blancanales, zise fata. Nu mai presupune, chiar suntem!

Hunter care plecase în căutarea unui inamic puternic, dăduse peste sora vechiului său camarad de arme, unul dintre cei doi supravieţuitori din Echipa Morţii, Rosario Blancanales, „Politicianul”.

Acum ştia cine făcuse extraordinara instalaţie electronică. Gadgets Schwartz. Celălalt supravieţuitor.

Dar de ce? Şi pentru cine? Cum ajunseseră Politicianul şi Gadgets să fie amestecaţi în povestea asta de la New Orleans?

Lucru şi mai ciudat, de ce era amestecată şi sora mai mică a lui Blancanales în chestia asta?

Răspunsurile îl interesau tare mult.

CAPITOLUL VII

Echipa Morţii fusese organizată la începutul războiului împotriva Mafiei. La Los Angeles, Hunter adunase nouă oameni, fiecare participând cu talentele şi specialitatea sa. Aceşti oameni nu aveau în principiu nici un punct comun, doar că toţi luptaseră în Vietnam şi nu reuşiseră să se obişnuiască cu monotonia vieţii civile.

Fiecare membru al echipei se realizase, devenise un expert în arta de distrugere a celorlalţi. Totuşi Echipa Morţii nu fusese formată din ucigaşi sângeroşi al căror singur scop era masacrul, ci din oameni care nu reuşeau să accepte viaţa mohorâtă şi liniştită de simplu cetăţean, după ce cunoscuseră beţia spaimei şi a acţiunii în Vietnam.

Fiecare dintre ei renunţase cu bucurie la o viaţă de zombi în momentul în care Hunter lansase apelul.

Şi îi mai lega ceva. Toţi aveau o admiraţie nemărginită faţă de Exterminator.

Acum înţelegea cât de prost concepuse această echipă şi cât de rău o exploatase. Totuşi oamenii înţeleseseră foarte bine riscurile le care se expuneau, precum şi faptul că nu vor putea să „deranjeze” la infinit o mulţime de mafioţi. Hunter nu-şi ierta faptul că îi amestecase în războiul lui, iar moartea a şapte dintre ei constituia o povară cumplită.

Numai Blancanales şi Schwartz supravieţuiseră ultimului atac împotriva Familiei DiGeorge din Los Angeles, şi chiar şi ei fuseseră nevoiţi să facă închisoare. Datorită banilor puşi la dispoziţia lor de Hunter şi a bunăvoinţei unui procuror care simpatiza cu cauza lor, Politicianul şi Gadgets fuseseră nevoiţi să se recunoască vinovaţi de fapte minore. Din această cauză, primiseră condamnări uşoare.

Totuşi fuseseră reperaţi de Mafie şi condamnaţi la moarte în termen scurt. Dar de când părăsiseră închisoarea, viaţa lor devenise din nou ternă şi banală.

Hunter se gândea deseori la cei şapte care muriseră, şi din cauza dezastrului de la Los Angeles refuzase totdeauna să-i mai ia alături ca aliaţi. De atunci, cu o singură excepţie, acţionase totdeauna singur, în ciuda prietenilor de altădată şi a celor noi pe care îi întâlnea, ca un făcut, mereu în drumurile sale.

Excepţia de la regulă se petrecuse la San Diego. Blancanales

şi Schwartz îl chemaseră în ajutor. Trebuia să salveze reputaţia fostului lor comandant din Vietnam. Asediul de la San Diego îi lăsase amintiri urâte lui Hunter, dar, din fericire, prietenii lui supravieţuiseră. Îi sfătuise să pună amândoi pe picioare o afacere şi le dăduse toţi banii pe care îi avea ca să-i ajute să pornească treaba.

Războiul împotriva Mafiei continuase – mulţi kilometri şi o mulţime de cadavre despărţeau San Diego de New Orleans şi nu mai avusese ocazia să-şi revadă prietenii. Nu ştia cu ce se ocupau, dacă puseseră pe picioare vreo afacere şi nici măcar dacă se mai aflau în Statele Unite.

Acum ştia.

Toni Blancanales îi povesti, în drumul spre port, că înfiinţaseră într-adevăr o societate pe care o botezaseră *Able Group,* a cărui specialitate era securitatea industrială şi supravegherea electronică şi că veniseră la New Orleans pentru o treabă.

După spusele tinerei femei *Able Group* nu accepta nici o afacere ilegală. Grupul acţiona ca serviciu de contraspionaj industrial şi electronic şi se punea la dispoziţia societăţilor care, dintr-un motiv sau altul, aveau impresia că sunt supravegheate.

Totul mersese bine încă de la început. Toni era de părere că perioada se dovedea foarte propice pentru acest gen de activitate.

Able Group venise în Louisiana la cererea unui birou politic din nordul statului. Politicienii se întrebau dacă erau sau nu ascultaţi în mod ilegal. *Able Group* le-a confirmat temerile, a scos din funcţiune microfoanele emiţătoare ascunse în birouri şi a învăţat personalul centrului cum să dejoace capcane de acest fel.

Această reuşită adusese grupului un alt contract. Blancanales şi Schwartz primiseră vizita unui domn Kirk, care le prezentase o legitimaţie care dovedea că aparţine cabinetului guvernatorului din Louisiana.

Domnul Kirk propusese o treabă extrem de delicată şi confidenţială. Le-a înmânat un contract lucrativ şi în acelaşi timp o autorizaţie de supraveghere electronică, semnat de un judecător federal şi cerut de administraţia statului.

Treaba consta în instalarea unui dispozitiv de ascultare pentru spionarea lui Rocco Lanza.

Nici Blancanales şi nici Schwarz nu auziseră de Lanza, dar povestea istorisită lor de Kirk păruse plauzibilă iar documentul de stat părea a fi autentic. Totuşi ezitaseră înainte de a accepta, simţind din instinct că ceva nu era în regulă.

Mai întâi, nu aveau voie să aibă vreun contact nici cu poliţia şi nici cu agenţii guvernului, Kirk urmând să fie singura lor legătură oficială. Onorariul şi cheltuielile trebuiau să fie achitate în bani lichizi şi proveneau dintr-un fond special, alimentat de Washington.

Pe de altă parte, Kirk insistase asupra păstrării secretului absolut faţă de poliţie, evocând aspectul unei inculpări, deoarece administraţia şi prefectura erau probabil implicate în această afacere.

Era primul contract foarte important propus celor de la *Able Group*, iar cei doi asociaţi îl semnaseră în ciuda unelor rezerve.

Avuseseră nevoie de două săptămâni ca să instaleze reţeaua de ascultare. Pe de o parte, fuseseră nevoiţi să intre în casa lui Lanza, să ascundă microfoanele şi să plaseze un emiţător; pe de altă parte, începuseră ascultarea propriu-zisă.

Sistemul fusese gata cu trei zile înainte de sosirea lui Hunter.

De atunci, cei doi dispăruseră.

Toni Blancanales era foarte îngrijorată. Făcea parte din grup, se ocupa cu treburi tehnice şi de secretariat, făcând şi pe administratorul. În general, participa la realizarea unui proiect, dându-se deseori drept o vânzătoare şi profita de faţa ei frumoasă ca să-şi vândă marfa. Ea îl convinsese pe Rocco Lanza că avea nevoie de o nouă antenă de televizor cu prize în toate încăperile, inclusiv în sălile de baie.

— Mă mai ocupasem şi înainte cu vânzările. Nu e mai greu să plasezi microfoane-emiţătoare decât să vinzi enciclopedii sau apartamente.

Hunter o crezu cu uşurinţă. Era tare frumuşică şi puţin mai în vârstă decât crezuse el. Arăta de optsprezece ani dar în realitate avea douăzeci şi cinci. Părăsise universitatea Columbia după trei ani de studii, apoi fusese stewardesă înainte de a se mărita. După care divorţase şi ocupase mai multe posturi, munca ei dovedindu-se aproape totdeauna nesatisfăcătoare.

Nu mai putuse de bucurie când i se propusese să facă parte din *Able Group.* Grupul devenise raţiunea ei de a exista.

— Băieţii n-au dispărut niciodată în felul ăsta, fără să dea semne de viaţă, zise ea cu o voce tristă. Simt că s-a întâmplat ceva.

Evident, nu putuse să mai dea de domnul Kirk şi nici de cineva care să-l cunoască. Autorizaţia de supraveghere era falsă. Toni telefonase la morgă, la comisariate şi la toate spitalele.

În cele din urmă se întorsese la Lanza, vrând, chipurile, să

vadă dacă clientul era satisfăcut. Toţi fuseseră încântaţi şi, după toate aparenţele, nimeni nu avea cunoştinţă de prezenţa unui emiţător.

— Deci în dimineaţa asta am ieşit cu o barcă ca să văd dacă emiţătorul mai funcţiona. Şi funcţiona.

Îi arătă o bandă.

— Dacă nu mă înşel, e a doua. Ultima dată când i-am văzut pe Rosario şi pe Gadgets, plecau să ia prima bandă. Asta s-a întâmplat acum o săptămână. Voiau să vadă dacă totul funcţiona bine. Dacă treaba mergea, după aceea trebuia să-i dăm totul lui Kirk care făcea el restul. Treaba noastră era terminată începând din acel moment.

— Dar nu i-ai mai văzut de atunci, zise Hunter. Nici măcar nu ştii dacă au luat prima bandă sau dacă au luat legătura din nou cu Kirk.

— Exact. În plus, Kirk a devenit un fel de fantomă. Dacă nu l-aş fi văzut cu ochii mei, n-aş fi crezut că există.

— L-ai văzut?

— Da. În momentul semnării contractului. Asta s-a întâmplat în cabaretul lui Marty Jackson, un local de pe Bourbon Street.

Hunter simţi un fior.

— Ce-i? întrebă Toni văzând expresia de pe faţa lui.

— Nimic. Continuă.

— Asta e tot. Kirk însă nu m-a văzut, dacă asta te supără. Cel puţin, nu cu Rosario şi Gadgets. Mă aflam la bar şi făceam pe turista nevinovată. În acest timp, Rosario şi Gadgets se aflau împreună cu Kirk într-un colţ întunecos al cabaretului. Eu…

— Le asigurai retragerea, sugeră Hunter.

— Da. Procedăm aşa din când în când. Gadgets numeşte asta un „fond de siguranţă”. E foarte prudent când e vorba de astfel de treburi.

— S-a instruit în Vietnam, zise Hunter cu un zâmbet amar. Ai putea să mi-l descrii pe acest Kirk?

— Da. E înalt, blond, slab, foarte elegant…

Hunter se încruntă.

— Aşa?

— Da, replică Toni imitându-i vocea dură. Are un tic. Mănâncă tot timpul dulciuri.

Hunter îşi feri privirea, preferând ca fata să nu-i poată ghici gândurile şi concluzia pe care o trăsese.

În acel moment Hunter ar fi putut să pună prinsoare pe orice că nu-i va mai vedea niciodată pe Blancanales şi pe Schwarz.

Echipa Morţii fusese lichidată în întregime.

CAPITOLUL VIII

Hunter nu se îndoia nici măcar o secundă că Bonbon Phil Buoni era misteriosul domn Kirk, cel care răspundea de operaţiunea de ascultare electronică pusă la cale împotriva lui Rocco Lanza. Dar pentru care motiv? Acţiona Buoni pe cont propriu? Executa ordinele lui Marco Vannaducci? Sau acţiona la dispoziţia unui terţ?

Era puţin probabil ca operaţiunea să fi fost pusă la cale doar pentru ca Mafia să pună mâna pe Blancanales şi pe Schwartz. Iar dacă ei doi ar fi fost identificaţi de organizaţie, primul contact cu Kirk ar fi fost şi ultimul, căci i-ar fi suprimat imediat.

Hunter aduse ambele ambarcaţiuni în port şi le legă de chei. O întrebă pe Toni:

— Se foloseau în continuare de identităţile lor false?

Fata încuviinţă cu o mişcare a capului.

— Da. Morales şi Logan. Rosario nu mă prezintă niciodată ca fiind sora lui. Mă folosesc de numele fostului meu soţ, Davidson. De ce? La ce te gândeşti?

— La nimic valabil. De fapt, cred că ştii că există un contract pentru suprimarea lor.

— Da, ştiu, dar…

— Dar încă n-ai înţeles că Lanza face parte din Mafie?

Tânăra femeie făcu ochii mari.

— Liniştește-te, zise imediat Hunter. Nu cred. E o coincidenţă, atâta tot. Ascultă, Toni, trebuie să acţionez cu mare atenţie. Aveam intenţia să trec la atac, dar acum nu mai ştiu exact unde pun piciorul. Înţelegi?

Ea dădu din cap calmă.

— Pentru Rosario erai un fel de zeu. Totdeauna zicea: Bob ar face asta, Bob ar face aia… Vorbea tot timpul de tine.

Schiţă un zâmbet şi continuă:

— Înţeleg perfect. Îmi zici politicos: „La naiba cu prietenii, am o treabă de făcut!”

Hunter nu-şi dădu seama dacă era doar o ironie sau chiar gândea ceea ce spunea. Totuşi Politicianul îi spusese numai lucruri bune despre sora lui şi îi arătase fotografia ei de mai multe ori.

Hunter zâmbi cu tristeţe gândindu-se la camaradul lui de arme şi aprinse ţigară reflectând la problema care se ivise. Suflă fumul

spre larg şi se uită fix la celălalt mal al lacului unde se afla vila de piatră şi sticlă a lui Lanza.

— Asta crezi? zise el.

— Da. Aşa ar reacţiona şi Politicianul dacă rolurile ar fi inversate. Amândoi sunteţi nebuni. Acordaţi prea mare importanţă…

Hunter se uita în continuare la vila de pe celălalt mal. Vorbi cu glas scăzut, parcă numai pentru el:

— Aş merge şi-n iad dacă aş şti că i-aş scăpa. Dar nu ştiu deloc ce voi găsi. Nu mai pot să mă infiltrez neobservat. Mafia ştie că sunt în zonă. Toţi mafioţii din New Orleans merg ca pe ouă în acest moment. În realitate, acel Kirk este un *sotto-capo* pe care îl cheamă Phil Buoni, Bonbon Phil. Am dat ochii cu el şi i-am înmânat o medalie. Nu mai face nici o mişcare, poate doar înconjurat de o brigadă de torpile.

— Îţi cer iertare, zise tânăra femeie lăsând ochii în jos şi uitându-se la mâini. Judec prea repede oamenii. Văd că eşti cu adevărat îngrijorat de soarta lor.

— Evident că sunt îngrijorat. Dar nu mi-ai lăsat timp să termin. Mai e o problemă. Timpul.

— Poftim?

— Timpul. Au dispărut de o săptămână. E prea mult. Înţelegi?

Toni suspină şi se înfioră.

— Da, cred că înţeleg.

— Bine, voi face tot ce pot pentru ei. Dar n-am la dispoziţie prea mult timp. Mi-am făcut un plan de atac cu mult timp înainte de a cunoaşte existenţa acestui *Able Group* şi trebuie să-l respect. Cu siguranţă că ăsta e cel mai bun lucru pe care l-aş putea face pentru Politician şi pentru Gadgets. Dacă încă mai sunt în viaţă – am zis *dacă* – se află în mâinile unuia dintre grupurile pe care am venit să le distrug. Singura idee care mi-a venit este să continui să atac cu speranţa că îi voi descoperi pe prietenii mei în vârtejul luptei.

Toni se strâmbă.

— Ca şi cum ai arunca în aer cu dinamită un imobil cuprins de flăcări ca să-i scoţi de-acolo pe oamenii blocaţi la ultimul etaj!

— Cam aşa ceva, mărturisi Hunter. Numai că acum aceşti criminali mă aşteaptă, asta e problema. Ar trebui să-ţi explic puţin situaţia, Toni. Apoi tu vei alege calea de urmat. Marco Vannaducci e omul care trebuie doborât, el deţine hăţurile puterii. Dar e bătrân, bolnav, muribund. Federalii sunt în coasta lui. E un om disperat care abia dacă reuşeşte să mai ţină în mână

ce-i aparţine. Posesiunile sale, imperiul său îi aduce în jur de un miliard de dolari anual. Un miliard!

— E uimitor! exclamă Toni cu ochii mari de mirare.

— Mai mult decât şi-ar putea închipui majoritatea oamenilor. Efectiv, e o sumă imensă care acţionează ca un magnet asupra unei bande de asasini care şi-ar trăda cel mai bun prieten pentru un pumn de arginţi. Bătrânul Marco şi-a desemnat moştenitorii Lanza, Buoni şi alţi câţiva tipi de genul ăsta. Asta în ceea ce priveşte culoarea locală, dar mai există o duzină de Familii mafiote care dirijează restul ţării şi care ar vrea să pună mâna pe zona asta. Mă urmăreşti?

Tânăra femeie se uita la el cu atenţie.

— Îmi ziceam, spuse ea gânditoare, că *Able Group* s-a băgat într-o treabă cum nu se poate mai rea.

— Asta e puţin spus, dar nu e vina ta. Vannaducci se ascunde în spatele unui şir de societăţi cât se poate de legale, legate unele de altele, şi sistemul este atât de complicat încât cei mai mulţi dintre oamenii lui de la eşaloane inferioare nu înţeleg nimic. Lanza e diferit, el e creierul întregii afaceri. Şi aici treaba se complică şi mai mult, căci există indivizi geloşi. Toţi se agită ca să câştige mai mult teren. Deocamdată Lanza are cea mai bună poziţie faţă de ceilalţi, măcar pentru faptul că înţelege tot ce se întâmplă în imperiul mafiot. Restul sunt pistolari de mică anvergură, tipi proveniţi din stradă care au ajuns la vârf pentru că au fost mai răi decât alţii. Nu sunt neapărat mai inteligenţi, ci mai decişi. Într-un sens, ăştia au nevoie de Lanza. Dar pe de altă parte, le e teamă să nu ia halca cea mai mare pentru el. Aşa că…

— Am intrat rău de tot la apă, mormăi Toni.

— Şi mai e ceva. Am pus la cale câte ceva. Las să se coacă treaba şi aştept ca tipii din nord să înceapă să-şi piardă răbdarea. Cea mai bună metodă de a distruge o organizaţie ca asta este să-i forţezi pe unii să-i distrugă pe ceilalţi…

— Dezbini ca să domini.

— Exact. Să le permiţi inamicilor să se ucidă între ei. Pe urmă e mai simplu să suprimi supravieţuitorii. Nu întâmplător am venit în această perioadă. Am aflat că Familia din New Orleans va trece printr-un moment foarte prost în timpul carnavalului. Am fost acasă la Buoni în dimineaţa asta pentru că el mi se pare a fi moştenitorul cel mai sigur. Am vrut să-i dau puţin curaj.

— Nu înţeleg. Să-i dai curaj împotriva cui?

— Împotriva mafioţilor care vin de la New York şi din Saint Louis. Coaliţia există de mult timp. Saint Louis e teritoriul cel mai

defavorizat din Statele Unite. Nevoia unei expansiuni e foarte acută. *Capi* din New York au luat hotărârea că e timpul să se intervină mai înainte ca bătrânul Marco să lase totul să se prăbuşească în urma unui război între rivali. Familia din Saint Louis a primit permisiunea să invadeze New Orleans. Aşteptam momentul potrivit şi cred că acum a venit. N-am chef ca tipii din Saint Louis să intre aici ca cuceritori. Vreau să aibă puţin de furcă. Vreau să distrug ambele grupuri.

— Ce să mai zic! exclamă Toni cu admiraţie.

— Fac şi eu ce pot, mărturisi Hunter. Uneori treaba merge. Dar ţi-am vorbit de planul meu de acţiune şi văd o alternativă în care ai putea să-mi fii utilă. Tu alegi. Ar putea să fie periculos. Totuşi, dacă faci exact ce-ţi spun, riscul va fi minim. Ce zici?

— Am de ales? întrebă ea cu un zâmbet ciudat. Sunt de acord.

— Du-te la Lanza. Povesteşte-i totul. Adică povestea cu *Able Group* şi cu Kirk. Ai descoperit că grupul a fost convins să facă o ascultare ilegală, drept pentru care vrei să corectezi lucrurile şi să previi victima. Povesteşte-i cum l-ai convins să-şi monteze noua antenă şi arată-i toate microfoanele pe care le-aţi instalat la el în casă.

— Dar o să mă sugrume sau o să mă înece în piscină! exclamă Toni pălind.

— L-ai convins o dată, vei reuşi şi a doua oară. Gândeşte-te. Lanza ştie foarte bine ce se petrece în jurul lui. În fond, îi faci un serviciu imens. Îi arăţi cine sunt adversarii lui. Mai ales vorbindu-i de acel domn Kirk care adoră bomboanele.

— Va înţelege?

— Va înţelege. Dacă te vei descurca bine, vei câştiga un prieten pe viaţă. Poate că va fi înclinat să se arate galant şi te va ajuta să-ţi găseşti asociaţii. Aşa trebuie să-i prezinţi lucrurile. Aveţi un inamic comun. Dar – şi asta e foarte important – n-ai auzit şi nici n-ai văzut vreuna din benzile înregistrate. Nu ştii nimic despre activitatea lui. Faci pe proasta.

— Păi, o să fie uşor, răspunse Toni cu o voce uşor tremurătoare. Fac pe proasta nevinovată. Şi habar n-am că e mafiot.

— Exact. Îţi este frică, regreţi ce-ai făcut şi vrei să-ţi găseşti asociaţii.

Toni îşi dădu părul pe spate cu o mişcare a capului.

— OK, voi reuşi. Asta îţi va folosi şi ţie?

— Poate, mărturisi Hunter. Dar trebuie să nu uiţi că ar putea să nu meargă şi să pieri. Nu vreau să te împing să-ţi asumi acest

risc, dar dacă vrei să acţionezi…

— Sau o fac, sau las gura! Am dreptate?

— Nu chiar asta voiam să spun.

— Nu, dar e tot una. Am bătut din picior insistând să faci tu toată treaba. Dacă vreau să dau o mână de ajutor, trebuie să particip. Ceea ce-mi spui…

— Stai, nu-ţi spun nimic, sugerez, atâta tot. Eu nu pot să fac nimic cu Lanza. Tu însă poţi, dacă vrei.

Se uită la ceas.

— Întâlnirea de la Vannaducci s-a terminat acum o oră. Lanza e din nou acasă. Probabil că întăreşte paza. Deci…

— De unde ştii toate astea? întrebă ea zâmbind. Eşti clarvăzător?

— Îmi cunosc inamicii, ştiu cum acţionează, îi explică Hunter. Asta e singura modalitate de a te lupta cu ei. Deci? Te simţi în stare să joci teatru în faţa lui Lanza?

— Cred că da, răspunse ea suspinând. Cum ne găsim? În fine, vreau să spun… Ne revedem, nu?

— Voi trece la intersecţia străzilor Claiborne şi Canal la prânz, apoi din oră în oră până când vei sosi. Promit că voi proceda cum ştiu eu mai bine.

— Bun. Nu există nici un loc unde aş putea să te găsesc? La telefon sau…

— Nici unul. Dar dacă ai nevoie de mine, strigă. Există mari şanse să te aud.

— Ai pus microfoane în toată vila?

— Să zicem că în punctele esenţiale.

— Gadgets mi-a spus odată că erai un elev foarte bun.

— Aveam un profesor foarte bun, răspunse serios Hunter. Eşti gata?

— Dacă vrei, zise ea cu o voce care se dorea cinică dar care trăda teama.

Hunter îi zâmbi.

— OK, du-te. E rândul tău să intri în scenă. Ai grijă.

— Da, bineînţeles.

— Toni…

— Da?

— Eşti o fată grozavă.

— Mulţumesc. Şi tu un tip grozav. Ai grijă de tine.

Se depărtă pe chei fără să întoarcă capul înapoi.

Hunter numără până la zece apoi porni în urma ei. Nu voia s-o lase să înfrunte singură Mafia. Dar voia să rămână în planul doi,

arătându-se discret. Voia ca ea să nu ştie de prezenţa lui.

Hunter era şi el un om prudent.

În apropiere de casa lui Lanza va exista deci o unitate de salvare...

CAPITOLUL IX

Hunter avea un nou vehicul de război pentru bătălia de la New Orleans: o rulotă lungă de şase metri, construită iniţial pentru marii sportivi, pescari sau vânători. Dar Hunter nu era un sportiv, era un războinic iar rulota fusese transformată în cartier general mobil. Vehiculul era plin de tot felul de aparate electronice pentru ascultarea la distanţă şi supraveghere radar.

Totul costase aproape o sută de mii de dolari. Involuntar, Mafia furnizase cea mai mare parte a acestor instalaţii ultrasofisticate, cu o parte din acei bani pe care părea că îi pierde la fel de uşor pe cât îi câştigă.

Instrumentele electronice erau cele folosite pentru programul spaţial, instalate de un inginer de la NASA şi un prieten electronist care construise un fel de computer pentru nevoile deosebite ale lui Hunter.

Inginerul de la NASA spusese că rulota era un „modul terestru", egal în toate cu modulele lunare folosite de astronauţi.

Lui Hunter îi plăcea mult rulota, dar se simţea puţin cam intimidat de toate posibilităţile tehnice ale noii sale „jucării". Gadgets şi Schwarz ar fi rămas cu gurile căscate. Dar singura semnificaţie importantă în ochii lui Hunter era ameliorarea şanselor sale faţă de Mafie.

Tot materialul din rulotă depindea fireşte de inteligenţa omului care se folosea de el. Hunter putea să treacă pe o stradă şi să asculte tot ce se vorbea. Datorită radarului, putea să determine dacă în vehiculele pe care le urmărea sau pe lângă care trecea existau mase metalice neobişnuite. Putea să treacă pe lângă micro-emiţătoare şi să preia în regim accelerat benzile înregistrate, să le reconvertească ca apoi să le asculte în ritmul normal, fără să părăsească volanul. Singurul lucru pe care rulota n-ar fi putut să-l facă niciodată în locul lui Hunter era să pornească la atac.

Celelalte instalaţii erau mai clasice. O masă pliantă cu o lampă pentru studierea hărţilor şi stabilirea unui plan de atac; un compartiment echipat ca atelier de armurărie, în care Hunter putea să modifice orice fel de armă sau să fabrice o bombă.

Pereţii rulotei erau formaţi din oglinzi fără amalgamul folosit la ele şi vopsite pa să banalizeze aspectul laturilor. Astfel Hunter putea să observe totul fără ştirea persoanelor de afară.

Un motor mare Tornado fusese puţin modificat. Suspensia era asigurată de perne de aer hidraulice controlate de la tabloul de bord. Hunter putea să modifice poziţia rulotei pe un teren în pantă.

Mai avea şi o bucătărioară, un duş, o toaletă şi un pat confortabil în partea din spate.

Noul car de luptă îi conferea lui Hunter o independenţă completă. Exterminatorul dorea să se folosească mult timp de el, începând cu campania din New Orleans.

Cu atât mai mult cu cât îi era deja foarte utilă. Parcase pe marginea lacului şi putea să privească vila lui Lanza. Deschisese o portieră şi îşi legase de bara de protecţie din faţă o undiţă care era de fapt o antenă radio. Apoi se aşezase în scaunul confortabil din faţa volanului şi privea la un ecran mic, instalat lângă genunchiul său, care evalua cu o precizie de câţiva centimetri distanţa ţintei.

Toni intrase în vilă în urmă cu zece minute. Hunter putuse să-i urmărească primul demers de la poartă datorită unui microfon dirijabil. Oamenii de pază vruseseră la început să se debaraseze de ea, spunând că domnul Lanza era foarte ocupat şi nu voia să fie deranjat sub nici un motiv. Toni insistase, începuse să plângă.

Unul dintre oamenii de pază venise în cele din urmă să-i deschidă poarta. Din acel moment, Hunter pierduse contactul auditiv dar putuse să-i urmărească vizual până la vilă. Când ajunseră în antreu, îi auzi din nou datorită microfonului-emiţător instalat cu câteva zile înainte.

Folosind panoul de control, îi urmărise prin vilă până la biroul lui Lanza, lângă piscină. Lanza se arătase aspru şi neprimitor, apoi se minunase tot, după care devenise furios şi în cele din urmă îngrijorat. Toni îi spusese totul despre instalarea microfoanelor.

Ascultând ordinele date în birou, Hunter ridică privirea şi văzu, aproape imediat, doi tipi ţâşnind afară din vilă, cu ochii ţintă la antena de televizor. Fără să folosească microfonul direcţional, Hunter îl auzi pe unul dintre ei strigând:

— Gata! Îl văd!

Încă se mai uita în sus zâmbind când alţi oameni veniră cu o scară care fu sprijinită de peretele vilei.

Dar nu mai auzi nimic. Motivul era foarte simplu. Aflând că în casă erau microfoane ascunse, chiar şi persoanele cele mai vorbăreţe amuţiseră.

Tipul de pe acoperiş le aruncă celor de pe peluză mica cutie

scoasă de pe antenă.

După câteva secunde, Hunter auzi deschizându-se o uşă, paşi, apoi şocul unui obiect pe birou.

— Asta e, zise Toni cu o voce îngrijorată. Acum puteţi vorbi. Ăsta e nucleul central şi emiţătorul. Nimeni nu mai poate să asculte.

— Dumnezeii mă-sii! izbucni Lanza. Ăăă... Pardon, doamnă. Nu-mi vine să cred! Cutia asta mică permite să se audă tot ce se vorbeşte la mine în casă? În toate încăperile?

— Microfoanele sunt ascunse în prizele de antenă cam peste tot în casă. Acum sunt inutilizabile.

Lanza se destinse şi zise cu o voce călduroasă:

— Ei bine, domniţă, vă sunt foarte îndatorat. Dar nu reuşesc să înţeleg. Cine să vrea să mă spioneze pe mine? Nu înţeleg deloc. E vorba de spionaj industrial?

— Cu siguranţă, răspunse Toni. În mod normal, societatea mea se ocupă de protecţia unor oameni ca dumneavoastră, domnule Lanza. Când am aflat că am fost traşi pe sfoară... Ei bine, mi-a fost foarte, foarte frică să vă mărturisesc totul. Dar şi mai frică să nu vă spun nimic. Dumnezeule, am...

— Oh, dar aţi făcut foarte bine, o întrerupse Lanza. Vă admir. Nu toată lumea e în stare să mărturisească că s-a înşelat. Ăăă... Cum îl chema pe acel tip care v-a angajat?

Toni îşi recăpăta curajul. Continuă cu o voce fermă:

— A spus că-l cheamă Kirk. Actele lui păreau a fi în regulă, dar acum sunt sigură că erau false. Aş putea să vi-l descriu dacă doriţi.

— Bineînţeles, bineînţeles, zise imediat Lanza cu o voce încurajantă. Staţi o clipă...

Hunter auzi un zgomot de scaun apoi de hârtie.

— OK, cum arăta?

Toni vorbi lent, alegându-şi cuvintele.

— Ei bine, era destul de înalt, slab, foarte elegant, blând, cu părul puţin creţ. Nişte dinţi foarte frumoşi, foarte albi.

Lanza nu păru prea fericit.

— Nimic altceva? Cicatrice, tatuaje, semne din naştere? Chestii de felul ăsta.

— Nu, răspunse Toni prefăcându-se că se gândeşte. Dar avea un tic. Mânca tot timpul dulciuri pe care le scotea din buzunarul hainei. Ai fi zis că sunt inele mici de mentă.

— Bomboane! exclamă brusc Lanza. Bomboane!

— Da, exact. Cunoaşteţi pe cineva care mănâncă tot timpul

bomboane?

Lanza nu mai spuse nimic câteva secunde, apoi răspunse cu voce foarte calmă:

— Ăăă, nu, nu chiar. Dar e un indiciu. Să ştiţi că nu voi uita niciodată delicateţea dumneavoastră, doamnă Davidson. Şi ziceţi că asociaţii dumneavoastră au dispărut? Înainte de a fi pus reţeaua în funcţiune? Sunteţi sigură de asta?

— Sigură, răspunse Toni cu o voce categorică. Cred, domnule Lanza că asociaţii mei şi-au dat seama de înşelătorie şi s-au dus la domnul Kirk. Sunt convinsă că nu i-ar fi încredinţat niciodată detaliile reţelei dacă ar fi avut îndoieli în privinţa cinstei sale…

Lanza păru că se destinde.

— OK, înţeleg. Bun, nu vreau să vă mai faceţi griji pentru prietenii dumneavoastră. Sunt o persoană destul de puternică în New Orleans şi vă promit că voi face tot ce-mi stă în putere ca să vă ajut să-i găsiţi. Daţi-mi adresa şi numărul de telefon. Acolo, pe carneţel. Vă voi suna. Nu vă faceţi griji. Acum v-aş ruga să mă scuzaţi, dar am o mulţime de lucruri de făcut…

— Oh, bineînţeles, zise imediat Toni. Văd că sunteţi foarte înţelegător. Sper că îmi veţi permite să vă despăgubesc într-un fel. Vreau să spun…

Vocea lui Lanza indica faptul că se gândea la cu totul altceva.

— Dar aţi şi făcut-o deja, credeţi-mă. Totuşi, dacă nu mă credeţi, sunt sigur că vom găsi ceva. Poate mă puteţi invita la cină. După carnaval. Ce ziceţi?

— S-a făcut! răspunse Toni. Oh, sunteţi un domn formidabil. Şi dacă aţi şti ce teamă mi-a fost când am venit…

Lanza începu să râdă.

— Ei bine, asta dovedeşte cât de mult se pot înşela oamenii. Bine, nu voi uita invitaţia la cină. Contez pe ea. Imediat ce-am să vă găsesc prietenii…

Vocea tinerei femei se depărtă de microfon.

— Nu vă închipuiţi cât vă sunt de recunoscătoare…

Hunter nu mai auzi decât zgomote de paşi şi apoi o uşă.

După toate aparenţele, Lanza o conducea pe Toni. Îi urmări prin vilă până la uşă, apoi o văzu pe Toni străbătând aleea însoţită de omul care venise să-i deschidă poarta. Lanza dispăruse.

După ce maşina tinerei femei porni din loc, Hunter auzi vocea lui Lanza:

— Sună-l pe Zeno! Spune-i că venim şi că avem lucruri grave de spus bătrânului! Iar dacă curva aia de Buoni mai e încă acolo,

să nu plece! Ce ticălos! Dacă pun mâna pe el, o să-i bag pe gât un sac de mentă! Nenorocitul! Să pună microfoane la mine în casă! Nu-mi vine să cred...

Hunter zâmbi şi întrerupse legătura.

Ieşea cu scandal!

CAPITOLUL X

— Era timpul! zise cel mai bun prieten al lui Hunter.

Un contact telefonic pe distanţă mare fusese stabilit între rulotă şi o cabină publică din Massachusetts.

— Era să plec mofluz a treia oară! Ai idee de cât timp am nevoie ca să ajung aici de la biroul meu? Pe jos?

Hunter conducea rulota pe bulevardul Robert E. Lez, la vreo sută de metri în urma convoiului de maşini al lui Lanza.

— Îmi pare rău, Sticker. Am fost ocupat.

Sticker era numele de cod al lui Leo Turrin, un mafiot important din Massachusetts, care era mai ales şi înainte de orice agent FBI. Turrin ducea două vieţi în acelaşi timp, fiecare la fel de riscantă ca şi cealaltă. Prietenia lui cu Bob Hunter îi agrava şi mai mult cazul, căci Hunter era inamicul declarat al ambelor tabere din care făcea parte Turrin. Deveniseră prieteni cu ocazia bătăliei de la Pittsfield, oraşul natal al lui Hunter.

— Da, ştiu că ai fost ocupat. Mi s-au dat toate detaliile, răspunse Turrin. Mi se vorbeşte despre tine din toate părţile. Cu o oră în urmă am vorbit la Washington. Cineva îşi dă mare osteneală să trimită în Louisiana brigada anti-Hunter. Hal Brognola crede că asta vine din Florida.

Harold Brognola, de la US Department of Justice, era şi el prietenul lui Hunter. Brognola avea sarcina delicată de a comanda brigada anti-Hunter a guvernului Statelor Unite.

— Ai grijă, zise Hunter. E o linie deschisă.

— OK. Am obţinut informaţiile pe care mi le-ai cerut ieri seară. Eşti gata?

Departe în faţă, convoiul lui Lanza viră spre sud pe bulevardul Pontchartrain. Hunter se uită o fracţiune de secundă la un panou electric pe care se afla planul oraşului, apăsă pe un buton, lăsă harta să se deruleze apoi o blocă la sectorul respectiv. Mârâi satisfăcut, viră şi el spre sud, dar pe lângă academia Mount Cârmei. Apoi continuă să conducă paralel cu convoiul.

— Eşti acolo?

— Da, zise Hunter. Sunt gata să te ascult. Dă-i drumul.

— OK. Contingentul vine din Sunt Louis. Vreo cincizeci de oameni şi destule mijloace ca să recruteze şi mai mulţi la faţa locului. Au sosit de câteva zile şi stau liniştiţi. Dacă vrei să-ţi dai seama, poţi să faci un tur la Biloxi, la o sută douăzeci de

kilometri de New Orleans. Opreşte-te la Edgewater Beach şi aruncă o privire. Se pare că acolo pot fi văzute lucruri ciudate.

— Acolo e cartierul lor general?

— Da. *Bel Hotel.* L-au ales la întâmplare pentru a pune la cale operaţiunea.

— Cine conduce manevra?

Hunter viră spre vest pe Fillimore Avenue, apropiindu-se de bulevardul Pontchartrain şi de convoi.

— Un tip pe nume Ciglia, răspunse Turrin. Extrem de rău.

— Dur?

— Ca nimeni altul. Nu e un simplu angajat. Dacă reuşeşte lovitura, teritoriul e al lui.

— O halcă babană.

— Exact. Aşa că ai grijă, va fi periculos.

— Toţi sunt periculoşi, mormăi Hunter virând pe Pontchartrain.

Se opri la o sută de metri în spatele convoiului.

Turrin râse uşurel şi continuă:

— Asta e tot ce-am putut afla. Ce mai faci?

— Încă n-am murit, replică Hunter cu o voce veselă. Ceilalţi ce spun?

— Cum ţi-am zis: strigăte împotriva omului în negru. Hal controlează situaţia dar nu ştie pentru cât timp. Se opune unei ofensive împotriva ta în acest moment. Dar gura tipului din Florida se aude până aici, are trecere la cei de sus. Hal nu vrea să vină, dar ştii şi tu cum se petrec lucrurile.

— Da, răspunse Hunter. Auzi, am avut dreptate în privinţa grupului de la New York?

— Da. Conduc banda din Sunt Louis. Şi cred, asta e impresia mea, că trebuie să acţioneze acum sau niciodată.

— Nu le pot permite să reuşească, zise Hunter. Nici acum şi nici mai târziu. Poţi să-i spui asta lui Hal.

— Eu nu te contrazic. Şi nici Hal. Pretinde că o excursie a diviziei anti-Hunter n-ar face decât să complice situaţia. În mod neoficial, nu mai poate de bucurie că te afli acolo. Spune că vei acţiona ca un catalizator. Şi am înţeles că peste puţin timp va avea loc un complot împotriva domnului V. Va fi deportat pentru că se crede că după aceea i se va putea demonta toată organizaţia. Dar asta nu se va putea întâmpla niciodată dacă un alt grup ia puterea. E nevoie de ani de zile pentru a o lua de la început.

— Secole, zise Hunter.

— Da. Bine. Nimic altceva? Ai nevoie de ceva?

— Nu ştiu. Am o problemă, Sticker.

— Care?

— Cei doi supravieţuitori din echipa mea. Se aflau în zonă şi sunt implicaţi în povestea asta. Au dispărut.

— La dracu!

— Chiar aşa. Bun, voi acţiona discret o vreme şi o să mă uit de două ori unde pun piciorul. Sperasem să pot trece în viteză, dar având în vedere împrejurările...

— Fă un tur la Edgewater. Nu văd ce-ai putea face altceva decât să observi.

— Ştiu.

— Te pot ajuta să-ţi găseşti prietenii?

— Nu, nu cred. Cred că încă nu li se cunoaşte adevărata identitate. Nu vreau să risc nimic în privinţa lor.

— Ai o viaţă complicată, bătrâne, zise Turrin.

— E destul de ciudat să te audă omul vorbind astfel. Auzi, spune-i lui Hal să ia legătura cu Petro de la New Orleans. Azi i-am trimis un pachet. Hal o să fie interesat.

— Cine e Petro?

— Hal îl cunoaşte. Îi spui, da?

— Pari obosit.

— Asta face parte din regula jocului.

Turrin suspină.

— Ai grijă, nu te surmena. Vei înfrunta o bandă de smintiţi. Nu vor ceda uşor.

— O să fie spre răul lor.

— Ce vrei să spui?

— Că vreau să-i suprim pe toţi.

— Nu e uşor. Te vei găsi în faţa a două armate. Nord şi sud.

— Ah, e ceva de care am nevoie, Sticker.

— Ce?

— Mă refer la „mutrişoara” de-aici. Înţelegi ce vreau să spun?

— Tipul cu dulciurile?

— Da. Cum îl vezi în ierarhia totală?

— Primul pe listă, răspunse imediat Turrin. Prinţ moştenitor. Fără concurenţă. De ce?

— A făcut o chestie împotriva cuiva. Dacă a făcut-o singur, atunci chiar că e ciudat.

— Vrea să fie mai tare.

— Sau face joc dublu. El i-a contactat pe băieţii din echipa mea. Ştii cu ce se ocupă. Tipul le-a cerut să se ocupe de Financiar.

— Serios?

— Serios. Săptămâna trecută. Asta ar putea să fie făcută la ordinul domnului V., bineînţeles. Aş vrea să ştiu mai multe. Poate afli ceva.

— Cât timp am la dispoziţie?

— N-ai timp.

— Perfect. O să fie uşor. Când mă suni din nou?

— Să zicem că peste două ore, răspunse Hunter uitându-se la ceas.

Turrin se prăpădi de râs.

— E chiar puţin, dar m-ai prevenit. Voi încerca, dar nu promit nimic.

— Mulţumesc. Fii totuşi prudent.

Turrin râdea din nou cu ironie când Hunter întrerupse convorbirea şi acceleră ca să se apropie de convoiul lui Lanza. Numără oamenii din maşini şi îi filmă datorită unei camere video ascunsă în pereţii rulotei.

O adevărată hoardă de vânători de capete.

Când Rocco Lanza pleca la safari, o făcea cu toată seriozitatea.

Hunter zâmbi, depăşi convoiul, părăsi artera la intersecţia I-10 şi viră la est în timp ce celelalte maşini îşi continuau drumul spre sud.

Era sigur că Lanza se îndrepta direct spre ferma lui Vannaducci ca să-l pună pe bătrân în faţa dovezilor operaţiunii de spionaj. Îl va găsi pe Bonbon Phil Buoni la fermă?

Hunter credea că nu.

Toni nu fusese urmărită după ce plecase de la vila de pe marginea lacului. Deci nu avea de ce să fie îngrijorat pentru ea.

În schimb avea toate motivele să fie îngrijorat din cauza lui Blancanales şi Schwartz. Hunter avea o presimţire rea pentru că fuseseră angajaţi de Buoni. Când Mafia făcea apel la un ajutor exterior, rareori se întâmpla ca cei angajaţi să primească altă recompensă decât un glonţ în cap şi un sicriu de ciment.

Mai era o singură speranţă.

Era puţin probabil ca Buoni să se debaraseze de cei doi prieteni ai lui Hunter mai înainte de a afla totul despre funcţionarea sistemului pe care le ceruse să-l instaleze. Ar fi putut să existe şi alte complicaţii, dar Hunter nu avea nici o putere, în acel moment nu putea să prevadă nimic.

Trebuia să aştepte şi să observe. Acum numai aşa putea acţiona.

Mai putea totuşi să facă un lucru.
Să întărâte armata nordistă.

CAPITOLUL XI

Hunter îşi amintea de Gulf Coast – aproape cincizeci de kilometri de plaje cu nisip alb cu Gulfport exact la mijloc un drum lung de coastă mărginit de palmieri, US 90, care merge de la Saint Louis Bay până la Bay of Biloxi.

De cealaltă parte a drumului pe patru benzi există vechi case coloniale, uneori un motel sau un restaurant. Diguri private se întind deasupra apelor calme ale golfului. În larg se pot zări câteva insule. Dincolo de Gulfport peisajul devine mai puţin feeric. Urmează o serie de motele de lux, de localuri de noapte, de restaurante, de plaje particulare, de parcuri care se termină în sfârşit la Biloxi unde există sute de baruri, cabarete, MacDonald-uri, localuri de striptease, bordeluri, cazinouri private şi alte atracţii-capcană pentru neghiobi. Pentru toate astea, Biloxi mai era numit şi *Micul Las Vegas.*

Turiştii aveau de toate. Aveau şi alţii. Puteai întâlni culturi şi influenţe diferite, rămăşiţele colonialismului spaniol, francez apoi englez. Sclavii aduşi din Africa şi-au lăsat şi ei aici amprenta. La câţiva kilometri de ţărm, în interior, pot fi întâlnite comunităţi *cajun,* ghetouri rurale şi ferme luxoase.

Gulfport e un port activ, un centru comercial, iar Biloxi e un port de pescuit renumit. La câţiva kilometri de Saint Louis Bay există un teren de experienţe a celor de la NASA, iar tehnicienii de la bază au cumpărat case la Saint Louis Bay, Pass Christian, Longbeach şi chiar la Gulfport.

Unele vile de pe malul apei aparţin unor persoane care locuiesc la New Orleans, Jackson şi alte oraşe din jur. La Biloxi există chiar şi o tabără de antrenamente a US Air Force. Specialitatea localităţii Pascagoula, de cealaltă parte a golfului, este construirea de ambarcaţiuni în şantierele portului.

Astfel, în regiune era o mulţime pestriţă, sporită de prezenţa a mii de turişti veniţi să se bronzeze pe plajă şi să profite de mare. În mod normal, ar fi fost foarte greu să găseşti un anumit grup printre atâtea altele, dar Hunter dobândise un fel de al şaselea simţ pentru acest gen de căutare.

Edgewater Beach se schimbase mult de la ultima trecere a lui Hunter, cu câţiva ani în urmă. Fusese construit un centru comercial şi o nouă staţiune de agrement fusese construită în faţa imensului şi luxosului hotel. Un pod pentru pietoni lega

hotelul de plajă. Hunter trecu prin faţa hotelului apoi întoarse şi intră în parcare.

Era ora prânzului, soarele se afla la zenit şi o căldură binefăcătoare pusese stăpânire pe întreaga regiune. Hunter îşi puse ochelari de soare şi o şapcă asortată, îmbrăcă o geacă subţire ca să ascundă Beretta, trase rulota între o maşină sport şi o limuzină, după care se îndreptă spre holul hotelului.

Grupuri de oameni se plimbau aparent fără nici un scop precis prin grădini. Alţii stăteau nemişcaţi la umbră. Alţii se plimbau nervoşi la intrare. Aceşti oameni erau tineri – 25-35 de ani – bine îmbrăcaţi, bine crescuţi. Toţi aveau un aer foarte nevinovat.

Dar Hunter îi recunoscu.

Erau ucigaşi, soldaţi ai Mafiei, torpile care aşteptau momentul ca să treacă la fapte şi să ucidă alţi oameni.

Era vorba de o rasă nouă. Aceşti oameni erau, majoritatea, destul de inteligenţi şi primiseră o educaţie bună.

Vorbeau corect şi se putea alătura oricărui grup de oameni de afaceri fără să atragă atenţia.

În hol se putea vedea o pancartă pe care scria:

MIDWESTERN TRADE GROUP
CONFERINŢA CAMERA D

Hunter găsi numărul telefonului interior.

— Camera domnului Ciglia, ceru el centralistei.

— Cum aţi zis, vă rog?

— Cu C. Face parte din Trade Group.

— Îmi pare rău, domnule, dar nu-i găsesc numele pe lista mea.

„Nu e de mirare”, îşi zise Hunter.

— Probabil că încă n-a sosit.

— Sau poate că aţi greşit numele, domnule. Avem un domn William P. Stigni care este directorul conferinţei.

— Ah, da, bineînţeles. Vine de la Saint Louis, nu?

— Da, domnule. Domnul Stigni mi-a transmis că se va afla în sala de conferinţe D toată după-amiaza. Vreţi să vi-l dau la telefon?

— Nu, mulţumesc. Ne vom întâlni acolo.

Hunter închise, aprinse o ţigară, examină încă o dată oamenii care se aflau în holul de la intrare, apoi plecă în căutarea sălii de conferinţă.

Uşa era întredeschisă. În sală se aflau trei oameni. Primul stătea la o masă mică şi făcea o pasienţă. Ceilalţi doi stăteau în

faţa unei hărţi mari prinsă pe peretele din fund şi înfigeau pioneze de diferite culori vorbind cu glas scăzut.

Omul care juca cărţi ridică ochii văzându-l pe Hunter intrând.

— Da? întrebă el cu o voce plină de răceală.

Era mai mult o provocare decât întrebare. Hunter îi răspunse pe acelaşi ton.

— Domnul Stigni.

Un tip de vreo treizeci de ani părăsi harta şi se uită la Hunter. Era brunet, scurt şi solid, cu ochii luminoşi dar cu gura care exprima cruzime. Se uită la şapca lui Hunter şi răspunse:

— Eu sunt Stigni. Ce doreşti?

— Atunci am greşit. Cunoşteam un tip pe nume Stigni. Era din Texas.

— Larry? întrebă mafiotul cu o voce interesată.

— Da. Larry.

— Pe mine mă cheamă Bill. Larry era vărul meu.

— Era?

— A murit.

Hunter se sprijini cu spatele de perete, trase lung din ţigară apoi zise:

— Îmi pare rău.

Omul dădu din umeri fatalist.

— Asta ni se întâmplă tuturor mai devreme sau mai târziu. Lui Larry i s-a întâmplat mai devreme. Ai… ai lucrat cu Larry?

— Nu mult timp, răspunse Hunter.

Nu era chiar o minciună. Îl executase pe Larry Stigni la Dallas în timpul bătăliei din Texas.

— Am făcut o treabă pentru Joe Quaso.

— Şi Joe a murit, spuse Stigni cu o voce sinistră.

— De el ştiam.

— Ai venit aici în zonă pentru afaceri?

Hunter se trânti într-un fotoliu lângă uşă şi îşi lungi picioarele.

— Nu chiar.

Îşi ridică puţin şapca.

— Mă odihnesc puţin. Sunt între două misiuni. M-au sunat de la New York azi dimineaţă ca să trec pe-aici să dau ochii cu un anume Ciglia. Mi s-a spus că ar putea avea nevoie de unele sfaturi tehnice. Sunt… ăăă… expert în anumite lucruri.

Celălalt personaj care stătea lângă hartă se întoarse ca să se uite la Hunter. Omul de la masă se trase înapoi, cu haina întredeschisă, ţinând la vedere mânerul unui pistol.

Hunter îi zâmbi calm.

— Nu te enerva.

Omul de lângă hartă râse uşurel.

Stigni întrebă:

— Cum ziceai că te cheamă?

— Nu m-am prezentat. Poţi să-mi spui Frankie. Unde e Ciglia?

— E pe terenul de…

— Bill! strigă omul care stătea lângă Stigni.

Hunter râse uşurel, se ridică şi se apropie de masa pe care erau întinse cărţile. Scotoci printre ele, găsi un as de pică pe care îl puse în mijlocul pasienţei, apoi se întoarse la fotoliu şi se aşeză din nou.

— Unde e Ciglia? repetă el.

Stigni aruncă o privire încruntată spre omul de lângă el.

— Jerry face puţin golf, îi răspunse el omului care se prezentase cu asul negru.

„Iată ce înseamnă să fi cooperant”, îşi zise Hunter.

Asul de pică este simbolul călăului Mafiei – un post care depinde direct de *Commissione* – şi al acoliţilor ei. Protocolul ciudat al Mafiei impune lipsa totală de curiozitate faţă de activităţile acestui călău. E şi mai grav dacă pui întrebări indiscrete reprezentanţilor ei.

Omul care se afla la hartă, alături de Stigni, avea aerul unei torpile, şi îşi schimbase complet expresia.

— Vei rămâne o vreme în oraş, Frankie? întrebă el cu o voce amabilă.

— Am trecut pe-aici, atâta tot, răspunse Hunter cu o voce la fel de amabilă.

Făcu cu ochiul.

— Mă duc la carnaval.

Această declaraţie fu primită cu râsete. Stigni provocă altele zicând:

— Şi noi avem de gând să mergem.

Apoi adăugă pentru Hunter:

— Voi trimite pe cineva după Jerry. A plecat abia acum o jumătate de oră. Nu se va întoarce mai înainte de…

Hunter ridică mâna.

— Nu te deranja. Am trecut doar ca să zic bonjur. Şi poate să revăd câţiva amici. Merge bine treaba la Saint Louis?

— Situaţia e cam dificilă, răspunse Stigni.

— Nu mai e ce-a fost odată, adăugă colegul lui. Şi asta e valabil pentru întreg statul.

— Din cauza guvernatorului ăla tinerel, explică pistolarul cu o

voce plângăreaţă.

Stigni suspină.

— Vom fi distruşi de comisiile anti-crimă din Kansas City şi de confruntările armate dintre proxeneţii din Rolla.

— Ei bine, lucrurile se vor ameliora după „lăsata-secului”, zise Hunter cu o voce liniştitoare. Nu?

— Mda, replicară toţi ceilalţi râzând.

— După câte văd, stăpâniţi bine situaţia.

— Da, aşa cred, răspunse Stigni. În fine, aşa credeam. Acum s-au ivit unele mici probleme.

Arătă spre hartă.

— Primim informaţii din interiorul Familiei. Totul e prevăzut şi bine pus la punct. Credem că vom acţiona rapid şi discret. Nimeni n-ar fi ştiut nimic înainte de a fi prea târziu. Dar acum Jerry nu mai e chiar atât de sigur. Cred că ai auzit de ce-a făcut nenorocitul ăla de Hunter. Probabil că acum va trebui să ne încăierăm.

Nenorocitul de Hunter se ridică şi se apropie de hartă. New Orleans şi periferia. Pioneze colorate şi cercuri cu carioca roşie indicau locurile ce trebuiau cucerite. Hunter nu descoperi nimic uimitor.

— Şi recrutarea? întrebă el foarte calm.

— Merge foarte bine, răspunse Stigni cu o voce veselă. În dimineaţa asta am angajat vreo treizeci. Până diseară mai angajăm treizeci sau patruzeci.

— La cât o să ducă asta? La o sută, o sută douăzeci şi cinci de oameni?

— Da.

— Tipi bine?

— Nu prea răi.

Omul de la măsuţă, tânărul, râse maliţios.

— Destul de buni ca să încaseze primele gloanţe. Nu găseşti diamante în gunoi!

— Am găsit şi câţiva foarte buni în regiunea Mobile-Pensacola, zise torpila de lângă Stigni. Sunt cei mai buni.

— Poţi să schimbi oraşul dacă vrei, dar gunoiul e tot gunoi, zise chicotind tânărul ucigaş.

Numitul Frankie se pregătea să plece.

— Bine. Spune-i lui Ciglia că mă voi interesa de problema lui Hunter. S-ar putea să aranjez puţin lucrurile.

— Ar fi formidabil! exclamă Stigni. Trage-i una şi pentru mine!

— Jerry o să se supere că nu l-am chemat, zise torpila. Sunt

sigur că i-ar fi plăcut să te cunoască.

— Spune-i că ne vom întâlni la carnaval.

Torpila îi zâmbi amical.

— OK, o să-i spun, Frankie.

Hunter făcu cu mâna şi ieşi din sală.

Realitatea era că nimeni nu trebuia să-i spună ceva lui Jerry.

Hunter se îndreptă spre locul unde era posibil să-l găsească pe Ciglia. Voia să-i spună două vorbe... în stilul lui!

CAPITOLUL XII

Clubul era gol. Hunter văzu o tăbliţă cu „Plecat la masă” şi luă carnetul mare de la recepţie.

După toate aparenţele, jucătorii de golf de la Edgerwater Beach preferau să plece de dimineaţă. Nici un grup nu plecase după orele zece, cu excepţia grupului „Jackson” plecat la douăsprezece fără un sfert.

Hunter studie planurile terenurilor, calculă amplasamentul celor trei, se întoarse la rulotă şi o porni pe un drum îngust şi izolat care trecea pe lângă terenuri apoi traversă câmpurile.

Găsi un loc ideal. Un pâlc de pini pe o ridicătură de pământ care se înălţa deasupra startului găurii opt.

Locul startului se afla cam la cinci sute de metri. Îşi luă instrumentele optice şi verifică. Patru sute optzeci. Linie dreaptă pe *fairway.*

Scoase carabina Weatherby Mark IV. Era o armă mare şi grea şi care ar fi ucis un grizzly la opt sute de metri.

Cea mai bună distanţă de tir pentru carabina Weatherby era distanţa de patru sute de metri, căci partea ascendentă şi cea descendentă a traiectoriei glonţului anula nevoia de rectificare. Consultând un grafic, Hunter reglă telescopul, văzu cum se prezenta situaţia vântului şi ajunse la concluzia că în această privinţă nu era necesară nici o corecţie.

Examină câmpul de tir şi imaginä „coregrafia” scenei, cu mişcarea probabilă a ţintelor. Scrută fundalul peisajului şi partea din faţă a terenului. Luă în considerare posibilităţile unei treceri prin faţa lui, apropierea ţintelor, împrăştierea ţintelor, amplasamentul eventual al ţintelor.

Apoi aşteptă.

*

* *

Se gândi la discuţia avută cu Stigni şi complicii lui, se gândi la Vannaducci, la Buoni şi La Lanza, la întreaga Familie de la New Orleans. Se gândi la Ciglia care nu nutrea visul imperiului, se gândi la ucigaşii veniţi de la Saint Louis şi la coaliţia newyorkeză.

Bob Hunter îşi cunoştea bine inamicii. La drept vorbind, nu exista familie şi nici simţul fraternităţii.

Hunter nu era cel mai rău duşman al Mafiei. Şi nici agenţii federali sau comisiile anti-crimă. Nici poliţia.

Mafia era propriul ei inamic. Cel mai implacabil.

O Familie!

O haită de lupi, da, asta era! O bandă de porci!

O haită de fiare sălbatice care vânau împreună. Dar imediat ce prada cădea sub ghearele lor, începeau să se omoare între ei în speranţa că vor smulge halca cea mai mare.

Trebuia ca cineva să-şi asume sarcina de a-i suprima…

*

* *

Aşteptarea luă sfârşit, gândurile se risipiră. În telescop apăruse o mică maşină electrică, reducând viteza la startul găurii opt.

Hunter puse arma jos şi luă binoclul. Examină peisajul din jurul celor trei mafioţi, vrând să se asigure că nu existau persoane ieşite la plimbare, apoi se uită la cei trei bărbaţi ca să-şi confirme impresia avută imediat din instinct.

Doi dintre ei erau gărzi de corp, care nici măcar nu se prefăceau că joacă golf. Stătea fiecare de o parte şi de alta a găurii, privind tot timpul în jurul lor. Erau tineri şi aveau expresia plină de cruzime a celor care şi-ar ucide tatăl şi mama dacă şeful lor le-ar fi dat acest ordin.

Al treilea purta nişe pantaloni largi şi un pulover pe gât de culoare deschisă. Pe cap avea o şapcă al cărei cozoroc era din plastic fumuriu. Destul de frumos, foarte brunet, tipul avea probabil vreo treizeci şi cinci de ani. Puloverul era ud de transpiraţie iar braţele păroase luceau în bătaia soarelui. Totuşi nu era chiar atât de cald.

Nu exista nici o îndoială asupra identităţii acelui om. Hunter nu-l mai văzuse până atunci, dar faţa era într-adevăr a unui mic general nordist. Era Ciglia.

Hunter luă carabina, lipi ochiul la telescop, îl văzu pe Ciglia ştergându-şi mingea, privind spre *tee* şi spre *fairway,* întrebându-se probabil cu ce crosă va lovi.

Un jucător de golf foarte serios. Dar Ciglia lua totul foarte în serios.

Hunter se uită la gărzile de corp prin telescop, apoi simulă mişcarea triplului tir, calculând reacţia lor probabilă. Trei focuri trase rapid. X, Y, Z! Fără să ia ochiul de pe telescop, fără să piardă o fracţiune de secundă.

Ţinta principală nu era un om, ci mica minge albă marcată cu patru puncte albastre, curată şi strălucitoare, pe care Ciglia o instala pe *tee.*

În timp ce Ciglia ridica crosa, începând să lovească mingea, percutorul cădea cu o forţă de împingere de peste două tone, proiectilul luând-o înaintea crosei lui Ciglia.

Mingea albă se dezintegră pe *tee.* Neputând să-şi oprească mişcarea, jucătorul de golf fu împins de elan şi căzu într-o parte, mascând o clipă a doua ţintă, o faţă uluită cară umplu câmpul telescopului imediat ce Hunter viză punctul Y.

Faţa era îndreptată spre Hunter. Omul înspăimântat încercând să vadă de unde venise acel bubuit de tunet. Percutorul lovi un nou cartuş care produse explozia capului gărzii de corp. Hunter repera deja ţinta Z care reacţionă intrând în panică aşa cum fusese prevăzut.

Hunter văzu o ureche încadrată de un păr brunet uşor ondulat. Ţinta descria o mişcare descendentă, aruncându-se la pământ. Tipul însă nu avea să se mai ridice de jos. Hunter coborî carabina cu aproximativ doi milimetri şi apăsă uşor pe trăgaci. Ţinta Z îşi încetă existenţa.

Şocul sonor al celei de a treia împuşcături încă se mai auzea când Hunter punea jos arma ca să ia binoclul pentru a evalua situaţia din jurul găurii opt.

Cele două gărzi de corp nu-şi vor mai însoţi şeful la New Orleans. Amândoi aveau creierul împrăştiat în iarba din Mississippi.

Şeful se târa cât putea de repede ca să se pună la adăpost, cu capul în jos, cu fundul în sus. Ştia cu siguranţă ce păţise mingea lui de golf. Jucătorul de golf care îşi lua jocul în serios nu mai avea decât un singur gând: să-şi salveze viaţa. Se aruncă într-un *sandtrap* de lângă *green*-ul găurii şapte.

Hunter luă arma şi se întoarse la rulotă.

Nu vrusese să-l ucidă pe generalul nordist în Mississippi, îl dorea viu la New Orleans. Poate mai puţin sigur pe el şi mai puţin îngâmfat decât până atunci.

Ciglia primise mesajul lui Frankie.

Cu siguranţă că va telefona imediat la New York şi va pune o mulţime de întrebări stingheritoare. Dar poate că va fi mai stingherit de concluziile pe care avea să le tragă din răspunsurile pe care avea să le primească.

Armata din nord avea să treacă printr-un moment neplăcut la New Orleans.

CAPITOLUL XIII

Hunter asculta pe lungimea de undă a poliţiei statului când se manifestă reacţia oficială după atacul de la Edgewater. Dacă înţelegea corect semnalele, poliţia urma să încerce să împresoare întreaga regiune de coastă. Fu surprins de această rapiditate de execuţie. Ca şi cum poliţia stătea gata pregătită în aşteptarea ordinului ca să poată acţiona. Şi acum acţiona.

Principalele baraje fuseseră instalate pentru controlul vehiculelor care părăseau Biloxi spre vest, precum şi pentru cele care părăseau Gulfport spre nord. Hunter hotărâse imediat să evite drumul interstatal 10 pentru întoarcerea la New Orleans şi să folosească mai curând drumul naţional 90 care mergea de-a lungul coastei. Cel puţin până la frontiera cu Louisiana.

În timp ce traversa Pass Christian, auzi un dispecer dând ordin unei maşini de patrulare de la Bay Saint Louis-Waveland să se deplaseze la capătul de est al lui Bay Saint Loius Bridge. Hunter pierdu cu puţin cursa.

Era agasant. Ultimul lucru de care avea nevoie Exterminatorul în acel moment era cercetarea rulotei de către poliţie. Dar nu avea de ce să intre în panică.

Portretul robot al poliţiei nu era prea bun. Echipamentul special din rulotă era ascuns perfect, imposibil de găsit dacă nu desfăceai pereţii.

În general, poliţiştii care se ocupă de baraje nu au timp să verifice foarte bine fiecare vehicul, exceptând cazul în care găsesc ceva suspect. Aceştia vor căuta probabil un lucru suspect. Hunter voia să le apară cât mai banal.

Când ajunse la baraj văzu că nu era decât o singură maşină de patrulare şi un singur poliţist. O adevărată sinucidere dacă fugarul era periculos.

Înaintă încet, coborî geamul şi zâmbi cu toată gura.

— A fost răpit un pescăruş? glumi el.

Poliţistul era tânăr, dar fusese bine educat şi nu uita politeţea obligatorie faţă de turişti. Zâmbi şi el politicos şi răspunse:

— Nu chiar, domnule. A avut loc un schimb de focuri ceva mai jos pe coastă. O verificare de rutină. Actele, vă rog, domnule.

Hunter îi întinse actele.

— Nimic altceva, domnule?

Hunter îi întinse o legitimaţie de jurnalist şi două cărţi de

credit şi căută şi alte documente în fundul buzunarului.

— Podul ăsta nu avea post de plată înainte? întrebă el. Ultima dată când am trecut pe-aici…

— Nu mai are de la Camilla, domnule.

— De la ce?

— Un uragan, domnule. Postul de plată a fost distrus complet, şi cred că statul a luat hotărârea să-l desfiinţeze.

— Ah, tornadele! E ceva înspăimântător! Aţi pomenit de un schimb de focuri?

— Da, domnule.

Poliţistul îi dădu înapoi toate documentele.

— Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi, domnule. Puteţi trece.

Hunter salută şi demară.

O maşină fără însemne, dar în mod vizibil trimisă de administraţie, sosi în trombă în timp ce Hunter pornea din loc. Întăririle soseau prea târziu! Hunter reîncepu să respire normal şi traversă liniştit mica comunitate Bay Saint Louis. Nu era deloc surprins că putuse să treacă fără probleme de barajul rutier. Mulţi poliţişti bătrâni îl priviseră fix în ochi fără să-l recunoască. Iar vehiculul lui nu semăna deloc cu vehiculul unui ucigaş.

Pe acel drum nu mai erau baraje. Hunter avea acum timp să se gândească la altceva. Şi multe lucruri îl preocupau.

Se afla la o oră de drum de New Orleans. Cu puţin noroc, va ajunge la intersecţia dintre Claiborne şi Canal la orele paisprezece, la timp pentru întâlnirea cu Toni. Dar întârziase cu o oră convorbirea cu Leo Turrin. Încercă şi avu surpriza să constate că obţinuse condiţii bune de comunicare şi ceru numărul de telefon din Massachusetts.

Vocea prudentă a lui Leo răspunse imediat.

— Mda?

— Îmi pare rău, am întârziat.

— Am început să mă obişnuiesc. Dar ce încerci să faci?

— Să supravieţuiesc. De ce?

— Am fost îngrijorat. Tocmai am vorbit cu biroul din New York. Acolo e un adevărat haos. Ce-ai făcut?

Hunter râse uşurel.

— I-am îmbrâncit puţin pe amicii noştri!

— Ba mai mult decât atât. Trimit cu avionul o echipă în ajutor.

— Cu atât mai bine, zise Hunter. Asta îl va enerva şi mai mult pe micul general.

— Vânătorii de scalp vociferează. Se întreabă cum ai aflat atât

de repede unde se aflau tipii.

— Te-ai acoperit?

— Da, bineînţeles. Totdeauna mă fac mic de tot. E rentabil să ai amici vorbăreţi. Ah, cred că ai dreptate în privinţa lui „Bombonel”. De câteva luni a vorbit de câteva ori cu cei din *Commissione.* El şi un altul.

— Cine?

— „Zvastica”.

Era codificarea pentru „Gestapo”, adică omul „forte” de la New Orleans, Enrico Campenaro. Braţul drept al lui Vannaducci.

— Foarte interesant, zise Hunter. Care sunt concluziile tale?

— Cu siguranţă aceleaşi ca şi concluziile tale, răspunse Turrin. Îl trădează pe bătrân. Consideră probabil că e mai bine să-l omoare ei decât să moară cu el.

— Da, mormăi Hunter.

În ciuda a tot ce văzuse până atunci, a sângelui vărsat, acest fel de trădare îl dezgusta profund pe Hunter. După informaţiile sale, Marco Vannaducci ţinea la Bonbon Phil Buoni ca la fiul său – ca la fiul pe care nu-l avusese niciodată, la fiul pe care nu putuse nici măcar să-l adopte. Iar Campenaro era un pistolar printre mulţi alţii când bătrânul îi scosese de pe Bourbon Street. Apoi îl pusese să conducă garda „imperiului”.

Mafia era, într-adevăr, o Familie foarte ciudată!

— Mai eşti acolo? întrebă Turrin.

— Da, îmi pare rău, Striker. Mă gândeam că avem de-a face cu o lume scârboasă care ne murdăreşte pe amândoi.

— Noi am ales-o, îi aminti Turrin.

— Ai vorbit cu Hal? întrebă Hunter cu o voce tristă.

— Da. Îţi mulţumeşte. A vorbit cu tipul respectiv, apoi m-a sunat ca să-ţi mai mulţumesc o dată. Spune că nu există nici o şansă să ajungă la Nolan înainte de lăsata-secului.

Turrin începu să râdă.

— O să fie avansat.

— În ce post? Când? întrebă Hunter cu interes.

— E clar că există cineva care nu apreciază eforturile lui Hal. Am impresia că se va pomeni procurorul general adjunct al unui alt district nu peste mult timp.

— Ca să vezi, ca să vezi, Striker! Washington-ul e stricat înăuntrul lui, bombăni Hunter.

— Te gândeşti la ceva! zise Turrin.

— Ba bine că nu!

— Să nu vii la Washington, auzi! Ultima dată când ai…

— Uşurel, uşurel! zise Hunter întrerupându-l. Mai întâi trebuie să scap de-aici. Nu ai nimic să-mi mai spui?

— Nu, nimic. Am vrut să aflu mai multe despre prietenii tăi, dar n-am putut. E posibil să fie complici şi aici dar nici unul nu vorbeşte.

— OK, dacă ai fi fost aici, te-aş fi îmbrăţişat, zise Hunter.

— Nu mai spune! se indignă Turrin.

Hunter râse şi închise.

Redeveni serios, demară şi îşi continuă drumul spre New Orleans.

CAPITOLUL XIV

Locotenentul Petro îşi frecă viguros ochii şi se adresă pereţilor biroului său.

— E imposibil să existe un tip ca ăsta!

Jack Petro nu mai cunoscuse vreun om care să ducă o astfel de viaţă infernală, zi şi noapte, fără odihnă, fără somn. Nici un pahar cu apă sau altceva.

La început nu crezuse că Hunter era autorul celor întâmplate în Mississippi. Cum ar fi putut să-şi petreacă noaptea şi dimineaţa ucigând oamenii la New Orleans, pentru ca apoi să ajungă la Gulfport la ora dejunului, unde să împuşte alţi oameni?

Apoi aflase detaliile incidentului. Tipii fuseseră împuşcaţi direct în cap. Împuşcaţi ca nişte iepuri de un om care se afla la aproape cinci sute de metri de ei – lungimea a cinci terenuri de fotbal, fir-ar să fie!

Nişte profesionişti care trebuia să se aştepte la un atentat sau ceva de genul ăsta!

Apoi chestia picantă. Hunter deschisese ostilităţile trăgând într-o minge de golf…

Nu putea să fie decât Hunter.

Iar Hal Brognola, super-agentul federal, nu-şi ascunsese sentimentele faţă de Hunter. Îl adora. Vrusese să-l angajeze, să-i obţină amnistia, să-i înmâneze o licenţă de detectiv… Iar Hunter refuzase! Refuzase amnistia, licenţa şi dreptul de a continua să facă ce făcea, dar în legalitate. De ce? Asta indica faptul că tipul avea un anumit caracter. Nu? Poate că avea chef să moară tânăr…

— La naiba! exclamă Petro.

Epuizat, luă telefonul şi formă numărul colegului său de la prefectură.

— Ce ştii în legătură cu incidentul din Mississippi? îl întrebă el pe prietenul său.

— Bat pasul pe loc, se lamentează, îşi prind capul cu amândouă mâinile, răspunse celălalt cu cinism. Ca şi noi!

— Logic. Dar ce fac în privinţa nedoriţilor veniţi din nord?

— Ah! Asta e o întrebare interesantă.

— Atunci încearcă să-i dai un răspuns la fel de interesant.

— Ei bine, ştii că n-au încălcat legea. Cel puţin după cât se ştie. Morţii aveau permis de port-armă.

— Valabil în Mississippi?

— Da. Valabil şi în Louisiana.

Petro fluieră încetişor de uimire.

— Cine le-a dat aşa ceva?

— Se fac cercetări în acest moment.

— Fireşte.

Petro aruncă creionul de perete furios, neputincios.

— Se va ajunge într-o fundătură, ca de obicei. Nu vor descoperi nimic.

— Prea pui la inimă treburile astea, răspunse prietenul său. Într-o zi vom reuşi să dărâmăm pereţii despărţitori.

— Aiurea!

— Dar să ştii că tabloul va fi atât de hidos încât ne vor pune alţii la loc.

Amândoi practicau o meserie în care cinismul se impunea. Căci le permitea să păstreze puţină stimă pentru superiorii lor.

— Aş vrea să fiu anunţat de mişcările gurului de la Saint Louis, zise Petro.

— Ne aflăm în legătură permanentă cu Mississippi. Cei de-acolo încă mai încearcă să găsească o soluţie.

— Care e poziţia noastră oficială?

— Grupul să rămână acolo unde e ca să-l putem supraveghea în linişte. Suntem siguri că prezenţa lui aici e legată de sosirea lui Hunter. Cele două probleme sunt de fapt una singură. Nu e cazul să părăsească Mississippi ca să facă o săritură până în Louisiana.

— Vor veni oricum, zise Petro.

— Ăsta e sentimentul general care domneşte aici. Se crede că se folosesc de Mississippi drept cartier general. Cel puţin avem avantajul că ştim că se află în zonă…

— Datorită lui Hunter, interveni Petro. Dacă ar fi trebuit să contăm numai pe propriile noastre servicii…

— Şi mai ştim că au sosit separat timp de trei zile. Dacă statul Mississippi le cere să plece, vor pleca să se stabilească în altă parte. Noi preferăm să rămână acolo unde sunt. Îi supraveghem.

— Vor veni la New Orleans la carnaval! exclamă Petro.

— Poate că da, poate că nu…

— Eu sunt sigur!

— Cine ţi-a spus?

— Bob Hunter, Exterminatorul însuşi!

Urmă o tăcere, apoi:

— Ah, da? Un vechi amic al tău?

— Nu, un amic nou, mormăi Petro. Mi-a trimis un pachet. E

înspăimântător. Vorbeai de nu ştiu ce pereţi despărţitori. O să-i vezi prăbuşindu-se, bătrâne. Dacă n-am să reuşesc să pierd acele hârtii.

— Aş vrea să le văd şi eu.

— O să vezi fotocopiile imediat ce originalele vor fi sub cheie.

— Auzi, cred că devii paranoic, zise prietenul cu o voce posacă.

— Am şi de ce. Dar e o metodă bună o ca să rămâi în viaţă.

— Jack... Să vii la mine. Vom găsi o soluţie. Şi adu-mi materialul ăla.

— Nici vorbă, răspunse Petro. Nu mă mişc de-aici. Mă aştept să mă sune. Şi nu vreau să lipsesc. Auzi, am impresia că tipul ăsta nu doarme niciodată. Eu nu mai pot de somn.

— Care tip?

— Hunter, cretinule.

— Păi e în Mississippi!

— Era. N-a stat acolo prea mult, poţi să mă crezi.

— Chiar crezi c-o să-ţi telefoneze?

— Ei, da, bătrâne.

— Atunci vin.

— Foarte bine. Îţi voi arăta ceva interesant. O să cazi în fund. Adio pereţi despărţitori!

Petro închise brusc. Aprinse o ţigară, trase cu sete şi se uită cu ură la pereţii biroului.

„Împresurat, zidit, închis, îşi zise el. Pentru asta a refuzat Hunter amnistia şi licenţa! A refuzat să se lase handicapat de limitele minţii umane.”

Petro se ridică, se apropie de perete şi strivi ţigara de el.

— Pereţi afurisiţi! bombăni el furios.

CAPITOLUL XV

Hunter o luă pe drumul I-10 spre Slidell, îl părăsi la Canal, viră pe Claiborne şi o zări imediat pe Toni care îl aştepta în ciuda întârzierii de zece minute.

Se schimbase şi îşi aranjase altfel părul, dar o recunoscu cu uşurinţă. Era o fată extraordinară.

Tânăra femeie privi rulota reducând viteza lângă ea, o examină cu o privire mirată apoi urcă repede, suspinând uşor când Hunter deschise portiera laterală acţionând mecanismul hidraulic.

— Urcă! îi strigă el.

Redemară imediat. Se clătină puţin deplasându-se spre partea din faţă. Ajunse lângă el şi zise:

— Grozav! Nemaipomenit! Culcuşul războinicului!

— Asta e arma mea secretă, răspunse Hunter zâmbind. Vino.

Tânăra femeie se aşeză pe scaunul moale de lângă el, apoi sări de câteva ori ca să-i încerce confortul.

— Foarte sexy, zise ea.

Apoi izbucni în lacrimi.

Hunter nu zise nimic, conducând cu dibăcie rulota pe străzile foarte circulate, ajunse la drumul interstatal şi o luă spre Greater New Orleans Bridge. Toni se linişti, se uită îndelung la el şi zise:

— Gata, isteria s-a terminat. Acum sunt liniştit o săptămână întreagă.

Ea îşi frecă viguros ochii şi râse uşurel.

— Am reuşit, Bob! spuse ea cu mândrie. Am intrat în vila lui Lanza şi i-am spus totul. Şi m-a crezut!

— Ştiu, zise Hunter cu o voce enigmatică. Te-ai comportat excelent, Toni.

— De unde ştii? Circuitele au fost întrerupte. Te-ai dus pe plajă! E imposibil să…

— Am fost cu tine clipă de clipă.

— Moral probabil, zise ea dând din cap. Dar nu mă crede chiar atât de proastă. Ştiu când… Serios?

— Oh, n-am făcut spiritism, Toni. Uită-te la aparatul ăsta.

Activă ecranul periscopului.

— Levierul roşu e pentru baleiajul orizontal iar levierul negru, pentru baleiajul vertical. Butonul mic din partea de jos a ecranului permite reglarea mirei.

Ea se uită neîncrezătoare la ecran, apoi îşi întoarse ochii spre faţa lui Hunter. Înţelegând brusc, tânăra femeie activă levierele şi se uită la ecran.

— E fabulos, şopti ea încântată la culme.

Se aplecă înainte ca să găsească imobilul pe care îl izolase pe ecran, vrând să-l vadă fără instrumentul optic.

— Dar imobilul ăsta e la o distanţă de peste un kilometru şi jumătate!

— Da. Şi am şi urechi bune datorită acestui microfon direcţional. Şi pot capta şi mesajele radio.

Stinse periscopul, închizând compartimentul unde era instalat ecranul.

— Te-am urmărit la Lanza.

El schiţă un zâmbet.

— Eşti foarte convingătoare.

— Mi s-a spus că aş fi în stare să vând un şirag de mătănii unui protestant, răspunse ea râzând. S-ar părea că e un dar al meu. N-aş putea să-ţi vând nimic, domnule Hunter?

— Nu ştiu. Ce-ai în cap?

— Alege ce-ţi place.

Hunter preferă să evite implicarea.

— Crezi că ai putea să vinzi un sfert de milion de dolari unui mic pistolar care nu a avut niciodată mai mulţi de o mie?

Ea făcu ochii mari.

— Dar ce-ar putea oferi el în schimbul a două sute cincizeci de mii de mii de dolari?

— Poate că viaţa lui. Sau poate întoarcerea celor doi prieteni ai lui Bob Hunter.

— Ura! exclamă Toni. Ştiam că vei găsi ceva! Ai un plan?

— Să zicem că m-am gândit la ceva. Dar va trebui să intri iar în joc.

Îi aruncă o privire înainte de a părăsi drumul interstatal. Toni aşteptă să poată strecura rulota printre ambuteiaje şi s-o ia spre chei. Hunter adăugă în cele din urmă:

— De data asta va fi mult mai periculos.

— Nu încerca să mă sperii, nu mă las intimidată.

— Te crezi destul de tare?

— Mai mult decât suficient, răspunse ea cu o voce fermă şi hotărâtă.

Hunter râse încetişor, trase rulota la umbra unui depozit de pe Walter Street, o duse pe tânăra femeie în compartimentul salon din spate, o puse să stea jos şi se uită la ea un moment fără să

spună nimic.

Ea îl privi calmă şi zâmbi.

Hunter zâmbi şi el.

— Ai o licenţă de detectiv particular? întrebă el.

Ea dădu din cap afirmativ.

— Bineînţeles. Altfel n-am putea lucra. În meseria noastră trebuie neapărat să fii în regulă. Şi suntem. Avem acte valabile în acest stat.

— OK. Eşti înarmată?

Ea deschise geanta şi îi arătă un mic pistol automat de calibru 25 cu un mâner de sidef.

— Am şi permis de port-armă, adăugă ea.

— E bun de speriat muştele, zise Hunter arătând spre pistol. Dar dacă vrei să omori pe cineva, trebuie să-i tragi în gură.

Ea se strâmbă.

— Sper că nu va fi nevoie să mă folosesc de el vreodată. Aş putea să fac asta, nu-ţi face griji. Rosario m-a pus să muncesc ca o nebună. Am fost nevoită să trag de o sută cincizeci de mii de ori într-o ţintă mobilă. Dar am… În gură? Zău?

El dădu din cap.

— Printre dinţi. Când tragi în cineva, e bine să mergi până la capăt.

Deschise un dulap ascuns din care luă o valijoară.

— Iată cei două sute cincizeci de mii de dolari.

Cu ochii în gol, tânăra femeie se gândea la ce zisese el înainte de a lua valijoara. Dădu din cap şi îl privi cu seriozitate.

— La cine trebuie să mă duc?

Luă din buzunar o listă şi i-o întinse.

Ea parcurse lista cu privirea, făcând ochii mari.

— Toţi oamenii ăştia?

El dădu din cap.

— Ăştia sunt mici copii. Codoşi, traficanţi, mardeiaşi, ucigaşi cu plată… Aveam alte planuri cu ei, dar…

Toni examină din nou lista.

— Adresele sunt corecte?

— Azi dimineaţă erau. Poate că unii dintre ei au părăsit rapid oraşul, dar atât. Oamenii ăştia lucrează pentru Bonbon Phil Buoni. Celebrul domn Kirk.

— Ce le spun?

— Tu trebuie să găseşti ceva. Eu o să-ţi spun baza argumentului. Phil Buoni nu va mai trăi mult. Bob Hunter are mare pică pe el pentru că i-a răpit prietenii. Buoni e condamnat

la moarte şi foarte curând va fi executat. Poţi să adaugi că Buoni îşi trădează patronul, Marco Vannaducci. S-a înhăitat cu nişte elemente rele de la New York. Vannaducci ştie deja sau va afla foarte curând. Aceşti domni îşi vor pierde şeful. Ba chiar mai rău, îşi vor pierde pâinea. Se pregăteşte un război pe cinste, străzile vor fi devastate. La sfârşit, nu va mai exista nici un teritoriu demn de acest nume. Le oferi ocazia s-o şteargă înainte de bătălie, cu buzunarele pline cu un sfert de milion de dolari.

Foarte impresionată, Toni se gândi la şmecherie.

— O să meargă. Dar oare oamenii ăştia chiar ştiu ceva?

— Probabil că nu. Dar sunt bine plasaţi ca să se poată informa. În mediul ăsta e greu să ţii un secret, mai ales când e în joc o astfel de sumă. Apoi există o eventualitate pe care mai bine să nu contăm dar care totuşi există: poate că unul dintre aceşti domni îi ţine închişi pe cei doi.

— Ar putea să se asocieze, zise tânăra femeie. Să se organizeze, să scotocească oraşul... Goana după comoară, o comoară adevărată. Cum îi conving că comoara există cu adevărat? Că vor primi banii?

Hunter zâmbi.

— Îi vei momi. Vei înmâna o mie de dolari fiecărui tip cu care vei avea de-a face. Nu vor putea să refuze. Îi dai o mie de dolari fie că se interesează sau nu de propunere. Astfel interesul va creşte. Banii primiţi cu atâta uşurinţă stârnesc totdeauna o reacţie. În curând vor veni să te caute. Acum situaţia va deveni cu adevărat delicată, căci te vor minţi. Trebuie să fii fermă, să le dai clar de înţeles că îl reprezinţi pe Bob Hunter şi că el deţine suma cea mare. El o va înmâna celui care îi va preda pe cei doi prieteni întregi şi nevătămaţi.

— Unde îi va preda? Ce garanţie au că vor primi banii?

— Cuvântul lui Hunter. Ştiu cum lucrez şi vor accepta cuvântul meu. Vor relua contactul cu tine după ce-i vor găsi pe cei doi. Apoi vor primi instrucţiuni pentru efectuarea schimbului.

— Chiar vei da suma asta cuiva?

Hunter dădu din umeri.

— Banii ăştia nu sunt ai mei. Mă folosesc de ei când e cazul, atâta tot. Şi acum e cazul.

— Şi dacă te trădează? Pe capul tău e pusă o recompensă.

El zâmbi.

— Recompensa asta ar fi mai greu de obţinut. Cei care au încercat se numără cu miile. Nici unul nu mai e în viaţă. Dar ai putea totuşi să le aminteşti asta. Oferta mea e mai sigură, mai

avantajoasă. Crezi că-i vei putea convinge?

— Bineînţeles, răspunse Toni plină de încredere în ea. Sper ca cineva să poată duce la bun sfârşit această înţelegere.

Hunter luă un plic mare maroniu din dulap.

— Asta e pentru momeală. Fii generoasă dar nu te lăsa trasă pe sfoară. Străzile sunt şi aşa nesigure şi situaţia se va înrăutăţi şi mai mult. Nu face nici o înţelegere cu cineva care nu e pe listă. Iar de data asta n-am să mai pot face pe îngerul păzitor. Voi avea treabă în altă parte, multă treabă. Dacă eşti asasinată, n-am să-ţi iert asta niciodată.

Ea râse nervos.

— Cred că ţi-ar părea rău.

— Nu eşti sigură? Nu e frumos din partea ta. Ascultă-mă, Toni. În afară de frumuseţe, mai ai un avantaj enorm: clasa. Tipii cu care vei avea de-a face respectă clasa la o femeie. Altfel e doar o „gagică". Tu eşti diferită. Foloseşte cu inteligenţă această diferenţă şi nu care cumva să ai aerul că îi agăţi!

Ea lăsă ochii în jos.

— Ai auzit chestia cu Lanza?

— Da. A fost perfect, având în vedere cu cine aveai de-a face. Lanza e un mafiot, dar e un mafiot care are şi el puţină clasă. Tipii de pe listă sunt nişte animale. Nu le da nici cel mai mic pretext să te trateze la fel. Te vor devora.

Hunter desfăcu lănţucul de aur şi cruciuliţa pe care o purta Toni.

— Nu-i suportă pe catolici? murmură ea.

— Majoritatea se spovedesc săptămânal. Toţi sunt credincioşi. Sunt foarte pioşi vreo zece minute în fiecare săptămână.

Puse pe lănţuc o medalie de trăgător de elită.

— Uneori le e teamă de Dumnezeu, dar le e incredibil de frică de *asta.* Nu ascunde medalia. Dar nu exagera. O vor remarca şi vor înţelege.

— Clasă, în fond, zise Toni cu un zâmbet maliţios.

Hunter îi prinse lănţucul la gât, puse mâinile pe umerii ei, o sărută pe gură apoi murmură cu glas scăzut:

— Fii tare.

Ea îşi petrecu braţele după gâtul lui, se lipi de el şi îi sărută îndelung. Hunter simţi inima tinerei femei bătând cu putere când o strânse în braţe.

După un moment, Hunter se strădui să o respingă încetişor, să se dezlipească de corpul ei.

— Nu-i momentul potrivit, zise el cu o voce răguşită.

Toni se uită îndelung la bărbatul de lângă ea, apoi lăsă ochii în jos şi suspină.

— Ok, zise ea, voi fi tare.

CAPITOLUL XVI

Hunter o lăsă pe Toni Blancanales la vreo sută de metri de maşina ei, foarte necăjit că trebuia s-o trimită singură printre fiare sălbatice. Dar era o profesionistă şi îşi zicea că va şti să se apere.

La urma urmelor, femeile erau mult mai abile în acest domeniu decât voiau să recunoască cei mai mulţi dintre bărbaţi. În plus, Toni era o femeie excepţională.

Mai cunoscuse şi alte femei excepţionale, şi bărbaţi excepţionali – unii dintre ei nu supravieţuiseră...

Îşi alungă aceste gânduri sinistre şi se concentră asupra problemelor de la New Orleans.

Buoni era dat pe faţă, era sigur de asta. Încă nu avusese timp să verifice repercusiunile vizitei lui Toni acasă la Lanza, dar îşi imagina foarte bine rezultatul. Favorit sau nu, Buoni era bănuit de egalii săi. Oricum, se afla într-o postură proastă.

Hunter zâmbi cinic gândindu-se la situaţia în care se afla. În acel moment probabil că se ştia că Jack Petro primise dosarele financiare ale imperiului Vannaducci. Cu patruzeci şi opt de ore mai înainte, aceste dosare se aflau în posesia lui Bonbon Phil Buoni. Le primise chiar de la bătrânul *capo,* care voia să-l înveţe pe moştenitorul său mecanismul maşinăriei de făcut bani. Moştenitorului i-ar fi fost acum greu să explice cum de pierduse dosarele financiare ale familiei. Mai ales după expunerea complotului de spionaj împotriva lui Lanza care era rivalul său direct. Oare Lanza ştia că Vannaducci îl prefera pe Buoni şi că îl pregătea ca să preia torţa Familiei?

Buoni era doar un pistolar de mică anvergură. Hunter înţelesese imediat asta. Ceilalţi locotenenţi ai lui Vannaducci înţeleseră probabil şi ei. Cu siguranţă în sânul clanului erau multe fricţiuni.

Buoni se găsea indiscutabil într-o postură proastă.

Era chiar mai rău decât îşi imagina, căci nu ştia totul. Hunter aflase că trădarea nu-i servea la nimic lui Buoni. Studiase planul de campanie din sala de conferinţe a cartierului general al grupului de la Saint Louis. Planul nu putea să fie interpretat decât într-un singur fel. În mod tradiţional, în cadrul Mafiei, trădătorul făcea în aşa fel încât să prezinte ucigaşilor pe cel pe care îl trăda. Buoni trebuia să-l prezinte pe Vannaducci ucigaşilor

din Saint Louis. Dar Buoni nu ştia că se prevăzuse asasinarea lui în acelaşi timp.

Totuşi, grupul de la Saint Louis nu ştia nimic de situaţia delicată a lui Buoni, căruia acum îi era prea frică ca să le mai facă jocul. Hunter era sigur că Buoni se ascunsese undeva ca să evite să se mai compromită şi mai mult şi să găsească mijlocul de a scăpa de necazuri.

Hunter se gândea intens la această situaţie. Atmosfera devenea fierbinte la New Orleans, se apropia furtuna. Ca de obicei, cu cât febra sporea, cu atât Hunter devenea din ce în ce mai rece.

Lui Hunter nu-i plăcea să se joace de-a şoarecele şi pisica, dar cineva trebuia să se ocupe de Mafie.

Îşi imagină situaţia pe care avea s-o provoace, părăsi străzile arhipline ale oraşului, găsi un centru comercial, lăsă rulota la vedere şi porni în căutarea unei cabine telefonice.

Voia să vorbească pe şleau şi nu avea încredere în radio-telefonul lui.

După câteva minute, Hunter se adresa centralistei hotelului aflat în faţa plajei de la Edgewater Beach din Mississippi.

— E ceva urgent, zise el. Trebuie să vorbesc cu domnul Stigni de la Midwestern Trade Group. Lasă orice altceva la o parte şi găseşte-l.

— Cine îl caută, vă rog? întrebă fata cu o voce nervoasă, în mod normal, centralistele nu se interesau niciodată de identitatea interlocutorilor.

În mod normal n-ar fi trebuit să aibă o voce atât de anxioasă. Hunter ar fi putut să parieze că poliţia pusese liniile telefonice sub ascultare. Chiar spera asta.

— N-are nici o importanţă pentru dumneata, răspunse el. Pentru el are însă o importanţă enormă. Spune-i că vreau să vorbesc cu el şi că ar face bine să răspundă. Înţelegi?

— Da, domnule. O clipă, domnule.

Hunter aprinse o ţigară şi o fumă aproape în întregime până când auzi din nou glasul centralistei:

— L-am găsit, domnule. O secundă, sun la apartamentul său.

Hunter îi mulţumi şi auzi telefonul sunând. Stigni răspunse după ce lăsă telefonul să sune de şase ori.

— Da, alo? Ce-i? Ai grijă ce spui, sunt urechi care ascultă!

— Şi ochi care privesc, Stigni, zise Hunter. Ciglia e acolo?

— Cine e la telefon? Nu! Nu răspunde.

— Nu te prosti, îmi cunoşti foarte bine vocea. M-ai auzit destul

flecărind cu tine la prânz în sala de şedinţe. Dă-mi-l pe Ciglia.

— Du-te la naiba! Eşti ţăcănit! Nu cunosc nici un Ciglia. Dacă te referi la bietul om în care ai tras…

Hunter nu putu să nu se gândească la ridicolul situaţiei, la dorinţa imperioasă de a rămâne incognito deşi toţi poliţiştii din stat ştiau cine în cine trăsese.

Râse, dar râsul său era rece şi cinic.

— OK, nu există nici un Ciglia. Dă-mi-l pe „bietul om”, îţi promit că telefonul nu-i va exploda în mână.

O voce furioasă replică:

— Ce încerci să faci?

Evident, Ciglia ascultase totul.

— Să am o convorbire.

— După tot ce-ai făcut azi la prânz? După ce-ai încercat să-mi faci?

— N-am încercat nimic. Nu eram obligat să ţintesc mingea. Am vrut doar să-ţi atrag atenţia.

— Ai reuşit. OK, ce vrei?

— Ceva mai devreme am discutat cu Stigni despre campanie…

— E o minciună, murmură Stigni care stătea lângă Ciglia.

— Şi? se răsti Ciglia. Planurile se pot schimba oricând.

— Ar fi mult mai bine. Ai pierdut contactul interior.

— De ce să te ascult?

— Pentru că avem un interes comun, răspunse Hunter. Pentru că ştii că nu-mi pierd timpul vorbind inutil cu tipi de soiul tău.

— Ce-ai să-mi spui?

— Fă-ţi valizele şi întoarce-te acasă. Omul tău şi-a rupt gura. În momentul ăsta se ascunde aşteptând ca toată lumea s-o şteargă. Bătrânul a aflat totul şi a dat drumul la câini.

— Stai o clipă. Lasă-mă să înţeleg… Pretinzi că operaţiunea noastră e compromisă. Şi vorbeşti de omul nostru din interior?

— Exact.

— Nu sunt convins.

— Să zicem că o lungă perioadă n-o să se mai îndoape cu bomboane, Ciglia.

— N-am spus că Ciglia e la telefon.

Spunea asta ca să câştige timp, ca să se poată gândi.

— Nu are importanţă numele de care te foloseşti, întoarce-te acasă. Nu mai poţi să faci nimic aici.

— Aş vrea să ştiu de ce eşti atât de „bun” cu noi, ăăă… Frankie. De ce eşti atât de grijuliu?

— Ştii foarte bine că nu-mi fac griji pentru tine sau pentru

amicii tăi, răspunse cu răceală Hunter. Speram să vă suprimaţi reciproc, dar nu se mai poate. Aşa că de ce să mai strici totul? Bătrânul s-a înarmat până în dinţi. Oamenii lui se împrăştie în cartierul francez. Dispune de şaizeci de oameni hotărâţi. În loc să te ajute aşa cum fusese prevăzut, carnavalul te va expune. Străzile din cartierul francez sunt arhipline de turişti şi va fi şi mai şi, Ciglia. Vei fi izolat printre ceilalţi. Nu vei găsi pe nimeni în care să tragi. Indigenii vor apărea mâine ca să-ţi taie beregata. Sau poimâine.

Şeful grupului din Saint Louis se gândi. Logica lui Hunter era perfectă. După o lungă tăcere, Ciglia întrebă:

— Cum de ştii atâtea?

— Supravieţuiesc pentru că fac în aşa fel ca să ştiu totul. Dar tu?

— Nu face pe şmecherul cu mine! Dar tot nu-ţi înţeleg motivul. De ce să-mi spui toate astea?

— Nu-ţi face griji, câştig şi eu ceva. Nu mult, dar câştig.

— Dar ce?

Încerca să-l facă pe Exterminator să vorbească, să explice.

Vocea lui Hunter deveni şi mai plină de răceală:

— Bătrânul vrea să te acoperi de ridicol. Peste noapte el va apărea ca un erou. Eu nu ţin la asta. Vreau să-l văd suprimat.

— Dar şi noi, spuse Ciglia cu o voce mult mai amabilă. Poate am putea discuta despre asta. Interese comune, după cum spuneai.

— Sunt aici şi te ascult.

— OK. Să presupunem că dăm înapoi. Ce vei face?

— Eu n-am să dau înapoi.

— Nu?

— Nu!

— Aşa?... Atunci poate că ai dreptate, spuse Ciglia cu o voce sarcastică. Poate că ar fi trebuit să stăm liniştiţi acasă? Dar, evident, nu aveam de unde să ştim că lupul rău avea să cureţe terenul pentru noi.

— Treaba nu se prezintă în felul ăsta, Ciglia. Eu distrug, nu clădesc. Suprim un teritoriu, nu-l curăţ.

— Te crezi foarte tare, ai? se răsti Ciglia.

— Fac tot ce pot ca să fiu. Bine, în orice caz, să nu spui că nu te-am prevenit. Eşti marcat, Ciglia. Data viitoare când te mai am în vizor, n-am să mai trag într-o minge de golf. Întoarce-te acasă. Devino adult. Rămâi în viaţă. La revedere.

Sfaturile Exterminatorului fură primite cu o tăcere apăsătoare.

Închise schiţând un zâmbet.

Ciglia nu va suporta să i se vorbească astfel. Va veni la New Orleans în mare grabă, poate chiar înainte de apusul soarelui.

Hunter intră apoi în altă cabină telefonică din centrul comercial.

Venise momentul să vorbească cu bătrânul.

CAPITOLUL XVII

O voce plăcută de bărbat îi răspunse imediat.

— Biroul domnului Van. Zeno la telefon. Cine sunteţi?

— În orice caz, nu sunt de la PTT, zise Hunter.

— Cine e? De unde ai numărul ăsta? Nu ştii că nu trebuia…

— Linişteşte-te, Zeno. Numărul mi l-a dat Bonbon Phil.

Urmă o tăcere. Hunter auzi cum era ridicat receptorul altui telefon. Apoi, Zeno zise cu prudenţă:

— Phil e acolo? Dă-mi-l.

— Nu-i aici, răspunse Hunter. Credeam că e acolo.

— Dacă nu-i aici şi nici acolo, atunci unde e? întrebă Zeno.

Începea să semene cu un scheci al fraţilor Marx.

— La naiba, credeam că e acolo!

— Cine eşti? zise Zeno printre dinţi.

— Auzi, am vorbit destul cu tine, zise Hunter cu un ton glumeţ. Ai ideile neclare. Tu asculţi la celălalt telefon, Marco?

— Ce se întâmplă aici? întrebă o voce gravă de bătrân.

— E o demonstraţie, ca să-ţi dovedesc că e stupid şi infantil să ne jucăm de-a cine e la telefon. Oamenii ar trebui să vorbească deschis, cinstit. Nu? Phil, de exemplu. Azi dimineaţă, când a sosit la tine cu piciorul amorţit… Dacă ţi-ar fi mărturisit imediat că mi-a dat registrele şi dosarele financiare, poate că ai fi încercat să le recuperezi. Dar, evident, acum e prea târziu. Mă asculţi, Marco?

— Te ascult.

Vocea lui părea şi mai bătrână, şi mai obosită.

— Nu poate fi vorba decât de un singur tip. Exact? adăugă el.

— Da, eu sunt.

— De ce-mi telefonezi?

— Ştiai de dosare?

— Am auzit unele zvonuri. Deci e adevărat?

— E adevărat, răspunse Hunter. Şi mai vreau să-ţi dau câteva sfaturi.

— De ce?

— Să zicem că din respect pentru o persoană de vârsta a treia. Se spune că în Italia e foarte frumos în perioada asta, Marco. Ar fi un loc bun pentru o retragere, un loc unde se poate muri frumos de moarte naturală.

— Eşti un şmecheraş?

— Sunt mai şmecher decât tine, Marco. Îţi cunosc mai bine

Familia decât ţi-o cunoşti tu.

De ce continua să-l mai asculte, să se controleze?

— E adevărat ce-am auzit despre Mississippi? E acolo un grup venit din Saint Louis?

— Da. Şeful e un lup tânăr pe nume Ciglia. Am aflat că visează să-ţi ia ferma. Grupul vine în seara asta.

— De unde ştii?

— Am fost la ei şi i-am întrebat.

— Am auzit.

— Dar să-ţi spun ceva de care n-ai auzit. Dispun de un om din interiorul Familiei, de un trădător. Acest trădător crede că îi va ajuta să te suprime. Mâine, la distracţie.

— Aiurea! Nu te cred! De ce-ar trebui să te cred?

— Mâine vei fi invitatul de onoare al unei petreceri. Am dreptate? La Phil Buoni. Vei fi pe balcon ca să priveşti defilarea. Vei fi foarte bine plasat când regele carnavalului va trece pe sub balcon. Auzi, Marco... Eu n-am asistat niciodată la defilarea carnavalului. Cum e? Nebunie pe străzi? Mii de oameni cuprinşi de isterie care se freacă unii de alţii? Probabil că e un spectacol uimitor, nu? Şi defilarea? Ah, defilarea, probabil că e ceva care merită văzut! Caruri alegorice pline cu flori, orchestre, majorete... Confetti, banderole, serpentine... Auzi, Marco, oamenii de pe carele alegorice aruncă nişte chestii în mulţime, nu? Dubloni? Ştii Marco, că unul dintre aceşti clovni se va întinde spre balconul lui Bonbon Phil cu un sac de dubloni în mână, dar că dublonii nu vor fi dubloni. Şi apoi... bum! Salut, Marco! Sau cel puţin aşa credea Phil Buoni. Dar o să fie, salut, Marco, salut, Phil!

La capătul celălalt al firului urmă o lungă tăcere.

Apoi se auzi vocea calmă a lui Zeno:

— Domnule Van... Nu ştiu cine vorbeşte, dar ceea ce spune stă în picioare, e logic şi...

— Gura, Zeno! răcni bătrânul. Nu ştii cine ne vorbeşte?

— Linişteşte-te, Marco, zise Hunter. Ştiu mai multe decât voi despre ce se petrece aici. Nu mi s-a părut niciodată hazliu să mă joc cu sentimentele şi cu inima unui bătrân. Nici măcar cu inima unui bătrân gangster ca tine, Marco. Dar micul tău prinţ moştenitor este un trădător. Complotează de multă vreme să pună mâna pe imperiul tău. Împreună cu Campenaro, fac naveta New Orleans-New York. Eşti terminat, totul e pus la punct pentru asta.

— Nu vor putea, zise bătrânul cu o voce gâfâită. N-au destul curaj. Ştiu că Phil nu mai e el însuşi de la o vreme, dar...

— Aşa ţi-ai construit imperiul, Marco. Sperând că lucrurile erau aşa cum voiai să fie. Vei conta pe asta riscându-ţi viaţa. OK. Uită ce ţi-am spus. Îi voi telefona lui Ciglia şi îi voi spune că nu vrei să mă crezi. Apoi voi părăsi oraşul şi vă voi lăsa să vă descurcaţi singuri. Tu te vei duce acasă la Bonbon Phil şi te vei instala în balcon ca să vezi defilarea. Eu voi pleca în Italia unde îţi voi citi epitaful sub soarele mediteranean.

— Şmecheraşule, zise lent Vannaducci cu o voce ostenită.

Hunter profită ca să arunce şi ultima carte.

— Şi, între noi fie vorba, e o mare porcărie ce i-a făcut lui Lanza, nu? Chestia cu microfoanele emiţătoare. În afară de Zeno, Lanza e singurul tip din Familie care îţi este cu adevărat fidel.

— Despre ce vorbeşti?

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Amicii lui Phil de la New York nu aveau încredere în rapoartele trimise de Phil. Cele pe care i le dădeai tu. Fireşte, el a copiat totul. Apoi le-a expediat direct la New York. Ceilalţi voiau să fie siguri că nu-ţi înşeli băieţelul. Pentru asta au dat ordin să fie puse microfoane în casa lui Lanza.

— Auzi, chiar mă consideri un bătrân imbecil, ai? Chiar îţi închipui că o să cred că-mi spui toate astea din pură bunătate?

— Poţi să verifici, Marco.

— Serios? Cum?

— Bonbon Phil a dispărut, nu? N-ai putut să mai dat de el de azi dimineaţă. Ai rămas blocat lângă telefon de azi dimineaţă, sperând că te va suna ca să-ţi explice totul. Exact?

— Ah! Şi crezi că asta e o dovadă? De unde să ştiu că nu e mort, băgat sub un boschet? Sau legat fedeleş într-o cameră de hotel? Iar în acest timp, tu te joci cu bătrânul. Nu?

— Totdeauna există un mijloc de verificare.

— S-auzim.

— Pe mormântul mamei mele. Vannaducci, că-ţi spun adevărul. Buoni s-a dat drept un tip pe nume Kirk…

— La dracu, am mai auzit povestea asta!

— E adevărat, Marco. A tras pe sfoară o agenţie de detectivi particulari pe nume *Able Group.* Tipii au început să aibă bănuieli şi au refuzat să-i înmâneze cheile sistemului. Buoni i-a răpit, îi are în mâna lui – vii sau morţi. Părerea mea e că sunt morţi, dar ar putea să mai fie o şansă ca să-i poţi găsi. Ştii mai bine decât mine cum trebuie să procedezi. Dar dacă cumva mai sunt în viaţă, Marco… Ar putea să-ţi spună o poveste interesantă, crede-mă. Gândeşte-te, pot să-ţi spună, într-un fel sau altul, exact cum

stă situaţia.

— Nu te înţeleg, Hunter. De ce-mi spui asta? Îţi cunosc metodele. Încerci să ne fraiereşti, să ne forţezi să ne batem între noi. Dar ştiu de ce faci asta.

— Bineînţeles, mărturisesc că e adevărat. Dar nu eu ţi-am stricat treburile în curtea ta, Marco. Ăsta e adevărul, n-am nici o putere. O încasezi dacă acţionezi, o încasezi de două ori dacă nu faci nimic. În ceea ce mă priveşte, mi-ar plăcea să te văd în afara acestor lucruri. Oricum, aproape că eşti. Ştii foarte bine asta, aşa că mai bine să fim adulţi! De ce să te baţi? Nu ţi-a mai rămas nimic care să merite. În Familia ta nu mai sunt decât otrepe şi trădători. Şi n-ai să-ţi duci imperiul cu tine în mormânt, Marco. Ia-l pe Zeno şi pleacă. Pleacă. Lanza va putea să se descurce singur, deja s-a îmbogăţit destul datorită ţie.

— Crezi că pot să-mi iau biluţele şi s-o şterg aşa?

— O să-ţi fac o favoare, Marco. Armistiţiu până la orele douăzeci. Ai răgaz până atunci ca să pleci. Pe urmă, voi uita că eşti bătrân şi bolnav, dar nu voi uita toată mizeria pe care ai provocat-o la New Orleans. Te voi suprima, Marco. Te voi suprima în acelaşi timp cu ceilalţi.

Se auzi un clic.

Vocea lui Zeno întrebă:

— E adevărat că tipii din Saint Louis vor veni în seara asta?

— E adevărat, răspunse Hunter. Peste o sută de tipi înarmaţi. Ştiu că acţiunea lor discretă nu mai ţine, aşa că vor fi tare răi.

— Nu ştiu de ce-ai făcut asta, Hunter, dar... Mulţumesc.

— Nu e cazul să-mi mulţumeşti, Zeno. Dacă dau de tine când voi veni, te voi suprima împreună cu ceilalţi.

Hunter închise şi se uită o clipă la telefon. Apoi se întoarse la rulotă.

Ştia că bătrânul Vannaducci nu va abandona niciodată partida.

Şi, firește, nu putea să accepte oficial ceea ce Hunter îi spusese despre Bonbon Phil Buoni.

Dar Marco Vannaducci nu era un inocent. Era un bătrân bolnav şi poate că muribund, dar era încă extrem de periculos. Se formase de jos şi ştia toate loviturile sub centură şi toate tehnicile de trădare. Ba chiar era considerat maestru în asta, drept pentru care reuşise să supravieţuiască şi, mai târziu, să-şi construiască imperiul.

Va declanşa o acţiune şi în cartierul francez va curge imediat sânge.

Şi poate că, după ce totul se va prăbuşi, printre ruine vor

putea să fie găsiţi în viaţă şi camarazii lui din *Able Group...*

CAPITOLUL XVIII

Hunter cunoştea mai multe despre Jack Petro decât acesta despre el, şi nu accidental se interesase de tânărul detectiv de când venise în sud. Cariera profesională a lui Petro era bine cunoscută datorită muncii desfăşurate împreună cu New Orleans Crime Commission.

Făcuse dreptul dar nu vrusese să devină avocat. Intrase în poliţie imediat după terminarea studiilor. La început făcuse un stagiu în cadrul FBI-ului. Nemulţumit, făcuse apoi un stagiu ca anchetator în serviciul Congresului. Nu durase nici asta prea mult. Apoi se transferase la prefectura statului Louisiana. Aici rămăsese doi ani înainte de a fi trecut la New Orleans cu gradul de locotenent-detectiv.

Era bine văzut pentru că avea o minte strălucită şi era inventiv, dar uneori poliţiştii vechi din brigadă tocmai asta îi reproşau, căci rămăseseră fermi convinşi că legea şi ordinea se stabileau numai cu bâta.

Petro spunea că trebuia să se adopte o altă tactică şi i se răspundea că devenise un asistent social. Când se ivise ocazia, Petro fusese numit ca ofiţer de legătură între New Orleans Police Department şi New Orleans Crime Commission, un nou organism civil care făcea anchete, rapoarte, emitea recomandări, fără să poată acţiona în numele legii.

Jack Petro ocupa de atunci acest post. Fusese foarte activ la New Orleans, peste tot în Louisiana şi apoi în toată ţara.

Ţinuse discursuri şi depusese mărturii în faţa altor comisii. Depusese deseori mărturie în faţa Curţii Federale.

Hunter cunoştea foarte bine viaţa lui Petro, în cele mai mici detalii. Ştia că era căsătorit cu o prietenă din copilărie, o creolă, şi că avea doi copii. Avea treizeci şi trei de ani, era catolic şi vota pentru democraţi.

Hunter avusese impresia că era vorba de un om excepţional chiar mai înainte de a vorbi cu el la telefon.

Ceru direct din caravană numărul poliţistului.

— Sunt Hunter. Mi-am zis că te aşteptai să te sun din nou.

— Exact, răspunse ironic Petro. Un mizilic. Nu? Pentru asta am şi rămas blocat în cutia asta de chibrituri încă de dimineaţă.

— Am aflat că ai primit pachetul, zise Hunter.

— Da, mulţumesc. Mai trimite-mi încă două-trei din astea şi nu

vor mai avea nevoie de mine la prefectură. Unde eşti, Hunter?

— Mă plimb prin oraş, Petro. Aveai dreptate, e multă lume. Şi m-am înşelat. Va avea loc încăierarea. Mi-ar plăcea s-o pot controla. Ţie, nu?

Poliţistul rămase o clipă fără grai.

— Mie? Da, bineînţeles. Ăăă… Ce-mi propui?

— Ciglia şi oamenii lui sunt probabil pe drum în acest moment. Sunt mai mulţi de o sută. Asta mă îngrijorează. Vor fi foarte înghesuiţi pe străzi pentru că e lume multă. Înţelegi?

— Da. Dar noi am aflat că în Mississippi sunt doar vreo cincizeci de oameni.

— Eroare. Nu vi s-a vorbit de recrutarea la faţa locului. Vor veni mai mulţi de o sută. Şi am mai aflat că de la New York a venit o echipă specială ca să le dea o mână de ajutor în caz de nevoie. Ceea ce va însemna că va exista un convoi. Am văzut o mulţime de limuzine în parcarea din faţa hotelului de la Edgewater Beach. Probabil că nu va fi prea greu să se repereze şi să se urmărească convoiul. E simplu, nu există destul loc în oraş pentru toţi aceşti oameni. E tot ce am de spus în privinţa asta.

— Da, te-am înţeles. Eşti sigur de tot de ceea ce mi-ai spus, nu?

— Cât se poate de sigur. De fapt, totul e din vina mea. Am vrut să-i provoc, să-i oblig să vină la marea petrecere de mâine. N-am ştiut că vor veni chiar atât de mulţi turişti într-un timp atât de scurt. Mulţimea o să crească tot aşa?

— Da, răspunse Petro suspinând.

— OK. Să nu mai vorbim de asta. Alt subiect. Am nevoie de un serviciu.

Jack Petro tuşi apoi răspunse:

— Spune. Să vedem.

Hunter îi spuse rapid toată povestea cu *Able Group,* de la început şi până în acel moment, omiţând adevăratele nume ale dispăruţilor. Petro îl ascultă cu atenţie, întrerupându-l din când în când ea să pună o întrebare. Hunter termină adăugând:

— Tânăra femeie bate străzile în acest moment. Dacă reuşeşte să stabilească contactul, aş vrea să faci pe mesagerul.

Petro tăcu o clipă apoi răspunse:

— Dacă înţeleg bine, vrei să înmânez răscumpărarea dacă sunt respectate toate condiţiile.

— Exact.

— De ce eu?

— Am încredere în tine. E o poveste în care sunt implicat efectiv.

— OK. Când ne întâlnim?

— Banii vor fi în biroul tău peste cel mult o oră. Nu ne întâlnim.

Poliţistul râse uşurel.

— O să fiu dat afară. Te-ai gândit la asta? Nu-i nimic. Oricum, detest biroul ăsta, nu mai suport pereţii. Ascultă, Hunter. În legătură cu informaţiile despre grupul din Saint Louis. Mi le-ai dat gândindu-te că le voi transmite persoanelor competente?

Hunter râse.

— M-am gândit că îţi vei face datoria pentru că eşti un bun poliţist, Petro.

— Şi tu? Ce vei face? Am să-ţi dau o informaţie. Un întreg contingent al poliţiei statului, format din cei mai răi poliţişti care se pot imagina, a început să se ocupe de problema asta. Cei despre care vorbim nu vor fi opriţi la frontiera statului, ci vor fi luaţi în urmărire de contingent. Poliţiştii se vor ţine după indivizii ăştia şi nu vor face nici un gest mai înainte să fi fost comisă o crimă. Dar atunci când vor prinde grupul, e probabil să te prindă şi pe tine odată cu el. Te-ai gândit la asta?

— Da.

— Nu risca prea mult, prietene. Poate că nu sunt totdeauna de acord cu colegii şi superiorii mei în ceea ce priveşte metodele folosite de poliţie şi în special de poliţia statului, dar să nu-ţi închipui că vei avea de-a face cu nişte clovni. Tipii ăştia sunt iuţi şi duri. Nu glumesc.

— Sper, râse Hunter. Nici Ciglia nu e o otreapă. I-ai cerut cazierul?

— Evident. A făcut tot ce se poate imagina, dar nu a fost niciodată inculpat. Cred că statul Missouri ar dori tare mult să-l vadă dispărând. E un tip rău. N-aş vrea să-l văd instalându-se aici.

— Atunci poate că ai putea să faci acest mic serviciu celor din Missouri. Încă un lucru, Petro. Cunoşti acest oraş şi pe locuitorii lui. Dacă ai fi fost Phil Buoni, prins cu mâţa-n sac, unde te-ai fi ascuns?

Locotenentul se gândi câteva secunde.

— M-aş duce la amanta mea, de care amicii mei nu au habar şi care locuieşte pe Dauphine Street. Are necazuri chiar atât de mari?

— Da. E adevărat că n-o cunoaşte nimeni?

— Foarte adevărat. O văduvă cumsecade din lumea bună.

Presupun că găseşte excitant să se culce cu un gangster. O cunosc pentru că e membra aceluiaşi club ca şi soţia mea.

— Sunt mirat că Buoni nu s-a lăudat cu asta, zise Hunter.

— Nu sunt de părerea ta. Da, Buoni e un lăudăros. Dar are un puternic instinct de conservare. E posibil să fi prevăzut acest gen de situaţie. Oricum, ştiu că legătura asta a lui e foarte secretă. N-am vorbit niciodată despre ea în rapoartele mele ca să nu stric reputaţia bună a doamnei cu pricina. La urma urmelor, la ce-ar folosi să faci public acest gen de detaliu?

— Trebuie să cunosc această adresă, Petro.

— De ce?

— Voi face tot ce pot ca să n-o pun pe doamnă într-o situaţie stânjenitoare. Dar e posibil să fie în pericol. Ştiu că Bonbon Phil riscă enorm. Dă-mi adresa.

Petro îi indică cu regret numărul şi etajul.

— Ce mai e şi situaţia asta, Hunter? Ce fel de poliţist îşi petrece ziua aşteptând telefoane de la fugarul cel mai căutat din Statele Unite ca să schimbe informaţii? Ce fel de fugar…

Hunter îl întrerupse râzând uşurel:

— Când eram mic, tata m-a făcut să înţeleg că viaţa seamănă puţin cu un cântec. Se cântă cu inima, nu după un manual de reguli pe care îl ţii tot timpul în mână.

— Probabil că era un tip grozav, zise Petro.

— Îţi urez noroc, Jack.

— Asemenea.

Hunter întrerupse legătura şi îşi îndreptă atenţia spre problemele presante.

*

* *

Petro se întoarse spre colegul său de la prefectura statului şi zâmbi.

— Ai auzit? Ce zici?

Omul dădu din umeri.

— S-ar zice că e un tip grozav. Dar asta nu înseamnă că trebuie să uiţi că acţionează în afara legalităţii. De fiecare dată când îşi face apariţia, regiunea devine o zonă sinistrată.

— Ar trebui să telefonezi la tine la birou.

Omul suspină şi ridică receptorul telefonului. Petro se ridică, aruncă o privire în jur apoi îi zise prietenului său:

— Fii tare, bătrâne. Dacă nu mă mai întorc… Anunţă-i pe-ai mei.

— Dar unde te duci?

— Cred că e timpul să vorbesc cu superiorii mei. Mă duc la şef.

Omul zâmbi îngrijorat.

— O să-i spui totul?

— Aproape. E prea important ca să nu-i spun. Rămâi aici, bătrâne? Nu se ştie niciodată. E posibil să apară un omuleţ verde cu urechi lungi, aducând un sac plin cu dolari. Nu vreau să plece cu el înapoi.

Prietenul zâmbi.

— O să-l cinstesc c-un păhărel, zise el râzând.

— Haide! Dă telefon. Grăbeşte-te. Pereţii se vor prăbuşi cam peste tot, trebuie să profităm.

Omul încă mai râdea când Jack Petro părăsi biroul.

CAPITOLUL XIX

Uluit, un poliţist călare îşi croi drum cu mare greutate prin masa de oameni care se despică în mod miraculos în faţa marelui cal negru. Răcni la Hunter:

— Hei! Nu poţi să treci cu maşina aia! Eşti nebun! Dă înapoi, fir-ar să fie! Dă înapoi imediat!

Hunter scoase braţul pe geam. Avea în mână un teanc impresionant de documente şi de permise.

— Unitatea mobilă a televiziunii, zise el. Mai bine vă uitaţi la permise decât să vă răstiţi la mine! Puţin îmi pasă, eu trec!

— Să citesc asta? Să citesc? Aici? Nu eşti cumva deranjat la cap? Bine, treci. Dar nu călca mai multă lume decât strictul necesar!

— Ce-ar fi dacă mi-ai deschide drumul?

— Păi da, bineînţeles. Şi cum să fac? Să le arunc bălegar în cap? Haide, treci! Claxonează şi mergi încet!

Hunter urmă instrucţiunile poliţistului şi reuşi să parcurgă vreo zece metri în tot atâtea minute şi trase. Rulota într-un spaţiu din mijlocul ruinelor unui imobil care arsese recent, chiar în inima cartierului francez.

O orchestră de negri se deplasa în cadenţă prin faţa capotei. Muzicanţii purtau uniforme pestriţe şi cântau de-ţi spărgeau timpanele *Basin Street Blues.*

Intersecţia în care se afla poliţistul călare părea să fie capătul lumii, atât de multe persoane erau în stradă.

Cineva aruncă o suzetă prin geam. Hunter făcu cu mâna generosului necunoscut din marea de lume şi îşi puse suzeta în gură. Apoi ridică geamul şi încuie rulota prin interior.

Şi când te gândeşti că abia a doua zi începea carnavalul!

Alte vehicule încercau şi ele de bine de rău să despice mulţimea claxonând de zor. Unul dintre ele, un camion de livrări încărcat cu lăzi de bere, atrăgea în mod deosebit atenţia chefliilor. Orchestra de negri rămăsese blocată în spatele acestui camion care în curând fu acoperit de un adevărat ciorchine de oameni.

Poliţistul începu să-şi croiască drum spre camion, crezând probabil că va reuşi să-l elibereze.

Hunter dădu din cap şi coborî din rulotă în partea zidului ars. Parcase în aşa fel încât nimeni să nu poată să treacă între zid şi

peretele rulotei. Trecu în partea din spate a rulotei, porni grupul electrogen ca să dea bine, apoi întinse câteva cabluri false pe lângă vehicul. Nu avea nici un sens, dar făcea prezenţa lui mai credibilă.

Lipise nişte litere imense pe părţile laterale ale rulotei: Unitatea Mobilă de Televiziune.

Astfel Exterminatorul îşi instală cartierul general chiar în mijlocul nebuniei carnavalului.

Ziua se apropia de sfârşit, începea să se lase noaptea, conferind o nouă dimensiune atmosferei deja ireale.

Lovi cu piciorul o sticlă de alcool de mere goală în momentul când urcă din nou în rulotă.

Se dezbrăcă, îşi puse combinezonul negru şi alese armele de care avea să aibă nevoie în culcuşul lui Bonbon Phil Buoni.

Luă Auto-Mag-ul şi câteva gloanţe suplimentare pe care le puse în buzunar, apoi ieşi.

Toată lumea era deghizată. La fel şi Hunter.

*

* *

Cartierul francez este de fapt vechiul oraş şi e înzestrat cu tot farmecul unei epoci istorice. Străzile sunt înghesuite, sinuoase, făcute pentru călăreţi. Vechile imobile au în general trei etaje şi o mulţime de balcoane din fier forjat care se înalţă deasupra străzii.

Există totdeauna un contrast uimitor între exteriorul şi interiorul acestor vechi locuinţe. O faţadă cu crăpături şi tencuiala scorojită ascunde deseori apartamente splendide. Acesta era şi cazul reşedinţei de pe Dauphine Street.

Ba faţada era chiar mai frumoasă decât celelalte. Totuşi obloanele erau coşcovite iar balcoanele păreau gata să cadă în gol. Curtea mare interioară nu putea să fie văzută din stradă din cauza unui zid mare a cărui poartă monumentală era păzită de doi negri imenşi în costume de zuluşi, care aveau lista invitaţilor şi aveau mare grijă să nu lase să intre nici o persoană necunoscută.

Alte balcoane se ridicau deasupra curţii. Înăuntru avea loc o petrecere şi invitaţii, toţi deghizaţi, făceau tot atâta zgomot ca şi mulţimea de afară. Cele trei etaje erau luminate strălucitor, iar Hunter putu să vadă un mare număr de invitaţi pe marea scară din fier forjat care pornea din curte şi urca la balcoanele diferitelor etaje.

Se hotărî să nu forţeze intrarea, ci să se lase dus de mulţime

până la următoarea stradă transversală. Acolo găsi o intrare de serviciu, urcă până pe acoperişul casei vecine, de unde ajunse pe acoperişul reşedinţei.

Se lăsă să alunece pe un balcon învăluit în umbră de la etajul trei, aşteptă un moment ca să se obişnuiască cu penumbra, apoi intră într-o cameră goală fără să facă prea mult zgomot.

Petrecerea avea loc în principal la parter unde 50-60 de persoane beau, râdeau, strigau.

Într-un colţ se afla un mic grup de muzicanţi dar, în ciuda eforturilor, nu reuşeau să se facă auziţi din cauza vacarmului şi, oricum, tot nu era loc destul pentru dans.

Imediat ce intră, Hunter remarcă un lucru anormal: un anumit miros. Simţi un fior pe şira spinării şi îşi simţi părul zbârlindu-se la ceafa.

Iadul nu era departe!

Asta îi spunea instinctul.

Înaintă, condus de instinct şi de miros – mirosul îngrozitor al celor schingiuiţi – şi găsi sursa într-o debara situată între etajele doi şi trei pe scară. Blancanales şi Schwarz!

Nu erau într-o stare bună, dar încă nu ajunseseră irecuperabili.

Stăteau jos, cu spatele sprijinit de perete, cu corpul ghemuit, legaţi de mâini şi de picioare.

Aveau hainele pline de sânge coagulat, de vomă, de sudoare şi de urină.

Pe jos se vedea sânge proaspăt, care cursese de la cadavrul unui om lungit între ei. Erau conştienţi, dar nici unul dintre ei nu avea forţa să-l dea la o parte pe mort. Hunter îl recunoscu imediat pe acel om care fusese unul dintre curierii lui Buoni.

Hunter trase cadavrul ceva mai departe apoi tăie legăturile prietenilor săi, masându-i ca să le pună sângele în mişcare.

Schwarz avea pleoapele atât de umflate încât nu mai putea să deschidă ochii. Îi curgea sânge din nas iar buzele erau tumefiate şi crăpate.

Blancanales nu era nici el într-o formă mai bună, dar el cel puţin putea să vadă şi vru să bâiguie câteva cuvinte imposibil de înţeles.

— Pentru Dumnezeu, Pol… murmură Hunter.

— E în regulă, sergente, e în regulă…

Continuă să vorbească dar Hunter nu putu să înţeleagă nici un cuvânt. Hunter se aplecă spre Blancanales.

— Haide, Pol, mai spune-mi… Ce?

— A… a prins-o… pe Toni.

— Cine?

— Kirk... Acum un minut... Venise după noi.

Aruncă o privire spre mort.

— Cu tipul de colo. Kirk l-a omorât şi a luat-o cu el pe Toni...

— Nu te mişca! zise Hunter. Mă întorc!

Ieşi în fugă.

Era imposibil să dea de Buoni în mijlocul acelei mulţimi pestriţe, dar Hunter o văzu imediat pe Toni.

Urcau pe scara exterioară spre balconul de la etajul trei. Buoni o trăgea după el pe tânăra femeie.

Hunter scoase Auto-Mag şi întinse pistolul imens.

— *Bu-oni!*

Omul încremeni, apucând imediat un pistol enorm şi aruncă o privire rapidă peste umăr.

Ar fi putut să tragă, dar frica îl făcu să ezite o jumătate de secundă, apoi lipi ţeava armei de tâmpla lui Toni şi strigă:

— Nu te apropia, Hunter! Dă-mi pace!

Hunter nu se mişcă. Dar Auto-Mag-ul avea alte idei şi trase cu furie. Capul lui Buoni se despică, străpuns dintr-o parte în alta de glonţul enorm. Nu avusese timp să facă nici cea mai mică mişcare.

Muri mai înainte ca pistolul să-i fi căzut din mână, apoi se prăbuşi lent. Cadavrul lui rămase blocat între trepte şi balustradă.

Toni se ţinea cu greu pe picioare.

— Oh, Dumnezeule! gemu ea.

Chefliii din curte auziseră împuşcătura. Bubuitura puternică îi făcuse să amuţească. Se uitau cu ochii holbaţi la cadavrul plin de sânge.

Brusc, o femeie îşi recăpătă glasul şi ţipă strident. Alta îi urmă exemplul, iar petrecerea se termină cu o îngrămădeală disperată pentru a ajunge la ieşire.

Hunter o prinsese pe Toni de braţ şi o trăsese la adăpostul balconului de la etajul doi. Se uită la mulţime cu pistolul în mână.

— Afară toţi! zise el. Veţi fi în pericol de la un minut la altul dacă nu plecaţi!

Un bărbat beat chicoti prosteşte dar un altul zise:

— E serios...

— Păi ăsta e Bob Hunter! exclamă un bărbat cu o voce plină de uimire.

Niciodată o petrecere nu se terminase atât de repede. Mulţimea se uită o secundă la Hunter apoi, în secunda

următoare, se năpusti în stradă, sub privirile uluite ale celor doi negri de la intrare. Alţii porniseră spre ieşirea din spate traversând reşedinţa.

Toni îşi trăgea sufletul. În cele din urmă bâigui:

— I-am... i-am găsit, Bob...

— Ştiu, Toni. Vor scăpa. Cheamă poliţia. Spune că vrei să vorbeşti cu Petro. Locotenentul Jack Petro. Spune-i ce va găsi aici. Cere o ambulanţă!

— Eu... eu...

— Haide, repede! Şi nu-i părăsi mai înainte de sosirea poliţiei. Ai înţeles? Orice s-ar întâmpla!

— Dar ce s-ar mai putea întâmpla?

— Altele, răspunse Hunter.

Confirmarea veni imediat. Patru ucigaşi intrară în curte împingându-i pe negri în faţa lor.

Apoi intră Richard Zeno.

Hunter o împinse pe tânăra femeie spre interior.

— Imediat! şopti el.

Ea îi aruncă o privire recunoscătoare şi dispăru în casă. Hunter reveni pe balcon.

— Ai întârziat, Zeno, strigă el. Petrecerea s-a terminat. Cinci perechi de ochi fixară ţeava pistolului Auto-Mag, dar nici un om nu făcu vreun gest.

— Nu ne poţi omorî pe toţi, Hunter! strigă Zeno.

— Nici nu vreau, răspunse Hunter. Nu încă. Am obţinut ce voiam aici. Cred că veniserăţi să faceţi acelaşi lucru. Propun un armistiţiu, cât să plecăm de-aici.

— L-ai găurit pe Phil?

— E aici.

— Trimite-l jos.

Hunter împinse cadavrul cu piciorul. Cadavrul căzu în mijlocul curţii. Fără o vorbă sau vreun semn, oamenii lui Zeno îl apucară fiecare de câte un membru, îl săltară de jos pe moştenitorul răpus şi îl luară de acolo.

Zeno îi urmă până la poartă, ridică faţa nepăsătoare spre Hunter, îl privi o clipă, apoi ieşi.

Aproape imediat Hunter auzi răsunând cu insistenţă un claxon în timp ce limuzina începea să se depărteze prin mulţime.

Era trist într-un fel. Nu de moartea josnicului Bonbon Phil Buoni, ci de eşecul complet al visului unui bătrân.

Iar acest vis distrus avea să se transforme acum în coşmar.

CAPITOLUL XX

Hunter stătu cât se putu de mult alături de prietenii săi ca să-i ajute, îmbărbătându-i, dar când auzi sirenele maşinilor de poliţie care încercau să străbată strada pentru a ajunge în faţa casei, plecă pe acelaşi drum pe care venise, adică pe acoperiş.

Se întoarse la rulotă, alese alte arme pentru o luptă mai puţin discretă şi urcă din nou pe acoperişuri. Se folosi de porţiunile înălţate timp de o oră şi jumătate, traversând cartierul francez dintr-o parte în alta, căutându-i pe mafioţi. Şi când îi găsi, îi execută. Nu întâlni nici măcar un poliţist şi nu i se răspunse cu foc decât de două ori.

Era vorba de pistolari minori pe care patronul asediat nu crezuse că sunt destul de importanţi pentru a fi cruţaţi. Hunter nu-i cruţă nici el.

Singura persoană importantă pe care o găsi Hunter primise deja vizita oamenilor lui Vannaducci. Era Enrico Campenaro, ambiţiosul şef al ucigaşilor care îşi trădase stăpânul. Cu Hunter ar fi scăpat mai uşor. Ceilalţi însă îl tăiaseră bucăţele, după care îi tăiaseră capul pe care i-l aşezaseră pe un borcan cu peşti roşii, cu faţa strâmbă ca o mască oribilă de carnaval.

Hunter văzuse destul sânge pentru tot restul vieţii. În ciuda masacrului sistematic al atâtor oameni, mulţimea nu băgase de seamă iar veselia chefliilor nu scăzuse deloc.

Imediat ce se putu depărta de mulţime, formă numărul lui Petro la telefonul lui mobil.

Petro răspunse imediat.

— Sper că tu eşti.

— Da, răspunse Hunter cu o voce obosită. Aproape că am terminat. Ce fac cei doi prieteni?

— Au să scape. Înfometaţi, deshidrataţi, incredibil de bătuţi şi torturaţi, dar medicii spun că-şi vor reveni. În urmă cu o oră nu-mi închipuiam că e posibil. Nu vor rămâne cu sechele, poate cel înalt, Morales. E posibil să-şi piardă un timpan şi are un rinichi într-o stare cam proastă. Ar putea să-l piardă dacă rinichiul nu va reîncepe curând să funcţioneze din nou... Cred că au avut un mare noroc. Şi ei sunt de aceeaşi părere. Ăăă... Tânăra femeie e...

— E ce?

— E îndrăgostită de un anume fugar care nu-i procură decât

griji. Nasol, nu?

— O să-şi revină.

— Bineînţeles. Numai că eu am o problemă.

— Numai una?

— Una care mă preocupă mai mult decât celelalte. Răscumpărarea. Cui îi revine?

— Unui mort. Dă-o familiei sale.

— Care familie? Amărâtul nu avea pe nimeni şi nici măcar nu i se ştie adevăratul nume. Era omul lui Buoni şi singurul care ştia despre răpire. Stăpâna casei nu bănuia nimic. A leşinat numai când a simţit mirosul încăperii. Aceste mici debarale sunt închise de ani de zile. Ştiu că ăsta e adevărul.

— Şi ce făcea mortul pentru Buoni?

— Făcea curse, ducea mesaje, îi aducea bomboane. Nici nu vorbea prea bine engleza; trăia în cartierul spaniol. Prietena ta mi-a spus că tipul îl ajutase pe Buoni să-i lege, atâta tot. Nu-i mai văzuse până în seara asta. Credea că se află în acea casă de pe Dauphine Street dar nu era sigur.

— Toni e un detectiv bun, zise Hunter.

— Da. E o neînţelegere stupidă, tragică…

— Nimeni nu a confirmat motivul răpirii?

— Prietenii tăi nu sunt încă în stare să ofere amănunte, dar mi-au spus în mare ce s-a întâmplat. Aşa cum te-ai gândit. Nu le-a plăcut treaba şi au refuzat să dea cheia sistemului în mâna lui Bonbon Phil Buoni. Mai ales după ce au ascultat banda de probă. Lui Buoni i-a fost frică. Nu le putea da drumul pentru că îi era frică că vor vorbi. Şi nu voia să-i suprime mai înainte de a afla cum să folosească microfoanele. În plus, nu le putea spune noilor săi stăpâni că ratase lovitura. Voia să afle informaţii de la prietenii noştri cu măciuca. Ce descreierat! I-a lăsat acolo fără mâncare, fără apă, să putrezească în propriile excremente. Îngrozitor! Eu nu înţeleg cum au rezistat atâta timp. De fapt, oamenii ăştia… Sunt puţin mai mult decat nişte…

— Las-o moartă, Petro, zise Hunter întrerupându-l.

— Dar parcă am mai auzit de ei…

— Las-o moartă, când îţi spun.

— Bine, OK. Asta era tot ce aveam de spus. Ce fac cu răscumpărarea? Pe mine o sumă ca asta mă sperie. Nu-mi lăsa banii ăştia.

— Nu sunt banii mei. Provin din fondurile societăţii *Able Group.*

— Ah! Acum înţeleg. Bun, îi voi da lor.

— Bine. Să vorbim de altceva. Ce s-a întâmplat cu grupul din

Mississippi?

— Grupul provoacă un ambuteiaj imens pe drumul interstatal chiar în acest moment. Un contingent al poliţiei din New Orleans l-a oprit pe porţiunea descendentă a Canalului. Li s-a spus că oraşul era deja plin de lume, să facă cale întoarsă, să plece liniştiţi.

— Poliţiştii din oraş? întrebă Hunter.

— Da, comandaţi chiar de şeful poliţiei.

— Cum a aflat?

— I-am spus eu. A fost gata să-mi taie capul. Apoi a luat imediat măsurile necesare.

— Mi-ai spus că e un ambuteiaj?

— Da. Ciglia a ţinut un discurs de o oră despre drepturile cetăţenilor şi libertate în general. Voia să treacă cu orice preţ.

— Când au plecat?

— Exact înainte de mă fi sunat.

— Înţeleg. În ce direcţie?

— Spre vest. Am auzit... Ăăăă... Am auzit că au luat-o pe Airline Highway apoi pe Jefferson Parrish.

— Direcţia sud?

— Da. După câte am auzit. Asta duce la fermă.

— Ei, da, confirmă Hunter.

— Să nu te duci acolo.

— De ce? Îi mai urmăreşte poliţia statului?

— Nu te duce acolo, asta e tot.

— Ar fi cel mai bine. Nu mai am ce face la New Orleans.

— E cât se poate de adevărat. Am auzit că cei de la morgă abia se mai descurcă. Cadavrele sosesc atât de repede încât li se cere să ia loc în sala de aşteptare. Şi mai sunt şi într-o stare destul de uimitoare.

— Ce e uimitor?

— Păi, rănile lor. Toţi au fost împuşcaţi în cap. Glonţul le-a intrat în frunte, în gură, în nas, în ochi, în urechi. Cel care a tras în ei n-a glumit. Un tip a fost foarte căutat în seara asta.

— N-a fost numai unul Petro, zise Hunter cu o voce obosită. Nimeni nu părăseşte liniştit Organizaţia căreia n-am să-i dau numele. Marco a făcut curăţenie în rândurile ei şi cu siguranţă că are impresia că a reuşit. I-au mai rămas supravieţuitorii fideli. Acum s-a baricadat şi, după părerea mea, e mai tare ca niciodată.

— Nu cred, răspunse domol poliţistul. Imperiul a dispărut în flăcările carnavalului. Nu-şi va mai reveni niciodată.

— Există doar un singur mod de a fi sigur de asta, zise Hunter.
— Al tău?
— Da, al meu.
— Nu te duce acolo. Ai riscat şi aşa destul. O sută douăzeci de oameni. Aşa o să sfârşească imperiul. O vor face ei în locul tău.
— O vor lua de la început. Sunt mai răi decât o salamandră, nici măcar n-au nevoie de cenuşă ca să renască.
— Din nefericire, poate că ai dreptate, zise ofiţerul de poliţie. Dar voiam să-ţi mai spun că dosarele pe care mi le-ai trimis vor permite arestarea unui mare număr de asociaţi. Profitori marginali care îşi zic cetăţeni cinstiţi. Cei care contribuie la masacru. Le vom veni de hac.
— Să nu-i rataţi, zise Hunter. Continuă treaba.
— Asta şi intenţionez să fac.
— Petro, eşti un tip grozav. Mulţumesc pentru tot.
— Şi eu îţi mulţumesc. Ai grijă! Nu ceda!
— Niciodată! zise Hunter. Niciodată.
Mai ales acum.
Marco încă nu murise…

CAPITOLUL XXI

Pe River Road se aflau şase limuzine parcate în faţa fermei lui Vannaducci, toate cu farurile stinse şi motorul oprit. Alte două maşini străbătuseră aleea roată până la poarta mare de la intrare unde se opriseră, cu motorul la relanti şi farurile aprinse.

Hunter îşi zise că era un consiliu de război sau cel puţin o negociere...

Depăşi lent şirul limuzinelor cu rulota lui, examinând oamenii din interior cu ajutorul unor proiectoare cu infraroşii.

Şoferii erau toţi la volan, cu ţigara în gură. În fiecare maşină mai erau încă unul-doi oameni. În total 30-40 de oameni, nu mai mulţi.

Era ilogic. Unde erau ceilalţi?

Vannaducci nu ar fi permis niciodată unui număr atât de mare să intre la el în casă, poate nici măcar să pătrundă în zona de securitate. Nu, ceva nu era în regulă.

*
* *

În biblioteca de la etajul casei domnea o ambianţă încordată. Bătrânul se plimba de colo-colo pe un covor oval din spatele biroului. Frank Ebo se aşezase pe colţul biroului şi ţinea un telefon în mână. Dar nu vorbea cu nimeni. Exista o singură sursă de lumină: o lampă mică în fundul încăperii, cu un voal deasupra ca să facă lumina discretă.

Şeful de la Algiers, Harry Scarbo, un tip mic de statură cu faţa rotundă care molfăia tot timpul un trabuc stins, stătea lângă perdele, cu un binoclu la ochi.

Rocco Lanza făcea acelaşi lucru lângă cealaltă fereastră.

Zeno, însoţit de Ralph Pepsi, coborâse până la poarta mare de la intrare ca să parlamenteze cu trimişii de la New York. Mai era însoţit şi de doi oameni înarmaţi cu pistoale-mitralieră.

Vannaducci se opri o clipă din plimbarea lui nervoasă şi întrebă:

— Câte maşini sunt?

Ebo întoarse capul spre şeful lui şi răspunse încetişor:

— Cel puţin cincisprezece. Poate mai multe.

— Acel Hunter nu ne-a minţit! zise bătrânul.

Era cel puţin a cincea oară în seara aceea când repeta această frază.

Ebo dădu din cap şi ascultă mai departe în receptor.

— Ce fac acum, Harry? răcni Vannaducci la Scarbo.

— S-a terminat, răspunse el. Zeno vine înapoi. Dar afară s-a ivit ceva nou, un autobuz sau ceva de genul ăsta... Nu, o rulotă.

— Ce mai e şi asta? mormăi Ebo. Acum vin cu autocare?

Vannaducci se uită fix la căpitanul gărzii.

— Închide!

Ebo scutură din cap.

— Nu, s-au dus după el, Marco. Dar va răspunde acelaşi lucru. La toţi le e frică. Toţi aceşti prieteni foarte puternici. La dracu! Numai la mare nevoie îţi dai seama cine-ţi sunt prietenii!

— Noi l-am ajutat să fie ales, zise Lanza întorcându-se de la fereastră ca să se uite la Ebo. Ar face bine să se arate cooperant.

— Să fim realişti, mormăi Ebo. E nasol. Când lucrurile nu mai merg ca înainte, oamenii dau bir cu fugiţii, se pun la adăpost.

Vannaducci trânti o serie de înjurături şi îşi reluă plimbarea nervoasă.

Lanza nu era satisfăcut. Făcu doi paşi spre Ebo şi zise:

— Auzi, închide! Nu vine. Nu sta de parcă ai fi un cerşetor. O să ne lămurim noi cu el mai târziu.

Ebo aruncă o privire spre *capo.*

— Marco?

— Da, închide. Sună în Florida.

— La naiba! izbucni Lanza. Ce poate să facă Florida pentru noi în momentul ăsta? Suntem în Louisiana, Marco! Iar tipii de la New York bat la poarta noastră!

— Vreau ca poliţiştii să vină să-mi degajeze grădina! răcni bătrânul. Îmi plătesc impozitele! Nu? Contribui la operele de caritate, le subvenţionez campaniile! Vreau să vină imediat!

— N-ai să poţi să-i aduci aici pe poliţiştii din Florida, Marco.

— Ai fi surprins dacă ai şti ce pot să fac să vină din Florida, Rocco! Acum dă-mi pace! Frank, sună în Florida!

Căpitanul gărzii forma deja numărul.

— La dracu! exclamă Lanza.

— Ei, da! se răsti bătrânul. Cască ochii şi urechile, băiete! Poate că vei învăţa ceva. Cum crezi că se controlează un oraş? Cu telefoanele. O vorbă ici, alta colo... între prieteni. Aşa se petrec lucrurile.

Harry Scarbo zise de la fereastră:

— Rulota s-a întors. Cred că a intrat pe alee. Nu văd... Copacii, Marco. De ce-oi fi pus să se planteze atâţia copaci? Da, e o rulotă de genul celor folosite de vânători sau de pescari...

Ebo ridică din sprâncene.

— Uneori se folosesc de astfel de vehicule ca să…

Tăcu brusc şi ascultă la telefon.

— Mă doare-n cot de ce se folosesc…

Zeno sosi în grabă şi zise:

— Nu vor să stea de vorbă, Marco. E un ultimatum. Jos e Alfred Damio care…

— Bineînţeles, bineînţeles zise Vannaducci întrerupându-l. New York. Era cu prietenul meu de pe vremuri, răposatul Freddie Gambella. Ei bine, ce ai face Al?

— Îţi spun că e un ultimatum, Marco. Tipul ăsta e rău ca ciuma şi n-are nici cea mai mică intenţie să depene amintiri. Te invită să ieşi afară. Pretinde că cu tine s-a terminat aici. Mai spune că cei de la New York sunt toţi de acord cu asta, că a venit timpul schimbării. S-ar părea că succesorul tău e acolo şi că te aşteaptă. Spune că…

— Ce te-a apucat să-mi vorbeşti astfel? răcni Vannaducci.

— Nu eu, Marco, ei.

— Mă referеam la ei! Îmi trimit un pistolar, amărât de tot rahatul, cu un astfel de mesaj!

— Dar asta nu e tot, zise Zeno. Spun că ai răgaz o oră ca să pleci. Te aşteaptă un avion.

— Un *avion.* Unde să mă ducă?

— În Costa Rica, mormăi Zeno.

— Ei, la dracu! Căcănarii! exclamă Vannaducci spumegând. Nu zici că am fost la botezul celor mai mulţi dintre ei…

Ralph Pepsi intră în fugă şi alunecă pe covor înainte de a se opri cu respect lângă uşă. Ebo se uită la tânăr.

— Ce mai e?

— Se apropie de zidul de vest! Am trimis câţiva oameni ca să susţină…

— Câţi sunt?

— Nu ştiu! Mi s-a spus douăzeci până la treizeci, pe jos! Am trimis echipa lui Pat. Am…

Harry Scarbo, care se întorsese spre fereastră, exclamă:

— Dumnezeule mare!

În acel moment, un fulger puternic lumină întunericul şi o explozie destul de apropiată făcu să vibreze geamurile.

— Ce-i? strigă Vannaducci.

— Un tun! zise Scarbo cu o voce plină de uimire. Pe maşina aia e un tun!

*

* *

Într-adevăr pe acoperişul rulotei, care nu era echipată numai cu material electronic, se afla o turelă camuflată, controlată din interior cu ajutorul unui sistem de ochire încorporat camerelor video, armată cu patru rachete.

Când caravana intrase pe alee, toţi oamenii din limuzine se uitaseră la ea cu interes dar nu ziseseră nimic.

La jumătatea drumului, Hunter activă lansatorul de rachete. Pe ecranul video apăru imediat o grilă cu gradaţiile distanţei.

Aleea era lungă şi îngustă. Abia dacă era loc ca două maşini normale să poată trece una pe lângă cealaltă. Drumul era mărginit de copaci mari şi crengile pline de frunze se întindeau deasupra drumului. Efectul era cel al unui tunel.

Ţinta apăru în linie dreaptă. Era poarta mare de fier forjat, blocată cu lanţuri groase, păzită de doi oameni înarmaţi.

Cele două limuzine se opriseră pe dreapta. Portierele rămăseseră deschise.

Între maşini stăteau doi oameni şi vorbeau unul cu celălalt. Ceilalţi rămăseseră înăuntru şi se pregăteau de plecare.

Jeturi mici ţâşneau din ţevile de eşapament, sporind ceaţa nocturnă.

Un tip se apropia de poartă în pas alergător – venea înspre casă iar cei doi tipi care stăteau de vorbă se întoarseră ca să se uite la Hunter.

Poarta se afla exact în faţa rulotei, în centrul ecranului. Hunter avea picioarele pe pedala care comanda tirul rachetelor. Când ajunse la vreo sută de metri de poartă, apăsă pe pedală. O rachetă trecu prin noapte, lăsând în urma ei o dâră groasă de culoare portocalie.

Poarta dispăru în întregime în urma exploziei. Cele două limuzine fură cuprinse de flăcări şi dispărură şi ele.

Cu celălalt picior, Hunter apăsă pe acceleraţie şi rulota trecu prin prăpăd.

CAPITOLUL XXII

Rulota trecu prin poartă cu mare viteză sub o ploaie de moloz, ascunsă de flăcări şi fum. Îşi continuă drumul spre casă fără să reducă viteza.

Oamenii cuprinşi de panică agitau arme, strigau în gura mare, cu faţa deformată de spaimă şi furie, dându-se la o parte din faţa carului de luptă. Unii nu se putură eschiva la timp şi cadavrele lor dislocate se prăbuşiră pe straturile de flori.

Împuşcăturile răsunau din toate părţile. Gloanţele trecură prin pereţii rulotei ca un roi de albine furioase.

Hunter luă la ochi a doua ţintă, intrarea fermei, şi trase. Uşile fermei dispărură într-o furtună de foc şi jerbe de flăcări. Oamenii ţâşneau din vâlvătaie ţipând de spaimă şi durere. Flăcările continuară să urce în interiorul casei. Pe pereţi dansau umbre oribile. La vest izbucniră primele împuşcături ale bătăliei pentru supremaţie în New Orleans. În noapte răsunară rafale de pistol mitralieră, întrerupte de ordine de luptă.

Carul de luptă descrise un cerc pe alee, ocoli zona sinistrată, se deplasă lin pe peluza impecabilă, apoi întoarse şi se opri în faţa celei de a treia ţinte: o fereastră slab luminată la ultimul etaj din colţul de sud-est.

Hunter apăsă din nou pe pedală apoi părăsi rulota în cea mai mare viteză, mai înainte ca racheta să-şi fi atins ţinta. O luă la goană în spatele dârei portocalii a rachetei, care aruncă în aer o parte importantă din colţul casei, aruncând afară un mare număr de oameni dezmembraţi, răniţi şi morţi, care căzură în grădină împreună cu toate mobilele din bibliotecă.

Urmă o a doua explozie în interiorul casei, probabil o scurgere de gaz, şi vechea clădire se cutremură din toate încheieturile. Flăcările urcau spre etaje din toate părţile şi dâre de fum ieşeau pe ferestrele sparte.

Hunter dădu peste partea de sus a feţei lui Rocco Lanza într-un rond de muşcate. La o distanţă de câţiva metri recunoscu cadavrul ciopârţit al lui Richard Zeno care era lungit lângă o grămadă diformă. Între maxilarele calcinate se afla un trabuc.

Pe gazon mai erau şi alte bucăţi de cadavre, dar nici urmă de Vannaducci, sigurul care vrusese să moară şi să fie îngropat în ferma lui.

Hunter intră printr-o gaură neagră care fusese o veche şi

frumoasă uşă. Îl găsi pe Vannaducci în capătul de sus al unei scări din acaju, cu capul plin de sânge şi înnegrit, dar trăind şi străduindu-se să se ridice agăţându-se de balustradă.

— Eu nu merg nicăieri, mormăi bătrânul.

— Adevărat, Marco, zise Hunter. Nicăieri.

Îi trase un glonţ de calibru 44 între ochi. Adevăratul rege al carnavalului şi al oraşului New Orleans muri aşa cum a trăit – încercând să supravieţuiască.

Frank Ebo apăru şi el în capătul de sus al scării, clătinându-se, orbit, plin de sânge. Strigă cu o voce de muribund:

— Marco! Marco!

— E-aici, Ebo, răspunse Exterminatorul.

Apoi îl împuşcă şi pe el ca pe Vannaducci. Glonţul făcu să explodeze capul lui Ebo şi fidelul mafiot se prăbuşi pe spate în mijlocul flăcărilor.

Hunter îl apucă pe Vannaducci de un picior, îl târî afară, îl duse pe iarbă, prinse pe pieptul lui o medalie de trăgător de elită şi porni în căutarea altor ţinte.

Găsi aproape imediat şase, douăzeci de metri mai departe. Un grup de pistolari, toţi epuizaţi şi uşor răniţi, veneau spre ruinele fermei.

Se opriră imediat văzându-l pe războinicul îmbrăcat în negru. Unul dintre ei zise cu o voce posacă:

— La dracu! Tu eşti, Hunter?

— Eu sunt, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală. Cum mai merge bătălia?

— E îngrozitor. S-au amestecat poliţaii… La dracu! Ai zice că au venit aici toţi poliţiştii din Louisiana.

— Tu eşti Johnny Powder, nu?

— Da. Ascultă, lasă-mă să plec. Suntem bătuţi.

— Pleacă, comandă Hunter.

Se întoarse şi porni spre rulotă, urcă, demară şi intră pe drumul pe care venise. Trecu pe lângă maşinile calcinate şi ieşi pe poarta mare distrusă. Acceleră imediat ce ajunse pe şosea.

Îi mai rămăsese o rachetă dar nu mai avea nevoie de ea. Convoiul din Mississippi se deplasa în mare viteză pe River Road, dar lui Hunter nu-i păsa, pentru că ştia ce vor găsi la capătul drumului oamenii din Saint Louis.

Branşă staţia radio pe frecvenţele folosite de poliţie şi se îndreptă spre nebunia blândă şi paşnică din New Orleans.

Slavă Domnului, se terminase!

EPILOG

Mergea spre est cu o viteză confortabilă pe Airline Highway. Stinse radioul, aprinse o ţigară şi reîncepu să respire ca o fiinţă normală.

Semnalul telefonului mobil îl surprinse şi îl făcu să tresară. Nimeni nu-l sunase vreodată, era imposibil, nu dăduse nimănui numărul.

Un moment nu luă în seamă semnalul, apoi luă telefonul suspinând şi răspunse.

O voce de femeie în culmea fericirii nu-i lăsă timp să se identifice.

— Eşti bine?

— Da, sunt bine, îi răspunse Hunter lui Toni Blancanales. Cum mi-ai aflat numărul?

— Am urcat în chestia aia a ta. Nu-ţi aminteşti? Doar nu credeai că o să las să-mi scape o astfel de ocazie.

Hunter râse şi zise cu o voce obosită:

— Plec, Toni.

— Unde?

— Est, vest, nu ştiu. Unde voi putea să fac ceva.

— Fără măcar să te odihneşti?

— Mă odihnesc conducând, răspunse el. Ce fac băieţii?

— Sunt bine. Au trecut la supă.

— Formidabil… Ăăă… Ne-am luat deja la revedere…

— Vreau să-ţi fac o propunere.

— Nu.

— Ba da. Sunt un şofer extraordinar. Sunt cultivată, prudentă, am permis de conducere. Nu cer decât să fiu hrănită şi cazată.

— Nu, Toni, zise Hunter suspinând. Îmi pare rău.

— Numai o parte din drum? O sută de kilometri? Zece?

Hunter râse uşurel.

— Nu e prudent să călătoreşti cu mine. Există oameni care trag în mine.

— E îngrozitor. Nu trăieşti bine.

— Da, dar e o problemă de obişnuinţă. E ceva mai tare decât mine.

— Înţeleg. OK, o sută de metri. Mă poţi lua din acelaşi loc. Sunt deja acolo.

Hunter suspină.

— Ascultă, Toni, o sută de metri devin un kilometru, iar un kilometru devine o sută. Până să-ţi dai seama…

— Vino imediat, fir-ar să fie!

Hunter râse din nou.

— Nu glumesc! O să te denunţ! Voi da un telefon acelui poliţist periculos Petro şi îi voi da numărul tău de telefon, dacă nu eşti aici în douăzeci de minute!

Hunter continuă să râdă, suspină şi se recunoscu învins.

— OK, m-ai convins. Acelaşi loc. Sper ca defilarea carnavalului să nu ajungă înaintea mea. Ai tot ce-ţi trebuie pentru călătorie?

— Pantofii, geanta, un slip şi o cămaşă de noapte. Voi mai avea nevoie şi de altceva?

— Nu, nu cred. Ba da, mult suflet.

— Nu-ţi face griji, am destul pentru doi. Te aştept. Te rog, grăbeşte-te.

Închise. Hunter se gândi la oroarea acelei zile apoi o alungă din minte. În douăzeci de minute trebuia să ajungă la locul întâlnirii.

Douăzeci de minute?

Apăsă pe acceleraţie.

Zece minute!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....13
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....26
CAPITOLUL VI.....31
CAPITOLUL VII.....34
CAPITOLUL VIII.....39
CAPITOLUL IX.....45
CAPITOLUL X.....50
CAPITOLUL XI.....55
CAPITOLUL XII.....61
CAPITOLUL XIII.....64
CAPITOLUL XIV.....68
CAPITOLUL XV.....71
CAPITOLUL XVI.....77
CAPITOLUL XVII.....82
CAPITOLUL XVIII.....87
CAPITOLUL XIX.....92

CAPITOLUL XX.....97
CAPITOLUL XXI.....101
CAPITOLUL XXII.....105
EPILOG.....108
CUPRINS.....110

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Adversarii lui erau năuciţi, cel puţin cei care rămăseseră în viaţă. Se auzi o tânguire disperată. Hunter răspunse lansând o a doua rachetă în interiorul Cadillacului. Maşina se ridică un metru de la pământ şi căzu chiar în momentul în care rezervorul exploda. Explozia carburantului sudă Cadillacul de camionul Brinks şi bucăţi de tablă ciopârţite săriră în toate direcţiile. O băltoacă de benzină incandescentă se revărsă sub camion, încălzindu-l ca un reşou. Mafiotul, înnebunit de spaimă, aruncă pistolul încercând să deschidă o trapă de ventilaţie.

Hunter auzi ţipete de panică. Se apropie cu prudenţă. Cadavrele strivite, pline de sânge, cu membrele arzând, zăceau împrăştiate pe pământ. Cele patru cauciucuri ale camionului ardeau şi în jurul lui zburau scântei.

EDITURA Z EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-71-9 Lei 14 900